

KENDARE BLAKE

ANNA

LANETLİ KIZIN HAYALETİ

#ORPPERSEPHONE

Lanetli Kızın Hayaleti

Kendare Blake

1. Baskı: Mayıs 2014
ISBN: 978-605-348-324-3
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©KENDARE BLAKE

Bu kitabın Türkçe yayın hakları St. Martin's Press Ajans aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ye aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı
Ecem Basın Yayın Reklamcılık
Hadımköy Yolu Mahallesi San. 1 Bulvarı
169. Sokak No: 3 Büyükçekmece - İSTANBUL
Tel: 0 212 886 20 10 - 0 212 886 20 05.
Matbaa Sertifika No: 16266

MARTI YAYINCILIK
Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.
Yılanlı Ayazma Sk. No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13
Faks: 0 212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Orijinal adı	: Girl of Nightmares
Yayın Yönetmeni	: Şahin Güç
Çeviren	: Gülfem Çırak
Editör	: A. Deniz Topaktaş
Sayfa Tasarımı	: Erkan Küçük
Redaksiyon	: Zerrin Özalp Öztarhan
Kapak Tasarımı	: Yasin Öksüz

www.webcanavari.net / Orppersephone

KENDARE BLAKE

ANNA

LANETLİ KIZIN HAYALETİ

Çeviren: Gülfem Çırak

www.webcanavari.net / Orppersephone

Birinci Bölüm

Sanırım daha önce bu kıza benzeyen birini öldürmüştüm.

Evet. Adı Emily Danagger'dı. Genç yaşlarındayken, ailesinin ev yaptırmak için tuttuğu müteahhit tarafından öldürülmüştü. Cesedi de çatıdaki bir duvarın içine yerleştirilip üstü sıvayla kapatılmıştı.

Gözlerimi kırıştırdım ve yanımdaki kızın sorusuna dalgınca bir cevap verdim. Emily'nin elmacıkkemikleri bu kızinkinden daha yüksek, burnu daha farklıydı. Ama yüzünün şekli ona öyle benziyordu ki evinin üst katındaki misafir odasında yakalayıp öldürdüğüm Emily'ye bakıyormuş gibi hissediyordum. Onu öldürmek neredeyse bir saatimi almıştı çünkü kız duvarların arkasına kayıp saklanırken ben de *at-hame'mi** ha bire duvarlara saplayıp durmuştum.

"Canavar filmlerini severim," dedi yanımdaki, adını hatırlayamadığım kız. "En sevdiklerim kesinlikle *Testere* ve *Jason*. Ya seninkiler?"

---

* Cadılık törenlerinde kullanılan iki tarafı keskin, siyah saplı bıçak. (e.n.)

“Ben canavar filmlerinden pek hoşlanmam,” diye cevap verdim. Ama ne Testere’nin ne de Jason’ın aslında canavar sayılmadıklarını söylemedim. “Ben patlamaları, özel efektleri falan severim.”

Cait Hecht. Kızın adı buydu. Winston Churchill Lisesi’nde üçüncü sınıf öğrencisiydi. Ela gözleri yüzüne göre çok büyüktü ama yine de güzeldi. Emily Danagger’ın gözleri ne renkti bilmiyorum. Çünkü onunla tanıştığımda kanla doluydular. Rengi solmuş çiçekli duvar kâğıdında beliren solgun yüzünü hâlâ hatırlıyorum. Şimdi aptalca gelebilir ama o zaman çok ciddi bir kafa vurma oyunu gibi olmuştu onu öldürmek. Her tarafım ter içindeydi. Ama bu çok uzun zaman önceydi; daha gençtim ve daha kolay sarsılıyordum. Belki çok güçlü hayaletlerle karşı karşıya gelebilmem için daha çok uzun yılların geçmesi gerekebilirdi. Ama sonra Anna Korlov’la tanışmıştım; o, canı istediğinde omurgamı söküp atabilecek biriydi ama sonunda hayatımı kurtarmıştı.

Şimdi Bay Caddesi’ndeki bir kafenin köşesinde, bir kabindeki masada oturuyordum. Karşımda Carmel ve onun arkadaşları Jo ile Chad vardı. Sanırım ikisi yedinci sınıftan beri sevgiliydiler. İğrenç. Benim yanımdaysa, Carmel’in benim için ayarladığı kız Cait Hecht oturuyordu. Az önce sinemadan çıkmıştık; filmin ne hakkında olduğunu hatırlamıyordum ama sanırım devasa köpeklerle alakalı bir şeydi. Çocukluğunda tel takılarak mükemmelleştirilmiş dişleri olan Cait kaşlarını kaldırıp abartılı hareketler yaparak bana bir şeyler anlatıyor ve dikkatimi üstünde tutmaya çalışıyordu. Ama

benim tek düşünebildiğim şey onun Emily Danagger'a çok benzemesiydi. Gerçi ondan daha az ilgi çekiciydi.

"Eee," dedi garip bir tavırla. "Kahven nasıl?"

"Güzel," diye cevapladım gülümsemeye çalışarak. Bunların hiçbirisi onun suçu değildi. Beni bu saçmalığa sürükleyen kişi Carmel'di. Randevuyu onun çenesini kapatabilmek için kabul etmiştim. Cait'in zamanını boşa harcadığım için kendimi bir pislik gibi hissediyordum. Onu dört yıl önce ölmüş olan bir kızla karşılaştırdığım için daha da çok pislik gibi hissediyordum.

Sohbet kesildi. Bol şekerli, krem şantili ve fındıklı kahvemden büyük bir yudum aldım; tadı gerçekten çok güzeldi. Carmel masanın altından bacağıma bir tekme atınca neredeyse ağızımdakini püskürtüyordum. Kafamı kaldırdığımda onun Jo ve Chad'le konuşmakta olduğunu gördüm ama bana bilerek vurmuştu. Doğru düzgün davranmıyordum. Carmel'in sol gözünün altı seğirmeye başlamıştı.

Nazikçe bir konuşma açabilmek için düşünmeye başladım. Ama Cait'i cesaretlendirmek ya da kandırmak istemiyordum. Zaten benimle çıkmak istemesi bir gizemdi. Geçen sene Mike'ın Anna tarafından öldürülmesi, Will ve Chase'in de babamı öldüren hayalet tarafından yenmesinin ardından ben Winston Churchill'in dışlanmış kişisi olmuşum. Onların cinayetiyle bir bağlantım olduğu söylenmemişti ama herkes şüpheleniyordu. O üçünün benden nefret ettiklerini biliyorlardı ve sonunda hepsi de ölmüştü.

Olanlar hakkında ortaya teoriler sürülmüş, sonra bunlar

söylentiler halinde yayılarak saçma hikâyelere dönüşmüş ve unutulmuştu. *Uyuşturucuyla alakalı*, diye fısıldamıştı bazıları. *Hayır, hayır, yeraltı seks ticaretiyle ilgili*, diyordu başkaları, daha iyi performans sergilesinler diye Cas, onlara amfetamin tedarik ediyordu. O bir uyuşturucu tüccarıydı.

İnsanlar koridorlarda yanımdan geçerken benimle göz göze gelmekten kaçınıyor, arkamdan fısıldaşıyorlardı. Bazen liseyi Thunder Bay’de bitirme düşüncemden vazgeçecek raddeye geliyordum. Bu geri zekâlıların aşırı saçma teoriler uydurmalarına, fakat çok iyi bildikleri hayalet hikâyesini tamamen es geçmelerine katlanamıyordum. Hiç kimse Kan Giyinmiş Kız’dan bahsetmiyordu. Bahsetselerdi en azından bu dinlemeye değecek bir söylenti olurdu.

Bazı günler anneme hemen eşyaları toplamaya başlamasını ve yeni hayaletlerin peşine düşebileceğim başka bir şehirde bir ev bulmasını söyleyecek oluyordum. Eğer Carmel ve Thomas olmasaydı aylar önce toplanıp gitmiş olurduk zaten. Aksini yapmaya ne kadar çabalasam da sonunda Thomas Sabin ve Carmel Jones’a güvenmeye başlamıştım. Şimdi karşımda oturmuş, bana kıvılcım saçan gözlerle bakmakta olan bu kızın başlangıçta sadece bir hedef olduğunu düşünmek çok garip hissettiriyordu. Kasabayı tanımak için onu bir araç olarak seçmiştim. Ve şimdi en iyi arkadaşım olan Thomas’ı bir zamanlar gıcık, psişik bir takipçi olarak gördüğüm gerçeği de çok tuhaf geliyordu.

Carmel bana bir kez daha vurduğunda duvardaki saate baktım. Son bakışımdan bu yana beş dakika bile geçmemişti.

Sanırım saat bozuktu. Cait parmaklarını bileğime koyduğunda elimi hemen çektim ve kahve fincanımı ağzıma götürdüm. Bu yaptığımı karşısında Cait utanmış ve rahatsız olmuş şekilde kıpırdandı.

Carmel birden, “Cas hâlâ üniversiteleri araştırmadı. Değil mi Cas?” dedi ve bacağıma daha sert bir tekme geçirdi. Ne diyordu şimdi bu? Ben hâlâ lise üçteydim. Niye üniversite konusunu düşünecektim ki? Tabii kendisi daha okula başlamadan geleceğini planlamıştı.

“Ben St. Lawrence’a başvurmayı düşünüyorum,” dedi Cait, benden hiç ses çıkmayınca. “Babam St. Clair’in daha iyi olacağını söylüyor. Ama onun *daha iyi* derken ne kastettiğini bilmiyorum.”

“Hımm!” dedim. Carmel bana salak olduğumu düşünüyormuş gibi bakıyordu. Neredeyse bir kahkaha atacaktım. Kızın niyeti iyiydi ama benim bu insanlarla konuşabileceğim hiçbir şey yoktu. Keşke Thomas burada olsaydı. O anda cep-telefonum titremeye başladı ve hızla masadan fırladım. Ben kapıdan dışarı çıkar çıkmaz hakkımda konuşmaya başlayacaklarını, sorunumun ne olduğunu soracaklarını, Carmel’in de yalnızca gergin olduğumu söyleyeceğini biliyordum. Neyse ne...

Arayan Thomas’tı.

“Selam,” dedim. “Yine aklımı mı okudun yoksa sadece zamanlaman mı iyi?”

“O kadar kötü, ha?”

“Düşündüğümünden kötü değil. Ne haber?”

Onun telefonun diğer ucunda omuz silktiğini neredeyse hissetmiştim. “Hiçbir şey. Sadece bir kaçış yolu istersin diye düşündüm. Bu öğleden sonra benim arabayla Grand Ma-rais’e gidebiliriz belki.”

Tam, “Niye ‘belki’?” diyecektim ki kafenin kapısı açıldı ve Carmel dışarı çıktı.

“Ah, lanet olsun,” diye mırıldandım.

“Ne oldu?”

“Carmel geliyor.”

Carmel tam önümde durdu ve kollarını göğsünün üstünde birleştirdi. Thomas’ın cıvıldaayan sesi neler olduğunu ve beni almak için bizim eve gelmesi gerekip gerekmediğini soruyordu. Carmel hiçbir şey diyemeden telefonumu tekrar kulağıma koydum ve Thomas’a evet dedim.

Carmel içeri girip bizim için bir bahane uydurdu. Ve Audi’sine binip Thunder Bay caddelerinde ilerlemeye başladığımızdaysa kırk dakika boyunca sessiz kalmayı başardı. Yolda giderken garip bir tesadüf oldu ve sokak ışıkları sihirliymiş gibi biz altlarından geçerken tek tek yanmaya başladı. Yollar ıslaktı ve banketlerde hâlâ buz tabakaları vardı. Yaz tatili iki hafta sonra başlayacaktı ama şehir bundan tamamen habersizmiş gibi görünüyordu. Mayıs ayının son günlerinde olmamıza rağmen geceleri hava dondurucu oluyordu. Kışın sona erdiğini gösteren tek şey çığlıklar atarak gelen ve kıştan arta kalanları göle sürükleyen fırtınalardı. Yılın çoğunu, insana yumruk gibi

çarpan soğuk havalarda geçirmeye alışık değildim.

“Niye gelmeye zahmet ettin ki?” diye sordu Carmel. “Madem böyle davranacaktın gelmeseydin. Cait’in çok kötü hissetmesine neden oldun.”

“Cait’in çok kötü hissetmesine neden *olduk*. Ben başından beri çıkmayı istememiştim ki zaten. Onu umutlandıran sendin.”

“Kız geçen seneki kimya dersinden beri senden hoşlanıyor,” dedi Carmel, kaşlarını çatarak.

“O zaman ona benim ne kadar kaba biri olduğumu söyleseydin. O geri zekâlı bir pisliktir deseydin.”

“Kendi gözleriyle görmesi daha iyi oldu. Masadakilerle bir-iki kelime bile konuşmadın ya!” Yüzündeki hayal kırıklığı ifadesi daha çok iğrenmeye yaklaşıyordu. Sonra yüzü yumuşadı ve sarı saçlarını omzunun arkasına attı. “Dışarı çıkıp yeni insanlarla tanışmak sana iyi gelir diye düşünmüştüm.”

“Pek çok yeni insanla tanışıyorum zaten ben.”

“Canlı insan demek istemiştin.”

Kafamı çevirip önüme baktım. Burada Anna’ya dokundurma yapıyor da olabilirdi yapmıyor da... Ama yine de çok sinirlenmiştim. Carmel unutmamı istiyordu. Anna’nın bizim hayatımızı kurtarmak adına kendisini feda etmesini ve *Obiaman*’ı* cehenneme sürüklemesini unutmamı istiyordu. O gecedan sonra Thomas, Carmel ve ben ona ne olduğunu bulmaya çalışmıştık ama hiçbir şey sonuca varamamıştık. Sanırım Carmel artık araştırmayı bırakıp Anna’yı unutmaya vaktinin geldiğini düşünüyordu. Ama ben unutmayacaktım.

* Buti Afrika folkloründe köylere gizlice girerek cadılar için kız kaçıran dev hayvan. (e.n.)

Böyle yapmam gerekse bile yapmayacaktım.

“Sen de ayrılmak zorunda değildin,” dedim. “Thomas beni kafeden alabilirdi ya da kendim yürüyebilirdim.”

İnsanlara hep kendi istediklerini yaptırmaya alışık olan Carmel güzel dudağını çiğniyordu. Onunla kaç aydır arkadaşlık ama hâlâ istediği bir şeyi yapmadığım zaman kafası karışık yavru köpek ifadesini takınıyordu. Bu hareketi garip bir şekilde sevimliydi gerçi.

“Dışarısı soğuk. Hem zaten sıkılmıştım.” Taba rengi ceketi ve kırmızı eldivenlerini düzeltti. Kafeden aceleyle ayrılmış olmasına rağmen kırmızı atkısı boynuna düzgünce bağlanmıştı. “Ben sadece Cait’e iyilik yapıyordum. Ona randevuyu ayarladım. Eğer cazibesıyla seni büyüleyemediyse bu onun suçu.”

“Dışleri çok güzeldi,” dediğimde Carmel sırıttı.

“Belki de kötü bir fikirdi. Zorla güzellik olmaz, değil mi?” dedi. Onun bana umut dolu gözlerle baktığını fark etmemiş gibi yaptım. Sohbeti devam ettirmemi istiyordu. Ama bu konuşmanın bir sonu yoktu.

Bizim eve vardığımızda Thomas’ın külüstür Tempo’sunun garaj yolunda olduğunu gördük. Pencereden onun evde annemle konuştuğunu görebiliyordum. Ben kaldırımın kenarında duracağını düşünürken Carmel de arabasını onunkinin yanına park etti.

“Benim arabayı alırsınız. Ben de sizinle geliyorum,” dedi ve arabadan indi. Ona karşı gelmedim. Benim tüm niyetlerime rağmen Carmel ve Thomas da hayalet takibi safına katılmışlardı. Anna ve *Obiaman*’la olanlardan sonra onları

dışarıda bırakmak bir seçenek olamazdı.

İçeri girdiğimizde Thomas'ın koltuğa çökmüş kocaman bir kırıksıklık gibi görüldüğünü fark ettim. Carmel'i gördüğünde hemen ayağa fırladı. Gözlüğünü düzeltene kadar birkaç kere burnunu kırıştırdı, sonra tekrar normale döndü. Tekli koltukta oturan annem, üstündeki belden bağlamalı kazakla çok anaç görünüyordu. İnsanlar, cadıların tonlarca göz kalemi sürdüğü ve kadife pelerinler giydiği fikrini nereden ediniyordu acaba? Annem bize gülümsedi ve anlayışlı bir şekilde, randevunun nasıl gittiğini sormak yerine filmin nasıl olduğunu sordu.

Omuz silktim. "Hiçbir şey anlamadım," dedim.

Annem içini çekti. "Thomas birazdan Grand Marais'e gideceğinizi söyledi."

"Her zamanki gibi iyi bir akşam olacağı benziyor," dedim. Sonra Thomas'a döndüm. "Carmel de geliyor. Onun arabasıyla gidebiliriz."

"İyi olur," dedi Thomas. "Benimkini alırsak sınırı bile geçmeden yolda kalma ihtimalimiz var."

Annemin gitmesini beklerken hepimiz tuhaf bir hale büründük. Annem kesinlikle bu işlerden habersiz değildi ama onu detaylarla sıkmak istemiyordum. Geçen sonbaharda benim neredeyse ölecek olmama şahit olduktan sonra kahverengi saçlarında aklar belirmişti.

En sonunda koltuktan kalktı ve elime küçücük kadife keseler tutuşturdu. Daha bakmadan ne olduklarını anlamıştım. Klasik koruma büyüsunü yaptığı taze bitkileri bu keselere doldurmuştu. Sonra parmağının ucunu alnıma bastırdı.

“Onları güvende tut,” diye fısıldadı. “Ve sen de dikkatli ol.” Sonra Thomas’a baktı. “Şimdi gidip büyükbabanın dükkânına koyacak bir sürü mum daha hazırlamalıyım.”

“Şans mumları yok satıyor,” dedi Thomas sırtarak.

“Yapması da çok kolay. Sadece limon, reyhan ve mık-natis taşı çekirdeği. Salı günü dükkâna bir parti daha getiririm.” Sonra üst katta büyü işleri için kendisine ayırdığı odaya gitmek için merdivenleri tırmanmaya başladı. Bu odayı kalıp kalıp balmumu, bitki yağları ve bitki şişeleriyle doldurmuştu. Başkalarının annelerinin dikiş nakış işleri için oda ayırdıklarını duymuştum. Benim annem farklıydı.

“Geri geldiğimde mumları paketlemene yardım ederim,” diye seslendim anneme. Keşke bir kedi alsaydı. Normalde annemin ayaklarının dibinde dolaşan Tybalt’ın yerinde şimdi kedi şeklinde bir boşluk vardı sanki. Ama o öleli altı ay olmuştu. Belki de yeni bir kedi almak için henüz çok erkendi.

“Eee, hazır mıyız?” diye sordu Thomas. Kolunun altında keten bir çanta vardı. Belirli hayaletler hakkında bulduğumuz her bilgiyi bu çantada topluyordu. Eğer birisi yakasına yapışırsa hayatının tehlikeye gireceğini düşünmekten nefret ediyordum. Thomas içindeki karışıklığa bakmadan elini çantaya soktu ve ürkütücü psişik gücüyle istediği şeyi tek bir hareketle buldu. *Kötü Ruh*’taki kız gibi her seferinde böyle yapıyordu.

“Grand Marais,” diye mırıldandı Carmel, Thomas’ın kendisine uzattığı kâğıdı alırken. Bu, Rosebridge Yüksek-

kokulu'nda psikoloji profesörü olan bir adamdan gelen bir mektuptu. Bu adam, babamın eski bir arkadaşıydı ve genç zihinleri şekillendirmek için eğitim işine girişmeden önce 80'lerde annem ve babam tarafından yönetilen ruh çağırma seanslarına katılmıştı. Mektupta Grand Marais, Minnesota'daki terk edilmiş bir çiftlikte yaşadığı söylenen bir hayaletten bahsediliyordu. Geçen otuz yılda bu arazide altı kişi ölmüştü. Üçünün ölümü şüphe uyandırıcıydı.

Altı ölüm olduysa ne olmuş? Bu gibi istatistikler normalde benim listemde öncelikli sıraya yerleşmezdi. Ama şu anda Thunder Bay'e yerleşmiş olduğum için yıl içinde çıkabileceğim seyahatler hafta sonlarıyla kısıtlıydı.

"Yani bu şey insanların kaza yapmasına mı neden oluyor?" diye sordu Carmel, mektubu okurken. Çiftlikte ölen kişilerin çoğunun kazaya kurban gittiği düşünülmüştü. Arazide çalışan bir çiftçi, traktörünün altında kalmış, dört yıl sonraysa çiftçinin karısı bir dirgenin üstüne göğüs üstü düşmüştü. "Bunların hepsinin gerçekten kaza olmadığını nereden bilebiliriz ki? Eğer bir şey çıkmayacaksa Grand Marais'e kadar onca yolu boşuna gitmiş oluruz."

Carmel, hayaletlere hep "şey" diyordu. İsimlerini bazen söylüyordu fakat hiçbir zaman şahıs zamiri kullanmıyordu.

"Sanki yapacak daha iyi bir şeyimiz var," derken sırt çantamdaki *athame*'nin yana kaydığını hissettim. Her zaman keskin olan ve asla bilenmeye ihtiyaç duymayan bıçağın orada olduğunu bilmek beni tedirgin ediyordu. Neredeyse o kahrolası randevuya geri dönmeyi bile dileyebilirdim.

Obiaman'la karşı karşıya gelişimizden ve bıçağın ona bağlı olduğunu öğrendikten sonra kendimi... Ne hissettiğimden emin değildim. Korkmuyordum tabii ki. Bıçağın hâlâ benim olduğunu da hissediyordum. Ve Gideon, *Obiaman* ile bıçağın arasındaki bağın koptuğuna, artık öldürdüğüm hiçbir hayaletin onu besleyip gücünü artırmadığına beni temin etmişti. Artık hayaletler gitmeleri gereken yere gidiyorlardı. Bunu en iyi bilen kişi Londra'da kitaplarına boğulmuş olan Gideon olmalıydı. O başından beri babamın yanında olmuştu. Ama ikinci bir görüşe ihtiyacım olduğunda Thomas'la ikimiz antika dükkânına gidip büyükbabasından fikrini aldık. Morfran, enerjinin belirli düzlemlerde toplanan bir şey olduğunu ve *Obeaman*'la bıçağın artık aynı düzlemde olmadıklarını söyledi. Artık bu ne demekse...

Yani bıçaktan korkmuyordum. Ama bazen gücünün dışarı taşıdığını ve beni ittiğini hissediyordum. Cansız bir varlık değilmiş gibiydi ve bazen benden ne istediğini düşünmeden edemiyordum.

"Yine de," dedi Carmel, "eğer gerçekten bir hayalet varsa yalnızca birkaç yılda bir birilerini öldürüyor herhalde. Ya bizi öldürmek için ortaya çıkmazsa?"

"Hımm!" diye konuşmaya başladı Thomas süklüm püklüm bir halde. "Eli boş döndüğümüz o son seferden sonra bu iş üzerinde çalışmaya başladım." Parkasının cebine uzandı ve açık renkli yuvarlak bir taş çıkardı. İki santimetre kalınlığındaki yassı taş büyük bir madeni paraya benziyordu. Bir tarafında, değiştirilmiş bir Kelt düğümüne benzeyen bir desen vardı.

“Bir rünik taş,” dedim.

“Çok hoş bir şey,” dedi Carmel. Thomas, taşı ona verdi. Taş gerçekten mükemmel bir şekilde oyulmuş ve iyice parlatılmıştı.

“Bu bir tuzak.”

Carmel taşı bana verdi. Bu rünik, hayaletler için bir nevi kedinanesi* işlevi görerek onları çekiyordu. Eğer işe yarıyorsa bunu kullanmak çok zekice olacaktı. Taşı avucumda döndürdüm. Soğuktu ve tavuk yumurtası ağırlığındaydı.

“Eee,” dedi Thomas, taşı alıp cebine geri koyarken. “Denemek ister misiniz?”

İkisine de baktım, sonra kafa salladım.

“Hadi gidelim.”

Minnesota, Grand Marais’e yolculuk karanlıkta çok uzun ve sıkıcı geldi. Çam ağaçları uzun kollarını farların önüne uzatıp duruyordu. Yoldaki kısa çizgileri izlemek midemi bulandırmıştı. Yolculuğun büyük kısmında arka koltukta uyumaya çalıştım ya da uyuyormuş gibi yaptım. Arada bir Carmel ile Thomas’ın konuşmalarına kulak misafiri oluyor, bazen de sızıyordum. Fısıldaşmaya başladıklarında Anna hakkında konuştuklarını anlıyordum ama onun adını hiç söylemiyorlardı. Carmel’in bunun umutsuz bir arayış olduğunu, Anna’nın nereye gittiğini hiçbir zaman bulamayacağımızı, bulacak olsak bile belki de bunu yapmamamız gerektiğini söylemesini dinledim. Thomas ona fazla karşı çıkmadı; Car-

*Kedileri ve bazı yararlı böcekleri kokusuyla cezbederek kendine çeken yabani bir ot. (e.n.)

mel kaygılı olduğunda hiç karşı çıkmazdı zaten. Böyle sözler eskiden beni çileden çıkarırdı. Ama şimdi sadece sıradan konuşmalar gibi geliyordu.

“Dur,” dedi Thomas. “Sanırım şurası aradığımız yol.”

Carmel, Audi’sini sadece tekerlek izlerinden oluşmuş benzeyen çamur kaplı yola sokup ilerletmeye çalışırken kafamı kaldırıp öne baktım. Araba dört çekerdi ama yine de burada çamura gömülüp kalma riskimiz vardı. Geçtiğimiz günlerde burada çok şiddetli yağmur yağmış olmalıydı çünkü tekerleklerin oluşturduğu çukurlar suyla dolmuştu. Tam Carmel’e boş vermesini ve geri dönmesini söyleyecektim ki farların ışığında karanlık bir şey belirdi.

Araba kayarak durdu. “Bu o mu?” diye sordu Carmel. “O” dediği, çorak bir arazinin ortasında duran devasa bir ahırdı. Ölü bitkiler, dikilmiş saçlar gibi görünüyordu. Ahırın çevresinde bulunan ev ve diğer binalar çok uzun zaman önce yerle bir olmuş olmalıydı. Geriye kalan tek şey bu ahırdı. Karanlık ve yalnız bir halde, sessiz ağaçların arasında bizi bekliyordu.

“Tanıma uyuyor,” dedim.

“Sadece tanım değil,” dedi Thomas keten çantayı karıştırırken. “Elimizde çizimler var, unuttun mu?” Thomas kâğıdı çıkartınca Carmel tavan lambasını yaktı. Keşke yakmasaydı. Çünkü birden izleniyormuşuz gibi bir hisse kapılmıştım; sanki ışık bizi ele veriyordu. Carmel ışığı söndürmek için uzanırken elimi omzuna koydum.

“Çok geç.”

Thomas, resmi ön pencereye doğru tuttu ve karşıdaki gölgeli ahır figürüyle karşılaştırdı. Bence bu resim işe yaramazdı. Kabataslak ve karakalemle çizilmişti, bu yüzden her ayrıntı siyahın bir tonuydu. İhbarla birlikte posta kutuma gelen bu resmi bir kişi trans halindeyken çizmişti. Keşke gözlerini açıp da ne çizdiğini bir kontrol etseydi. Çünkü resim tıpkı bir rüya gibiydi; kenarlar bulanıktı ve çok fazla keskin çizgi vardı. Dört yaşındaki biri tarafından çizilmişse benziyordu. Ama bir resme, bir de ahıra bakıp ikisini karşılaştırırken gözüme gittikçe benzer görünmeye başladılar. Sanki önemli olan şekil değil de şeklin *arkasındaki* bir şeydi.

Bu çok aptalcaydı. Babam bana *mekânların* kötü olmayacağını kaç defa söylemişti... Sırt çantama uzanıp *athame*'mi aldım ve arabadan indim. Ayaklarım su birikintilerine battı ve daha arabanın bagajına varamadan sıırıslıklam olduklar. Hem Thomas'ın hem de Carmel'in arabalarını fener, battaniye gibi gerekli teçhizatla ve en paranoyak hastalık hastasını bile tatmin edecek ilkyardım malzemeleriyle donatmıştık. Thomas dikkatli bir şekilde çamurda ilerleyerek yanıma geldi. Carmel bagajı açtı ve üç tane el feneriyle bir kamp feneri aldık. Sonra hep birlikte karanlıkta ilerlemeye başladık. Ayaklarımız hissizleşmişti ve ıslak çoraplarımız ayakkabılarımızın içinde şlap şlap diye ses çıkartıyordu. Hava nemli ve soğuktu. Ağaçların köklerinde ve ahırın etrafında erimeyi reddeden inatçı kar yığınları vardı.

Ahırın meşum görüntüsü yine kafama takıldı. Anna'nın yıkılmaya yüz tutmuş Victoria tarzı evinden bile daha kötü

görünüyordu burası. Tıpkı bir örümcek gibi büzülüp cansız gibi numara yapıyor, bizim yeterince yaklaşmamızı bekliyordu sanki. Bu da aptalcaydı. Beni tedirgin eden sadece soğuk ve karanlıktı. Ama yine de birisi bir bidon benzin ve çakmakla evi yakmaya gelse ona hiç karşı gelmezdim.

“Alın,” dedim Thomas ve Carmel’e, taze koruma tılsımlarını uzatırken. Thomas kendisininkini pantolonunun cebine koydu. Carmel de tespih gibi elinde tuttu. Davetkâr bir parmak gibi öne arkaya sallanan kapıya vardığımızda fenerleri yaktık. “Birbirimize yakın duralım,” diye fısıldadığımda her iki tarafımdan bana yaslandılar.

“Bunu yaptığımız her seferinde deli olduğumuzu düşünüyorum,” diye mırıldandı Carmel. “Her seferinde arabada beklememin daha iyi olacağını söylüyorum kendime.”

“Sen karışmadan duramazsın ki,” diye fısıldadı Thomas. Diğer tarafımdaki Carmel’in gülümsediğini hissettim.

“Gidin kendinize bir oda bulun,” diye mırıldandım. Sonra kapıyı çekmek için uzandım.

Böyle anlarda Thomas’ın ânında sıcaklamak ve sanki bir hayaleti avının ortasında yakalayacakmış gibi fenerinin ışığını sağa sola hızla çevirmek gibi rahatsız edici bir huyu vardı. Ama hayaletler utangaçtır. Utangaç değillerse bile dikkatlidirler. Hayatımda hiçbir zaman bir kapıyı açıp da ölü bir yüzle karşı karşıya gelmedim. Ben genelde mekâna dikkatlice girer ve anında izlendiğimi anlardım. Tıpkı şu andaki gibi.

Arkanızda birisinin olduğu hissine kapılmak çok garip bir

şeydir. Eğer sizi izleyen kişi ölüyse bu his daha da garipleşir çünkü onun tam olarak ne tarafta olduğunu bilemezsiniz. Orada olduğunu bilirsiniz, tedirgin olursunuz ama yapacak bir şey yoktur.

Ahırın ortasına doğru ilerledim ve kamp fenerini yere koydum. Havada ağır bir toz ve saman kokusu vardı. Yavaşça kendi etrafımda dönerek fenerimin ışığıyla dikkatli bir şekilde etrafı kontrol ederken yerlere yayılmış samanlar ayaklarımın altında çatırdadı. Dikkatlerini iyice yoğunlaştırmış olan Thomas ve Carmel de hemen arkamdaydı. Bir cadı olduğu için Thomas'ın da izlendiğimizi anladığını biliyordum. Fener ışığı duvarlarda aşağı yukarı dolaşıyor, saklanabilecek yerleri arıyordu. Feneri bir tuzak olarak kullanıp karanlığı incelemek yerine kendisini çok fazla ele veriyordu. Kıyafetlerin çıkardığı ses çok yüksekti. Carmel'in saçları da omzunda sağa sola sallanırken kahrolası bir şelale gibi gürültü yapıyordu.

Ellerimi fenerden çekip geriye doğru bir adım atarak ışığın etrafı aydınlatmasına izin verdim. Gözlerimiz ortama alıştığında Carmel'le ben el fenerlerimizi söndürdük. Kamp fenerinin boğuk sarı ışığıyla aydınlanan ahırda eski bir saba-nın iskeletinden başka bir şey yoktu.

“Burası mı?” diye sordu Carmel.

“Gece kalmak için yeterince iyi bir yer,” dedim. “Sabah telefonların daha iyi çektiği bir yere gidip bir araba çekici çağırınız.”

Carmel kafa salladı. Durumu çakmıştı. Yolda kalmış

gezgin numarası düşünöldüğünden daha çok işe yarıyordu. Korku filmlerinin çoğunda böyle bir ortam oluşturulmasının nedeni buydu.

“Burası dışarıdan daha sıcak değil ki,” dedi Thomas, en sonunda fenerini kapatırken. Tepemizde bir kargaşa olunca Thomas korkudan neredeyse bir kilometre yukarı sıçradı, hemen fenerini yaktı ve ışığı tavana tuttu.

“Güvercinler herhalde,” dedim. “Bu iyi. Burada çok uzun süreliğine kalmak zorunda olursak güvercin şiş yapabiliriz.”

“Bu... iğrenç,” dedi Carmel.

“Tavuk gibi işte. Hadi gidip kontrol edelim.” Tavan kapasına çıkan cılız, çürük bir el merdiveni vardı. Yukarıda bulacağımız tek şeyin bir samanlık ve güvercin yuvaları olduğunu düşünüyordum. Ama Carmel ile Thomas’a tetikte olmalarını söylememe gerek yoktu. İkisi de teması kesmeden arkamda duruyordu. Carmel ayağını samanların arasına karışmış bir dirgenin dişlerine çarptığında yüzünü buruşturdu. Ona baktığımda kafasını iki yana salladı. Çiftçinin karısının ölümüne sebep olan dirgen olamazdı bu. Kendi kendimize böyle diyor-duk ama emin de olamazdık.

Samanlığa ilk ben çıktım. El fenerimin ışığında yeri kaplayan samanları ve güney duvarının önünde uzun yığınlar halinde duran balyaları fark ettim. Işığı eğimli tavana doğru tuttuğumda elliden fazla güvercin olduğunu gördüm. Hiçbiri de rahatsız olmuşa benzemiyordu.

“Yukarı gelin,” dediğimde Thomas yanıma çıktı, sonra

ikimiz Carmel'in çıkmasına yardım ettik. "Dikkatli ol, burası kuş pisliğiyle dolu."

"Ne hoş," diye söylendi Carmel.

Hepimiz bir araya geldiğimizde etrafa bakındık ama görülecek çok fazla şey yoktu. Burası saman ve kuş pisliğiyle dolu kocaman bir yerd. Eskiden muhtemelen samanları tavandan sarkıtmak için kullanılmış olan bir makara sistemi ve çatı kirişlerinden sarkan kalın halatlar vardı.

"El fenerlerine sinir oluyorum biliyor musunuz?" dedi Thomas. Onun, fenerin ışığıyla kuşların yüzünü, çırpılan kanatları ve örümcek ağlarıyla kaplı duvarları aydınlatmasını izledim. "İnsana hep göremediği şeyleri hatırlatıyor. Karanlıkta kalan şeyleri."

"Doğru," dedi Carmel. "Korku filmlerindeki en kötü anlar da bunlardır zaten. Işık sonunda aradığın şeyi aydınlatığında keşke aramaz olsaydım diye düşünüyorsun."

İkisinin de susması gerekiyordu. Şu anda birbirlerini korkutmak için doğru zaman değildi. Onların konuşmasına bir son verme umuduyla ve aynı zamanda zeminin dayanıklılığını ölçme düşüncesiyle birazcık ilerledim. Thomas da duvara yakın durarak zıt yönde birazcık ilerledi. Fenerimi saman balyalarına doğrultup bir varlığın saklanabileceği yerleri dikkatle inceledim. Kahverengi-beyaz benekli balyaların ne kadar iğrenç görüldüğü dışında hiçbir şey fark etmedim. Arkamdan bir gıcırtı duyup döndüğümde yüzüme bir esinti çarptı. Thomas samanlık kapılarından birini bulup açmıştı.

İzlenme hissi birden kaybolmuştu. Terk edilmiş bir

ahırda yolda kalmış numarası yapan üç kişiydik sadece. Belki de aramaya doğru yerden başlamamıştık. Ve ahırın kapısından girerken hissettiklerim sadece şans eseri idi.

“O rünik taşın pek işe yaradığını sanmıyorum,” dediğimde Thomas omuz silkti. Sonra dalgın bir şekilde elini taşı koyduğu cebine götürdü.

“Zaten kesin bir şey söylememiştim. Rünik taşlarla pek sık çalışmam. Ve daha önce kendi başıma hiç oymamıştım.” Eğilip samanlık kapısından dışarı, karanlık geceye baktı. Hava daha da soğumuştur. Thomas’ın nefesleri büyük bulutlar halinde çıkıyordu. “Belki de önemli değildir. Yani eğer mekân burasıysa kaç kişi tehlikede ki? Buraya kim gelir? Buradaki hayalet her kimse muhtemelen sıkılmıştır ve başka insanları kaza süsü vererek öldürmek için yeni bir yere gitmiştir.”

Kaza süsü vererek öldürmek. Bu kelimeler bir anda beynimi tırmaladı.

Aptalın tekiydim.

Çatı kirişinden bir halat düştü. Thomas’a seslenmek için döndüm ama yeterince hızlı davranamamıştım. Ona doğru koşarken ağzımdan tek çıkan onun adı olmuştu. Halat hızla inmeye başlamıştı ve ucundaki hayalet, Thomas’ı on iki metre aşağıdaki sert zemine düşürmek için ittirmeden yarım saniye önce cisimleşti.

Hemen öne doğru atıldım. Ceketime takılan saman parçaları beni yavaşlatıyordu ama Thomas’ı yakalamaktan başka bir şey düşünemiyordum. Samanlık kapısına doğru sıçradığımda onu ayağından yakaladım. Thomas’ın vücudu ahı-

rın dış duvarına çarparken onu tutmak çok büyük kuvvet gerektiriyordu. Bir saniye sonra Carmel de yanıma gelmiş, gövdesinin yarısını kapıdan dışarı sarkıtmıştı.

“Thomas!” diye bağırdı. “Cas, onu yukarı çek!” İkimiz de birer ayağından tutarak onu içeri çekmeye başladık. Thomas durumla gayet iyi başa çıkıyordu; ne çığlık atıyor ne de başka bir şey yapıyordu. Thomas’ı iyice çekmiştik ki Carmel’in haykırışını duydum. Buna hayaletin sebep olduğunu anlamak için bakmama gerek yoktu. Sırtımda buz gibi bir dokunuş hissettim ve etraf birden et dolabı gibi kokmaya başladı.

Arkamı döndüğümde hayalet suratımın dibindeydi. Bu, soluk renkli bir iş tulumu ile kısa kollu patiska gömlek giymiş bir adamdı. Şişmandı; kocaman bir göbeği ve aşırı doldurulmuş sosislere benzeyen kolları vardı. Kafasının şekli çok tuhaftı.

Bıçağımı çıkardım. Adamın göbeğine batmaya hazır olan bıçak parıldadı. O anda kulağıma bir kızın kahkahası geldi.

Bir kızın kahkahası. Bu gülüşü sadece birkaç kez duymuş olsam da çok iyi tanıyordum. Ama ses şişko çiftçinin açık ağzından çıkmıştı. Bıçağım neredeyse elimden düşecekti. Sonra kahkaha birden kesildi ve hayalet gerileyip kükredi. Sesi bir megafondan çıkıyor gibiydi ve kelimeleri sanki tersine söylüyordu. Tepemizdeki güvercinlerin hepsi havalanıp bize doğru inişe geçtiler.

Küfe benzer kuş kokusu ve uçuşan tüylerin arasında

Carmel'e seslenip Thomas'ı çekmeye devam etmesini, düşmesine izin vermemesini söyledim. Kafasına üşüşen gagalar ve pençelere rağmen asla bırakmayacağını biliyordum gerçi. Thomas'ı içeri çeker çekmez onları merdivene doğru ittim.

Çılgınca çırpılan kanatların arasında ilerlemeye çalıştık. Aşağılık herifin birimizi daha aşağı itmeye çalışmayacağını dan emin olmak için arada bir arkayı kontrol ediyordum.

"Nereye gidiyoruz?" diye bağırdı Carmel, kafası karışmıştı.

"Kapıdan çık!" diye bağırdık Thomas'la aynı anda. Ayağımı son basamağa bastığımda Carmel ve Thomas çoktan uzaklaşmışlardı ve hâlâ koşuyorlardı. Hayaletin sağ tarafımızda tekrar cisimleştiğini hissettim ve o tarafa döndüm. Şimdi yakından bakınca kafasındaki sorunun ne olduğunu anlayabilmişim. Kafatasının arkası içe doğru göçmüştü. Ayrıca adamın elinde bir dirgen tuttuğunu da fark ettim.

Adam dirgeni fırlatmadan önce bağırarak Carmel'e bir şeyler söyledim. Doğru şeyi söylemiş olmalıydım çünkü Carmel tam vaktinde dönüp sola doğru atıldı. Böylece dirgenin dişleri duvara gömüldü. Carmel çığlık atmaya başlayınca onun sesiyle zihnim netleşti. Kolumu geriye doğru çekip bıçağımı hayalete doğru savurdum. Bıçak havada şimşek hızıyla ilerledi ve çiftçinin midesine saplandı. Adam bir anlığına direkt olarak bana baktı; gözleri durgun su dolu havuzlar gibiydi. Bu defa hiçbir şey hissetmedim. Bıçağın onu nereye göndereceğini merak etmedim. *Obiaman*'ın ondan

beslenip beslenmeyeceğini düşünmedim. Adam buharlaşarak yok olurken sadece onu gönderdiğim için memnundum. Kahrolası adam neredeyse arkadaşlarımı öldürecekti.

Bıçağım yumuşak bir gürültüyle yere düşünce koşup onu aldım, sonra hâlâ çılgık çılgığa olan Carmel'in yanına gittim.

"Carmel! Bir şeyin var mı? Canın acıyor mu?" diye sordu Thomas onu kontrol ederken. Carmel kafasını panikle sağa sola salladı. Dirgen çok yakınından geçmişti. Hatta o kadar yakındı ki dişlerin biri montunun omzunu delip Carmel'i duvara çivilemişti. Uzanıp dirgeni gevşettiğimde Carmel dişten kurtuldu ve sanki kirliymiş gibi eliyle montunu silkeledi. Hem korkmuş hem de sinirlenmişti. "Geri zekâlı pislik!" diye bağırdığında bu ağır sözleri bana yönelttiğini düşünmeden edemedim.

www.webcanavari.net / Orppersephone

İkinci Bölüm

Athame, kabzasına kadar tuz kavanozuna batırılmış halde dinleniyordu. Pencereden içeri sızan parlak güneş ışığı kavanozdan kırılıp her yöne yansıyor ve sanki bir hale oluşturunuyordu. Eskiden babamla ikimiz oturup kavanozdakinin ay ışığıyla temizlenmesini izlerdik. Babam ona Ekskalibur* derdi. Ben bir isim takmazdım.

Arka tarafımdaki annem ocakta yağda yumurta pişiriyordu. Tezgâhın üstüne bir yığın yepyeni büyülmüş mum koyuyordu. Üç farklı renkte hazırlanmış mumların kokuları da farklı farklıydı. Yeşil mumlar şans, kırmızılar tutku, beyazlarsa berraklık içindi. Yanlarında, üstlerine farklı büyülmüş sözler yazılmış parşömenler duruyordu. Bunlar, mumların etrafına sarılıp bir iple bağlanacaktı.

“Ekmeği kızarmış mı istersin kızarmamış mı?” diye sordu annem.

“Kızarmış,” dedim. “Saskatoon** çileği reçelinden kaldı mı?”

* Efsanevi Britanya Kralı Arthur'un taşıdığı, taştaki kılıç olarak da bilinen kılıçtır. (e.n.)

** Adını, Kri Yerlileri'nin, o yörede yetişen bir çileğe verdikleri addan alan Kanada'da bir eyalet. (e.n.)

Annem reçeli çıkartıp kızartma makinesine dört dilim ekmek yerleştirdi. Ekmekler kızardığında üstlerine tereyağı ve reçel sürüp masaya götürdüm. Annem yumurtaları tabaklara doldurmuştu bile.

“Meyve suyunu da getirir misin?” dedi. Sonra kafamı buzdolabına soktuğumda, “Eee, cumartesi akşamı neler yaptığınızı anlatmayacak mısınız?” diye sordu.

Buzdolabından ayrılıp iki bardağı portakal suyu doldurdum. “Anlatsam mı anlatmasam mı bilemiyorum.” Grand Marais’ten eve dönüşte neredeyse hiç konuşma olmamıştı. Thunder Bay’e vardığımızda pazar sabahıydı ve yatağı girer girmez uykuya dalmışım. Uyanınca kablolu yayında *Matrix* serisini izlemiş, ardından tekrar kendimden geçip bütün gece uyumuşum. Olanları anlatmaktan kaçınmak için en iyi planım bu olmuştu.

“O zaman,” dedi annem neşeyle, “düşünmeyi bırak da kahvaltına gömül. Yarım saat sonra okulda olmalısın.”

Masaya oturup meyve suyu kutusunu da koydum. Gözlerim, bana sapsarı gözbebekleriyle bakan yumurtalara takılmıştı. Çatalımla sarıları deldim. Anneme ne diyecektim? Daha bana bile mantıklı gelmezken, anneme mantıklı gelmesini nasıl sağlayacaktım? Çiftçinin gırtlğından yükselen o kahkaha Anna’nındı. Gayet açık ve aşikârdı. Ama bu imkânsızdı. Anna gitmişti. Sadece ben onu bırakamıyordum. Bu yüzden zihnim bir şeyler uydurmaya başlamıştı. Normal bir insan bu konuda böyle düşünürdü.

“İşleri batırdım,” dedim tabağıma bakarak. “Yeterince

abuk davranamadım.”

“Ama onu öldürdün, değil mi?”

“Ancak Thomas’ı pencereden dışarı atmaya çalışıp Carmel’i neredeyse bir şiş kebaba çevirdikten sonra.” Birden iştahım kesilmişti. Saskatoon reçeli bile cazip gelmiyordu. “O ikisi artık benim peşime takılmamalı. Zaten onlara hiç izin vermemeliydim.”

Annem içini çekti. “Bu pek ‘izin verme’ meselesi sayılmaz, Cas. Onları durdurabileceğini sanmıyorum.” Sesi şefkat doluydu ve hiç tarafsız değildi. Onların iyiliğini düşünüyordu tabii ki. Ama artık hayalet takibinde yalnız olmadığım için çok memnundu.

“Bu onlar için yeni ve ilginç bir şey olduğundan dolayı çekici geliyor,” dedim. Durduk yere fkelenmiştim, bu yüzden dişlerimi sıktım. “Ama tüm bunlar oyun değil; bir gün ldrlebilirler. Bunu sonunda idrak ettiklerinde ne olacağını düşünüyorsun?”

Annemin yüz ifadesi sakindi; kaşlarını hafifçe çatmıştı ama duygularını hiç açığa vurmuyordu. atalıyla bir parça yumurta alıp sessizce çiğnedi. Sonra konuştu, “Onlara yeteri kadar itibar etmediğini düşünüyorum.”

Belki de bu doğruydı. Ama cumartesi olanlardan sonra topukları popolarına vurarak kaarlarsa onları suçlayamazdım. Mike, Will ve Chase’e olanlardan sonra kasaldı da sulamazdım. Ama bazen keşke bunu yapabilseydim, diyordum.

“Okula gitmem lazım,” dedim. Sonra yemeğime el bile

sürmeden masadan kalktım. Bıçak tamamen temizlenmişti ve kavanozdan çıkmaya hazırdı ama ona hiç dokunmadan geçtim. Belki de hayatımda ilk kez onu istemiyordum.

Dolabıma giden köşeyi döner dönmez karşıma çıkan ilk şey, esneyen Thomas oldu. Kolunun altında kitaplarıyla dolabıma yaslanmıştı. Üstünde, birkaç yerinden yırtılmak üzere olan gri bir tişört vardı. Saçları zıt yönlerde doğru havaya kalkmıştı. Onun bu hali beni gülümsetti. Kirli çamaşır sepetinde doğmuş benzeyen bu bedende ne kadar çok güç saklıydı... Benim geldiğimi görünce yüzünde kocaman bir gülümseme beliren Thomas elini salladı. Sonra tekrar esnedi.

“Pardon,” dedi. “Cumartesiden sonra kendime gelmekte zorlanıyorum.”

“Destansı bir partiye katıldın ha, Thomas?” diyen alaycı bir ses geldi arkamızdan. Arkamı döndüğümde çoğu tanımadığım insanlardan oluşan bir grup gördüm. Bu yorum, adı Christy olan kızdan gelmişti sanırım. Kimden geldiği önemli değildi ama Thomas dudaklarını birbirine bastırmıştı ve sanki içlerine gömülmek istiyormuş gibi dolaplara bakıyordu.

Christy’ye üstünkörü baktım. “Bir daha böyle bir şey söylersen seni öldürtürüm.” Kız gözlerini kırptırdı; benim ciddi olup olmadığımın emin değilmiş gibi görünüyordu. Bu benim sırtımda neden oldu. Hakkımdaki dedikodular amma gülünçtü. Grup başka hiçbir şey demeden yanımdan ayrıldı.

“Boş ver onları. Eğer orada olsaydılar altlarına işerlerdi.”

“Doğru,” deyip sırtını dikleştirdi. “Bak, o gün için özür dilerim. Kapıdan öyle eğilerek tam bir geri zekâlılık yaptım. Beni kurtardığın için sağ ol.”

Bir anlığına boğazımda minnettarlık ve şaşkınlıktan dolayı bir yumru oluştu. Sonra yutkundum. “Bana teşekkür etme.” Seni başta bu işe sokanı düşün. “Abartılacak bir şey değildi.”

“Tabii.” Omuz silkti. Bu sömestr ilk periyottaki fizik dersinde Thomas’la birlikteydik. Onun yardımı sayesinde dersten A eksi alabiliyordum. Dayanak noktaları, kütleler ve hızlarla alakalı tüm o saçmalıklar bana çok zor gelse de Thomas bu konuda uzmandı. Kuvvetleri ve nasıl çalıştıklarını çok iyi anlaması içindeki cadı sayesindeydi herhalde. Sınıfa giderken Cait Hecht’in yanından geçtik. Kız benden olabildiğince uzağa bakmaya çalıştı. Artık onun da benim hakkımda söylenti yaymaya başlayıp başlamayacağını merak ediyordum. Sanırım böyle bir şey yapsa da onu anlardım.

Beşinci periyottaki ortak çalışma saatimize kadar Carmel’i neredeyse hiç görmedim. Bizim küçük hayalet takibi grubumuzun üçüncü üyesi olmasına rağmen onun kraliçe anı statüsü zarar görmemişti. Sosyal takvimi her zamanki gibi dopdoluydu. Öğrenci konseyindeydi ve bazı sıkıcı bağış toplama komitelerinde çalışıyordu. Onun iki dünyayı da idare etmesini izlemek oldukça ilginçti. Her ikisine de kolaylıkla adapte oluyordu.

Çalışma salonuna vardığımda her zamanki gibi Carmel'in yanındaki yerime oturdum. Thomas henüz gelmemişti. Carmel'in Thomas kadar bağışlayıcı olmadığını anında anlamıştım. Yanma oturduğumda gözlerini defterinden hiç kaldırmadı.

"Saçını kestirmen lazım bence."

"Ben biraz uzun olmasını seviyorum."

"Ama gözlerine giriyor," dedi direkt bana bakarak. "Bazı şeyleri düzgün görmeni engelliyor."

Kısa süreli bir bakışma savaşı yaptık. Bu sırada bir kelebek gibi çerçeveye iğnelenmiş olması karşısında en azından bir özür dilemem gerektiğini düşündüm. "Cumartesi olanlar için özür dilerim. Aptalca davrandım ve kafam da gidikti. Tehlikeli bir durum..."

"Saçmalamayı kes," dedi Carmel, sonra sakızını balon yapıp patlattı. "Seni rahatsız eden ne? O ahırda resmen tereddüt ettin. Samanlıkta her şeyi bitirebilirdin. O şey bir adım ötendeydi, midesi de gümüş tabakta sana servis edilmişti."

Yutkundum. Tabii ki de fark etmişti. Carmel hiçbir şeyi kaçırmazdı. Ağzımı açtım ama hiçbir şey söyleyemedim. Carmel elini kaldırıp koluma dokundu.

"Bıçağın içinde artık kötülük yok," dedi alçak sesle. "Morfran öyle dedi. Gideon da öyle dedi. Ama şüphelerin varsa belki de biraz ara vermelisin. Çünkü birilerinin canı yanabilir."

Thomas da Carmel'in yanına oturup bir bana bir ona baktı.

"Ne oluyor?" diye sordu. "Birisi ölmüş gibi görünüyor-

sunuz.” Tanrım. Thomas, ne kadar da riskli bir ifade kullandın!

“Hiçbir şey,” dedim. “Carmel sadece cumartesi günü neden tereddüt ettiğimi merak etmiş.”

“Ne?”

“Tereddüt etti,” diye karşılık verdi Carmel. “O şeyi samanlıkta öldürebilirdi.” Yanımızdan iki kişi geçerken konuşmayı kesti. “Ama yapmadı ve sonunda ben bir dirgen tarafından duvara yapıştırıldım.”

“Ama hepimiz iyiyiz,” dedi Thomas gülümseyerek. “İşi de bitirdik.”

“Cas hâlâ olanları aşamadı,” dedi Carmel. “Hâlâ bıçakta bir kötülük olup olmadığını merak ediyor.”

Sanki yanlarında yokmuşum gibi benim hakkımda konuşmaları artık sinirlerime dokunmaya başlamıştı. Bir dakika kadar daha konuşup durdular. Thomas beceriksizce beni savunmaya çalışıyor, Carmel’s e işe dönmeden önce en az altı seanslık bir paranormal terapi görmem gerektiğini iddia ediyordu.

“Küçük bir ceza almayı göze alabilir misiniz?” diye sordum birden. Kafamla kapıya doğru işaret edip ayağa kalktığımda onlar da ayağa kalktılar. Çalışma salonu gözetmeni arkamızdan bağırarak nereye gittiğimizi, ne yaptığımızı sandığımızı sordu ama biz durmadık. Yalnızca Carmel, “Şey, not kartlarımı unutmuşum da!” diye bağırdı kapıdan çıkarken.

***

Carmel bir mola yerinde arabasını park etti ama arabadan inmedik. Ben arka koltukta oturduğum için ikisi de bana bakmak için arkalarına dönüp sabırla beklemeye başladılar. Bu her şeyi daha da berbatlaştırdı. Birazcık teşvik fena olmazdı.

“Tereddüt etmem konusunda haklısın,” dedim en sonunda. “Ve bıçak hakkında hâlâ sorularım olduğu konusunda da haklısın. Ama cumartesi olanlar bununla alakalı değildi. Kafamdaki sorular işimi yapmama engel olmaz.”

“O zaman neyin vardı?” diye sordu Carmel.

Neyim vardı? Ben de bilmiyordum ki. Onun kahkahasını duyduğum anda Anna her haliyle gözümün önünde belirmişti: Beyazlar içindeki solgun tenli, zeki kız ve kanlı elbiseye bürünmüş siyah damarlı tanrıça. Dokunabileceğim kadar yakındı sanki. Ama şimdi adrenalin yok olmuştu ve her taraf aydınlıktı. Yani belki de duyduğum sadece benim arzularımdan doğan bir halüsinasyondur. Ama Thomas ve Carmel’i her şeyi anlatmak için buraya kadar getirmiştik, bu yüzden bir şeyler söylesem iyi olacaktı.

“Size Anna’yı unutmadığımı söylesem...” dedim arabanın siyah paspaslarına bakarak. “Onun huzur içinde olup olmadığını bilmeye ihtiyacım olduğunu söylesem beni anlar mısınız?”

“Evet, kesinlikle,” dedi Thomas. Carmel bakışlarını başka tarafa çevirdi.

“Pes etmeye hazır değilim, Carmel.”

Carmel sarı saçlarını kulağının arkasına atıp suçlulukla

yere baktı. “Biliyorum. Ama aylardır cevap arıyorsun zaten. Hepimiz arıyoruz.”

Kederli bir edayla gülümsedim. “Ve ne? Artık bıktın mı?”

“Tabii ki hayır,” dedi Carmel sertçe. “Anna’yı sevmiştim. Hem sevmesem bile o bizim hayatımızı kurtardı. Ama yaptığı şey, yani kendisini feda etmesi senin içindi Cas. Bunu sen yaşayabilesin diye yaptı. Etrafta yarı ölü halde dolaşıp onun hasretini çekesin diye değil.”

Diyecek hiçbir şeyim yoktu. Söyledikleri keyfimi kaçırmıştı. Anna’ya ne olduğunu bilmemek şu son birkaç aydır beni delirtmişti. Cehennemin bin bir halini hayal etmiş, başına gelebilecek en kötü şeyleri düşünmüştüm. Onu bırakmanın bu kadar zor olmasını böyle açıklamak kolay olabilirdi. Bu doğru olabilirdi. Ama hepsi bu değildi. Gerçek şuydu ki, Anna gitmişti. O ölmüştü ve ben, onunla tanıştığım ilk zamanlarda onu yok etmeyi planlıyordum. Ama gitmesini istememiştim. Belki de onun gidişi her şeyi bitirmeliydi. O ölü gibiydi ve kurtulduğuna sevinmeliydim. Ama bunun yerine öyle kızgındım ki kafam iyice dağılmıştı. Onun gittiğini düşünmüyordum. Sanki kaçırılmıştı.

Bir dakika sonra kafamı iki yana salladım. Ardından kafamda prova ettiğim kelimeler sakince ağzımdan döküldüler. “Biliyorum. Bakın, belki de bir süreliğine ara vermeliyiz. Yani haklısınız. Yaptığımız güvenli değil ve cumartesi günü olanlar için çok ama çok üzgünüm. Gerçekten.”

Bana üzülmememi söylediler. Thomas önemli olmadı-

ğını söyledi, Carmel de zıpkınlanmakla ilgili bir espri yaptı. İnsanın en iyi arkadaşları nasıl davranırsa bana öyle davranıyorlardı ve birden kendimi koca bir pislik gibi hissettim. Kafamı toparlamalıyım. Birileri gerçekten incinmeden önce Anna'yı bir daha asla göremeyeceğim fikrine alışmam gerekiyordu.

www.webcanavari.net / Orppersephone

www.webcanavari.net / Orppersephone

Üçüncü Bölüm

O kahkaha sesi... Kafamın içinde yüzüncü kez tekrar ediyordu. Bu onun, Anna'nın sesiydi ama kulağa çok acı ve dengesiz geliyordu. Çaresiz gibi. Belki de bunun nedeni ölü bir insanın gırtlığından yükselmesiydi. Ya da böyle bir sesi hiç duymamıştım belki de.

Şiddetli bir kırım sesi duyduğumda gözlerimi kırptırıp yere baktım. Annemin beyaz adak mumlarından biri ayaklarımın dibinde ikiye ayrılmış halde duruyordu. Mumları Morfran'ın dükkânına götürmek için paketliyordum.

“Sorun nedir oğlum?” Annemin yüzünde yarım bir gülümseme vardı ve bir kaşını havaya kaldırmıştı. “Geçim kaynağımızı kırmana neden olacak kadar neye taktın kafanı?”

Yere eğilip mumun iki parçasını da aldım ve sanki büyümlü bir şekilde birleşmelerini bekliyormuş gibi birbirlerine bastırdım. Niye büyü bu şekilde işe yaramıyordu ki?

“Özür dilerim,” dedim. Annem mumlara büyümlü sözcükleri yazdığı kâğıtları yapıştırmakta olduğu yerinden kalkıp

mum parçalarını elimden aldı ve kokladı.

“Önemli değil. Bu bizde kalır. Kırıkken de aynı işi görürler.” Mumu evyenin üstündeki pencerenin önüne yerleştirdi. “Şimdi soruma cevap ver, evlat. Sorun ne? Okul mu? Ya da randevularından biri söylediğinden daha mı iyi gitti?” Yüz ifadesi alaycıydı ama biraz da umut vardı.

“Nerede o şans?” Sorunun okulla alakalı olduğunu söylemek yeterli olurdu. Düşüncelere dalıp gittiğimi söylemekten daha kolaydı bu. Belki de öyle yapmalıyım. Annem burada mutluydu. Babamın katilinin bizim çatıda yaşadığını ve onun kedisini yediğini öğrendikten sonra annemin bir an önce buradan taşınmak isteyeceğini düşünmüştüm. Ya da evi yakıp kül edeceğini. Ama yapmamıştı. Bunun yerine eve iyice yerleşmiş ve babam öldüğünden beri kiraladığımız diğer evlerden daha fazla yuva gibi görmeye başlamıştı. Tüm bunlara kavuşmayı uzun zamandır bekliyormuş gibiydi.

Sanırım ikimiz de bunu bekliyorduk. Çünkü artık bitmişti. Dava kapanmıştı.

“Cas? Sen iyi misin? Bir şey mi oldu?”

Ona en inandırıcı gülümsememle gülümsedim. “Bir şey yok. Sadece arta kalan saçmalıklar.”

“Hımm!” dedi annem. Sonra ıvır zıvır çekmecesinden bir kutu kibrit çıkarttı. “Belki de bu adak mumunu yakmalısın. Zihnindeki örümcek ağlarından kurtulursun.”

“Tabii.” Kıkırdayarak kibriti aldım. “Önce büyülü sözcükleri okumam gerekmez mi?”

Annem elini salladı. “Sözcükler her zaman gerekli de-

ğildir. Sadece ne istediğini bilmelisin.” İşaretparmağını göğsüme bastırdı. Ben de kibriti yaktım.

“Berbat oynuyorsun,” dedi Thomas bir minder ötede oturduğu yerden.

“Ne olmuş? Bu sadece *Pac-Man*,” diye karşılık verdim, oyundaki son adamım bir hayalete çarpıp ölürken.

“Eğer görüş açın buysa asla benim skorumu geçemezsin.”

Homurdandım. Zaten hayatta onun skorunu geçemezdim ki. Bu çocukta ürkütücü bir el-göz koordinasyonu vardı. Gerçek hayatta en iyi nişancı ben olabilirdim ama Thomas eski atari oyunlarında beni hep yeniyordu. Thomas oyun kumandasını aldı ve tema müziği çalmaya başladı. *Pac-Man*’in kirazları ve noktaları yiyip hayaletleri başlama kutusuna göndermesini izledim.

“Sen bütün seviyelerde nasıl gidileceğini ezberlemişsin.”

“Belki,” dedi sırtarak. Sonra telefonu titreyince oyunu durdurma tuşuna bastı. Bu yeni ceptelefonunu ona Carmel hediye etmişti. Ve bizi alışveriş merkezine çağırmak için sürekli Thomas’a mesaj atıyordu. Ama alışveriş merkezi katlanılacak gibi değildi. Tabii içindeki Cinnabon* hariç.

Thomas içini çekti. “Carmel ve Katie’yle Cinnabon’da buluşmak ister misin?”

Derin bir nefes aldım. Thomas elinde ölümden sonraki yaşamla ilgili teorilerin yazılmış olduğu bir kitapla bize gel-

* ABD’de çok sevilen bir tarçınlı çörek ve aynı adlı mağazalar zinciri. (e.n.)

mişti. Ama kitap, Xbox oyun konsolunun yanında hiç açılmamış halde duruyordu. Bir şeyler okuyup daha fazla soruyla karşılaşmaktan ve hiç cevap bulamamaktan bıkmıştım artık. Babamın eski arkadaşlarına sorularımı yöneltip de tahminlerden başka bir şey alamamaktan bıkmıştım. Hep yorucu bir çıkmaza giriyordum. Ve böyle düşünmek vicdanımı sızlatsa da bu gerçektir.

“Hadi gidelim,” dedim.

Alışveriş merkezi pırıl pırıldı ve içeride losyon kokusu vardı. Herhalde önünden geçtiğimiz her mağazada bundan satılıyordu. Carmel girişte bizimle buluştu ama yalnızdı. Katie bizim geleceğimizi duyduğu anda sıvışmıştı.

“En iyi arkadaşının benden bu kadar nefret etmesi seni rahatsız etmiyor mu?” diye sordu Thomas. Ağzı *cinnabon*’la öyle doluydu ki ne dediği zar zor anlaşılıyordu.

“O senden nefret etmiyor. Onu hiç tanımaya fırsatın olmadı ki. İkiniz de ona istenmediğini hissettiriyorsunuz.”

“Bu doğru değil,” diye karşı çıktı Thomas.

“Bir bakıma doğru sayılır,” diye mırıldandım arkalarından. Evet, doğrudu. Sadece ben, Carmel ve onun arkadaşları olsa sorun olmazdı. Yani eğer zorunda kalırsam onlarla birlikte takılabilirdim. Ama üçümüz birlikteyken kapalı bir kulüp gibiydik. Ve bu konuda kendimi hiç suçlu hissetmiyordum. Üçümüz birlikteyken yanımızda birinin olmaması daha güvenliydi.

“Gördün mü?” dedi Carmel, onlara yetişebileyim diye birazcık yavaşlarken. Thomas, Katie hakkında bir şey daha söyledi ve bir ara Nat’in adını da duydum ama onları pek dinliyor sayılmazdım. İkisi arasındaki çift ilişkisi beni ilgilendirmiyordu. Adımlarımı yavaşlatıp her zamanki gibi tekrar arkalarına geçtim. A alışveriş merkezi öyle kalabalıktı ki birilerine değmeden üç adım bile yürümek çok zordu.

Birkaç ses aynı anda Carmel’in adını bağırınca kafamı tarçınlı çöreğimden kaldırdım ve Amanda Schneider, Heidi Trico ile bir başka Katie’nin (soyadını unuttum) ona el salladığını gördüm. Derek Pimms ve Nate Bergstrom da onların yanındaydı. Thomas bunların, Truva ordusunun bir başka dalgası olduğunu söylerdi muhtemelen. Onun zihninden bunu geçirdiğini neredeyse duyabiliyordum, onlara doğru giderken dişlerini gıcırdatıyordu.

“Selam Carmel,” dedi Heidi. “Ne haber?”

Carmel omuz silkti. “Cinnabon’a geldik. Dolaşıyoruz işte. Doğum günümde ne hediye alacağını bilemeyecek kadar kalın kafalı bazı insanlar için ipuçları veriyorum.” Thomas’ı sevgiyle dürttü. Keşke bunu yapmasaydı; en azından yanı-mızda başkaları varken. Çünkü Thomas biftek gibi kıpkırmızı olmuştu ve bunu gören Derek ile Nate de geri zekâlı gibi sırtıtmaya başlamışlardı. Diğer kızlar Thomas’a şöyle bir baktılar, sonra gözlerini bana çevirdiler. Dişlerini göstermeden gülümsüyorlardı. Thomas kıpırdandı. Derek ve Nate’in yüzüne bakamıyordu. Bu yüzden onun yerine ben onlara dik dik baktım. Kendimi aptal gibi hissediyordum ama yine de

bakmayı kesmedim. Carmel hiçbir şeyi anlamamış gibi görünüyordu ve rahat bir şekilde konuşup gülüyordu.

Sonra bir şey hareket etti. *Athame*. Onu kılıfına sarıp iki tane iple ayak bileğime sıkıca bağlamıştım. Ama yine de hareket ettiğini hissetmiştim. Bazen hayalet takibindeyken de böyle oluyordu. Ve küçük bir hareket de değildi, olduğu yerde dönmüştü sanki.

Onun döndüğü yöne doğru kafamı çevirdim. Kendimi deli gibi hissediyordum. Alışveriş merkezinde ölü bir varlık olamazdı. Burası çok kalabalık, çok aydınlık ve çok kokulu. Ama bıçak yalan söylemezdi. Bu yüzden yanımdan geçen ifadesiz suratları, kahkaha atan yüzleri inceledim. Hepsi de çeşitli derecelerde canlıydı. Kendi etrafımda tekrar döndüm ve bıçak seğirir gibi oldu.

“Ne var?” diye mırıldandım. Sonra kafamı kaldırıp tam karşımdaki mağazanın vitrinine baktım.

Anna’nın elbisesi.

Gözlerimi iki kez sıkıca kapatıp açtım. Hâlâ onun elbisesi karşımdaydı. Beyaz ve sade. Çok güzel. Vitrine doğru yürüdüm ve birden etrafım tamamen sessizleşti. Bu da neydi? Anna’nın elbisesine benzemekle kalmıyordu. Onun elbisesiydi. Manken bacağını kaideden indirmeden önce bile bunu anlamıştım.

Sonra manken plastik bacaklarının üstünde sarsakça hareket etmeye başladı. Saçları sentetik bir peruk gibi omuzlarından dökülüyordu. Yüzüne bakmadım. Onun manken bacakları elbisenin beyaz kumaşını hareket ettirerek bükül-

düğünde ellerimi vitrin camına yasladım ama yine de yüzüne bakmadım.

“Cas!”

Olduğum yerde sıçradım ve alışveriş merkezinin gürültüsü çarpılan bir kapı gibi kulaklarıma doldu. Thomas ve Carmel her iki yanımda durmuş, endişeli gözlerle bana bakıyorlardı. Kafam yeni uyanmışım gibi bulanıktı. Gözlerimi kırıştıtırıp vitrine tekrar baktığımda, üstünde Anna’ninkine hiç benzemeyen beyaz bir elbise olan manken hareketsiz bir şekilde duruyordu.

Amanda, Derek ve diğerlerine baktım. Onlar da Thomas ve Carmel gibi şoka girmiş görünüyorlardı. Ama yarın insanlara olanları anlatırken deli gibi güleceklerdi. Garip bir edayla parmaklarımı vitrin camından çektim. Şahit oldukları şeyden sonra böyle yapsalar onları suçlayamazdım.

“İyi misin?” diye sordu Carmel. “Ne oldu?”

“Bir şey yok,” dedim. “Bir şey gördüğümü sandım ama yanılmışım.”

Carmel hızlıca sağa sola baktı. “Bağırıyordun.”

Thomas’a baktığımda o da kafa salladı.

“Sanırım biraz sesimi yükselttim. Buranın akustiği berbat; insan kendisini bile duyamıyor.”

Onların anlamlı bir şekilde baktığını gördüm ama yine de ikna etmeye çalışmadım. Nasıl ikna edecektim ki? Vitrindeki beyaz elbiseyi görmüşlerdi ve ne anlama geldiğini biliyorlardı. Gördüğümü sandığım şeyin ne olduğunu anlamışlardı.

Dördüncü Bölüm

Yoğun sinir bozukluğu yaşadığım günün ertesinde okuldaki boş ders saatini bahçede dolaşarak ve bir ağacın altında oturup Gideon’la konuşarak geçirdim. Dışarıda olan başka öğrenciler de vardı. Bazıları gölgesiz çimenlik alanlarda kafalarını sırt çantalarına ya da arkadaşlarının bacaklarına dayamış yatıyorlardı. Arada sırada bana bakıyorlardı; biri bir şey söylüyordu ve hepsi kahkahalara boğuluyordu. Eskiden insanlarla daha iyi kaynaştığımı düşündüm. Belki de seneye bu okula gelmemeliydim.

“Theseus, her şey yolunda mı? Kafan dağınık gibi sanki.”

Güldüm. “Annem gibi konuşuyorsun.”

“Anlamadım?”

“Pardon.” Bir anlığına tereddüt ettim ama bu aptalcaydı. Gideon’ı aramamın bir sebebi vardı. Olanları ona anlatmak istemiştim. Anna’nın gerçekten gittiğini, bir daha geri gele-

meyeceğini duymam gerekiyordu. Ve bunu otoriter bir İngiliz'in sesinden duymam gerekiyordu.

"Diğer tarafa geçtikten sonra geri gelen biri olduğunu duymuş muydun hiç?" diye sordum sonunda.

Gideon düşünceli bir şekilde duraksadı. "Hiç duymadım," dedi. "Bu mümkün değil. En azından akılcı ihtimaller dairesinde imkânsız."

Gözlerimi kıstım. Ne zamandan beri akılcı ihtimaller dairesinde yaşıyorduk ki biz? "Ama eğer *athame*'yi kullanarak onları bir düzlemden diğerine gönderebiliyorsam geri getirebileceğim bir şey de olamaz mı?" Bu defaki duraksama daha uzun oldu ama Gideon dediklerimi pek ciddiye almıyordu. Eğer alsaydı şimdiye çoktan el merdiveninin kitaplığına doğru çekilişini ve çevrilen kitap sayfalarının sesini duymuş olurum. "Yani, hadi ama... Bu o kadar da ihtimal dışı bir düşünce değil. A'dan B'ye, B'den G'ye gibi... Ama..."

"Korkarım ki bu daha çok A'dan B'ye, B'den pi sayısına gibi görünüyor." Sesli bir nefes aldı. "Kimi düşündüğünü biliyorum, Theseus. Ama bu mümkün değil işte. Onu geri getiremeyiz."

Gözlerimi sıkıca kapattım. "Ya zaten geri geldiyse?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sorarken Gideon'ın sesinde ihtiyat vardı.

Bir gülüşün onu rahatlatacağını umarak dudaklarıma bir gülücük yerleştirdim. "Ne demek istediğimi bilmiyorum.

Seni telaşlandırmak için aramadım. Ben sadece... Sanırım ben onu çok fazla düşünüyorum.”

İçini çekti. “Öyledir mutlaka. O çok... sıra dışı bir varlıktı. Ama şimdi ait olduğu yere gitti. Beni dinle Theseus,” dedi. Onun buruşuk parmaklarını omzumda hissedebiliyordum neredeyse. “Artık bu konuyu unutmalsın.”

“Biliyorum.” Evet, biliyordum. Bir yanım ona *athame*’nin nasıl hareket ettiğini, duyduğumu ve gördüğümü sandığım şeyleri anlatmak istiyordu. Ama Gideon haklıydı. Beni duyan deli olduğumu sanırdı.

“Bak, benim için endişelenme, tamam mı?” dedim ayağa kalkarken. “Lanet olsun!” diye homurdandım, kotumun arkasının ıslandığını fark ederek.

“Ne oldu?” diye sordu Gideon kaygılı bir sesle.

“Bir şey yok. Bir ağacın altına oturuyordum ve şimdi popomda kocaman bir su lekesi var. Yemin ederim burada yerler hiç kurumuyor!” Gideon bir kahkaha attı. Sonra telefonları kapattık. Okul binasına dönerken Dan Hill, koluma hafifçe vurdu.

“Selam,” dedi. “Dünkü tarih notlarını aldın mı? Çalışma saatinde bana ödünç verebilir misin?”

“Evet, aldım sanırım,” dedim, biraz şaşırmıştım.

“Sağ ol, birader. Normalde kızlardan birinden alırdım, bilirsin...” Çapkın bir şekilde sırıttı. “... ama şu sıralar C’den yukarı çıkamıyorum ve sen de son sınavda en yüksek notu aldın.”

“Evet,” dedim tekrar. Gerçekten de en yüksek notu alarak kendimi çok şaşırtmış, annemi de çok memnun etmişim.

“Güzel. Hey, dün akşam alışveriş merkezinde kendini kaybettiğini duydum.”

“Carmel’in istediği bir elbiseyi gördüm ve Thomas Sabın’e göstermek istedim,” dedim omuz silkerek. “Bu okuldaki insanlar saçma sapan şeyler uyduruyorlar.”

“Evet,” dedi. “Ben de öyle düşünmüştüm. Sonra görürüz, birader.” Dönüp zıt yöne gitti. Sanırım Dan oldukça iyi biriydi. Şansım varsa alışveriş merkezinde olanlarla ilgili uydurduğum bahaneyi birkaç kişiye aktarırdı. Gerçi bunu yapacağını pek sanmıyordum. Sıkıcı hikâyeler, gerçek olsun ya da olmasın her zaman görmezden gelinirdi. Bu işler böyleydi.

“Sarmısaklı tavuklu pizzayı nasıl sevmezsin?” diye sordu Carmel, sipariş vermek için telefonunu çıkarırken.

“Ciddi misin? Sadece mantar ve ekstra peynir mi?”

“Ve domates,” diye ekledi Thomas.

“Sadece küçük parçalar halinde doğranmış domates mi?” Bana inanamıyormuş gibi baktı. “Bu çocuk anormal.”

“Katılıyorum,” dedim kolalarımızı almakta olduğum buzdolabının önünden. Bizim evde takılıyor, Netflix’ten film izliyorduk. Bu Carmel’in fikriydi. Onun bunu önermesinin

nedeninin beni insanlardan uzaklaştırmak istemesi değil de kafa dinlemek istemesi olmasını umuyordum.

“Belki de sadece bir beyefendi gibi davranıyordu, Carmel,” dedi annem, bir bardak buzlu çay daha almak için mutfığa girerken. “Senin için sarmısaktan uzak durmak istiyordur.”

“İğrenç,” dedim. Thomas da bir kahkaha attı. Bu defa kızarma sırası Carmel’deydi.

Annem gülümsedi. “Her ikisinden de birer tane sipariş edersen ben domatesli olanı Thomas’la paylaşırım. Siz de Cas’le diğerini paylaşırsınız.”

“Tamam. Ama siparişler geldiğinde tavuklu olandan isteyeceksin.” Carmel siparişleri verdi ve pizzalar gelinceye kadar *Scrubs*’ın tekrarını izlemek için üçümüz oturma odasına geçtik. Tam yerlerimizi almıştık ki Carmel ayağa kalkıp ceptelefonuna bir şeyler yazmaya başladı.

“Ne oluyor?” diye sordu Thomas.

“Finaller için çalışma partisi gibi bir şey,” dedi. Sonra ön verandaya doğru yürümeye başladı. “Nat’le Amanda’ya film erken biterse oraya gideceğimi söylemişim. Şimdi dönerim.”

Carmel kapıyı arkasından kapattıktan sonra Thomas’ı dürttüm.

“O şekilde gitmesi seni rahatsız etmiyor mu?” diye sordum.

“Ne demek istiyorsun?”

“Şey,” diye konuşmaya başladım ama ne diyeceğimi bilemiyordum. Carmel beni diğer arkadaşlarıyla ara sıra kaynaştırmaya çalışırken bunu Thomas için hiç yapmamıştı. Bunun Thomas’ı rahatsız edeceğini düşünüyordum ama ona incelikle nasıl soracağımı bilmiyordum. Ayrıca Carmel’in çalışması gereken hangi final sınavı kalmıştı ki? Ben bir tanesi hariç tüm sınavlarımı bitirmiştım. Buradaki öğretmenler her şeyi son haftalara bırakmayı seviyorlardı. Şikâyet etmiyordum gerçi. “Sen onun erkek arkadaşı değil misin?” dedim en sonunda. “Arkadaşlarıyla buluşurken seni de götürmesi gerekmiyor mu?”

Bu, düşündüklerimi söyleyecek en iyi yol değildi ama Thomas alınmış ya da şaşırmış gibi görünmüyordu. Sadece sırttı.

“Teknik olarak ne olduğumuzu bilmiyorum aslında,” dedi kısık sesle. “Ama çıktığımızı sanmıyorum. Biz farklıyız.”

“Farklı,” diye mırıldandım. Thomas’ın yüzündeki dalgın ifade çok dokunaklıydı. “Herkes birbirinden farklıdır. ‘Aynı’nın klasik bir şey olduğunu hiç düşünmedin mi?”

“Son kız arkadaşı 1958’de ölmüş biri olarak çok büyük konuştun,” diye karşılık verdi Thomas. Sonra bir daha konuşmamak için bir yudum kola içti. Ona sırtı bakişlarımı televizyona çevirdim.

Anna penceredeydi. Evimin hemen dışındaki çalılar

arkasından bana bakıyordu.

“Tanrım!” Koltuğun arkasına doğru hızla gerileyip omzumu duvara çarpınca acıyı neredeyse hiç hissetmedim.

“Ne oldu?” Thomas da ayağa fırladı ve sanki bir fare görecekmış gibi gözlerini etrafta gezdirdi. Sonra o da pencereye baktı.

Anna’nın gözleri bomboş ve ölüydü; hiçbir tanıma belirtisi göstermiyordu. Gözlerini kırpması bir timsahın sudan çıkması gibiydi. Ben nefes almaya çalışırken Anna’nın burundan simsiyah bir sıvı sızmaya başladı.

“Cas, ne var? Sorun ne?”

Thomas’a baktım. “Onu göremiyor musun?” Onun gitmiş olmasını *umarak* gözlerimi pencereye çevirdim ama Anna hâlâ hareketsiz bir şekilde orada duruyordu.

Thomas pencereye doğru koştu ve ışık yansımalarının arasından etrafı görmeye çalıştı. Dehşete düşmüş görünüyordu. Bu çok mantıksızdı. Anna’yı görmesi gerekiyordu. Thomas kahrolası bir cadı değil miydi?

Buna daha fazla dayanamayacaktım. Koltuktan kalkıp ön kapıya doğru koştum ve verandaya fırladım.

Fakat karşıma çıkan tek şey Carmel’in şaşkın yüzüydü. Kızcağız telefonunu da kulağından çekmişti. Pencerenin önündeki çalılıkların arasında sadece gölgeler vardı.

“Bana telefonunu ver!”

“Ne?” Carmel’in de ödü patlamıştı. Annem de dışarı

çıkmişti ve ne olduğunu anlamadıkları için üçü birden korkuyla izliyorlardı.

“At şunu bana,” diye bağırdığımda Carmel telefonunu bana attı. Tuşlardan birine basıp ekranı aydınlatarak ışığı zemine doğrulttum. Yerde bir iz olup olmadığını görmek istemiştim ama hiçbir şey yoktu.

“Ne? Ne oluyor?” dedi Thomas tiz bir sesle.

“Hiçbir şey,” dedim yüksek sesle. Ama bu doğru değildi. Bunu kendi kafamda uyduruyor olsam da “hiçbir şey” diyemezdim. Ve elimi uzatıp cebimdeki *athame*’ye dokunduğumda buz gibi olduğunu fark ettim.

On dakika sonra mutfak masasında otururken annem önüme buharı tüten büyük bir fincan koydu. Fincanı alıp kokladım.

“İksir falan yok; sadece çay,” dedi bıkkın halde. “Kafeinsiz.”

“Teşekkürler,” dedim, sonra çayı yudumladım. Şekeri de yoktu. Kahverengi acı bir su, insanı nasıl rahatlatırdı ki? Ama yine de içimi çektim ve sandalyemde arkama yaslandım.

Carmel ve Thomas gizlice birbirlerine bakıp durdukları için annem durumu anladı.

“Ne?” diye sordu. “Siz ne biliyorsunuz?”

Carmel izin istemek için bana baktı, ben bir şey demeyince alışveriş merkezinde olanları anneme anlattı.

“Aslında geçen hafta Grand Marais’e gittiğimizden beri tuhaf davranıyorsun Cas.”

Annem tezgâha yaslandı. “Cas? Neler oluyor? Ve alışveriş merkezinde olanları bana neden anlatmadın?”

“Çünkü deliliklerimi kendime saklamak istedim.” Artık konuyu saptırmak bir işe yaramayacaktı. Üçü de bana bakmaya devam ediyor ve bekliyordu. “Ben sadece... Anna’yı gördüğümü sandım o kadar.” Çayımдан bir yudum daha aldım. “Ve Grand Marais’te o samanlıkta... onun kahkahasını duyduğumu sandım.” Kafamı iki yana salladım. “Bu sanki... Nasıl hissettiğimi bilmiyorum. Hayaleti bana dadanmış gibi sanki.”

Fincanın üstünden bakınca hepsinin de yüz ifadelerinden ne düşündükleri belliydi. Benim halüsinasyonlar gördüğümü düşünüyorlardı. Bana acıyorlardı. Hepsinin yüzünde de beşer kilo ağırlığında “Zavallı Cas” yazan tabelalar vardı sanki.

“*Athame*’m de onu görüyor,” diye eklediğimde bu hepsinin dikkatini çekti.

“Belki de yarın sabah Gideon’ı aramalıyız,” dedi annem. Kafamı salladım. Ama muhtemelen Gideon da aynı şeyi düşünecekti. Ama bıçak hakkında en doğru bilgiyi ondan alabilirdik.

Masadaki herkes sessizleşti. Şüphe doluydular ve ben onları suçlayamazdım. Sonuçta Anna gittiğinden beri tek istediğim buydu.

Onun yanımda olduğunu kaç kere hayal etmiştim? Sesi kafamda milyonlarca kez çınlamıştı ve kaçırdığımız onca sohbeti zihnimde yapmaya çalışmışım acınası bir halde. Bazen *Obeaman*'ı yenmek için başka bir yol bulmuşuz gibi, her şey berbat olmamış gibi davranıyordum.

"Sence bu mümkün mü?" diye sordu Thomas. "Yani, böyle bir şey mümkün olabilir mi?"

"Gidenler geri gelemmez," dedim. "Gideon öyle söyledi. Bunu yapamazlarmış. Ama sanki... Anna beni çağırıyor gibi. Ama onun ne istediğini duyamıyorum."

"Bu iş çok karışık," diye fısıldadı Carmel. "Ne yapacaksın?" Bana baktı, sonra Thomas ile anneme baktı. "Ne yapacağız?"

"Bunun gerçek olup olmadığını öğrenmem lazım," dedim. "Yoksa gerçekten delirdim demektir. Ve eğer gerçekse Anna'nın ne istediğini, neye ihtiyacı olduğunu öğrenmem gerekiyor. Hepimiz ona bunu borçluyuz."

"Şimdilik bir şey yapmayın," dedi annem. "Gideon'la konuşalım önce. Ve neler döndüğünü bir öğrenelim. Bu durumdan hiç hoşlanmadım."

"Ben de," dedi Carmel.

Thomas'a baktım.

“Ben ne düşüneceğimi bilmiyorum.” Omuz silkti. “Yani, Anna bizim arkadaşımız sayılırdı. Bizi incitmeye ya da korkutmaya çalışacağına inanmıyorum. Beni rahatsız eden şu *athame* meselesi. Yani onun tepki göstermesi. Sanırım Morfran’la da konuşmamız gerek.”

Hepsi de gözlerini bana diktiler. “Tamam,” dedim. “Tamam, bekleyelim.” Ama çok fazla bekleyemezdik.

www.webcanavari.net / Orppersephone

Beşinci Bölüm

Berbat ve uykusuz geçen gecenin ardından Thomas'ların mutfak masasında Carmel'le birlikte oturuyordum. Thomas ve Morfran kahvaltı hazırlıyorlardı. Hâlâ yarı uykulu şekilde günlük sabah rutinlerini gerçekleştiriyor, ocakla masa arasında gidip geliyorlardı. Ekose flanel bir bornoz giymiş olan Morfran çok gülünç görünüyordu. Bu bornozun içinde Kuzey Amerika'daki en güçlü Vudu ustalarından biri olduğunu kimse tahmin edemezdi. Bu konuda torunuyla benzeşiyorlardı.

Kızgın tavaya konulan et, yüksek sesli bir cızırtı çıkardı. Morfran'ın her kahvaltı için sucuk hazırlamak gibi bir huyu vardı. Bu biraz tuhaf olsa da oldukça iyi bir şeydi aslında. Bu sabah hiç iştahım yoktu, bu yüzden Thomas'ın tabağıma doldurduğu yumurta ve sucukları yenmiş gibi görünmeleri için kesip tabağa yaydım. Masanın karşısındaki Carmel de aynı şeyi yapıyormuş gibiydi.

Morfran kendi tabağını doldurduktan sonra Stella'nın

köpek maması kâsesine de biraz sucuk koydu. Siyah renkli Labrador sanki yıllardır yemek yemiyormuş gibi koşarak mutfığa geldi. Morfran onun tombul poposuna hafifçe vurduktan sonra kendi tabağını alıp tezgâha yaslandı ve gözlüklerinin ardından bizi izlemeye başladı.

“Genç Hayalet Avcıları grubunun toplantısı için çok erken,” dedi. “Vahim bir durum olmalı.”

“*Vahim* değil,” diye mırıldandı Thomas. Morfran, yumurtasına bakarak homurdandı.

“Sabah sabah buraya sosis için gelmiş olamazsınız,” dedi. Hah, işte bu da başka bir olaydı. Adam sucuğa “sosis” diyordu.

“Portakal suyu çok lezzetliymiş,” dedi Carmel gülümseyerek.

“Posasız alırım her zaman. Hadi bakalım, dökülün şimdi. Dükkânı açmam lazım.” Böyle derken bana bakıyordu.

Kafamda binlerce soru vardı ama bunun yerine, “Anna’ya ne olduğunu bulmamız gerek,” deyiverdim. Ona bunu onuncu kez söyleyişimdi sanırım. Ve ben söylemekten ne kadar bıkmışsam Morfran da duymaktan o kadar bıkmıştı. Ama bu meseleyi sonuçlandırmalıydık artık. Onun yardımına ihtiyacımız vardı ama o, *Obiaman*’la karşı karşıya geldiğim akşam Obia’ya maruz kaldığımda beni hayatta tutmak için karşı büyüler yaptığı ve Anna’nın evinde Thomas’ın koruma büyüsu yapmasına yardımcı olduğu günlerden beri hiç yardım teklif etmemişti.

“Sosis nasıl?” diye sordu.

“İyi. Aç değilim. Ve soru sormayı bırakmayacağım.”

Gözleri sırt çantama doğru kaydı. Morfran etraftayken *athame*’mi hiç ortaya çıkarmıyordum. Çünkü çıkardığımda Morfran’ın ona bakış şeklinden bıçağımı görmek istemediğini anlıyordum.

Thomas boğazını temizledi. “Ona Marie La Pointe’ten bahset.”

“Marie La Pointe de kim?” diye sordum. Morfran, Thomas’a daha sonra onu cezalandıracağını ima edermiş gibi baktı.

“O...” Thomas, büyükbabasının bakışları karşısında tereddüt etti ama bu defa ben kazandım. “Jamaika’da yaşayan bir Vuducu. Morfran onunla... senin durumun hakkında görüşüyordu.”

“Hangi durum?”

“Daha çok *Obiaman*’la olanlar hakkında. Adamın et yiyici olmasından, öldükten sonra bile güç ve öz toplayabilmesi konusundan. Yani adamın et yemesi başlı başına sıra dışı bir durumdu. *Obiaman* öldükten sonra sıra dışı bir varlığa dönüştü. Sonra babanı yiyerek kendisini *athame*’ye bağladı ve ondan beslenmeye başladı. Bu onu neredeyse kahrolası bir tekboynuz* yapıyor.”

“Thomas,” dedi Morfran sertçe. “Çeneni kapatır mısın?” Kafasını iki yana sallayarak bıyık altından, “Tekboynuzmuş,” diye mırıldandı. “Yani hayaletin yaptığı şey, kadim bir eşyayı doğaüstü bir şeye dönüştürmekti.”

* *Alnında bir boynuzu olan at biçiminde mitolojik hayvan. (e.n.)*

“Ben şey demek...” diye başladı Thomas ama onun sözünü kestim.

“Arkadaşın ne dedi?” diye sordum. “Marie La Pointe yani. Ona Anna’yı sordun mu?”

“Hayır,” dedi. “Ona Obia hakkında sorular sordum. *Obia-man*’la bıçak arasındaki bağı yok olmasının mümkün olup olmadığını, mümkünse de yok olup olmadığını sordum.”

Bu meseleyi çoktan aşmış olmamıza rağmen kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu. “Ne dedi peki?”

“Yok olabileceğini, yok olduğunu, yok olacağını söyledi.”

“Yok olacağını mı?” dedi Carmel, çatalını tabağına koyarken. “Bu da ne demek ya?”

Morfran omuz silkti ve dizinin dibine gelmiş olan Stela’ya çatalıyla bir dilim sucuk verdi.

“Başka bir şey dedi mi?” diye sordum.

“Evet,” dedi Morfran. “Sana aylardır anlatmaya çalıştığım şeyi söyledi. Burnunu sokmaman gereken yerlere sokmayı kes. O burnunu kesecek bir düşman edinmeden önce.”

“Beni tehdit mi etti?”

“Bu bir tehdit değil, tavsiye. Bu dünyada bazı sırlar vardır, evlat. İnsanlar bu sırları saklamak için başkalarını öldürebilirler.”

“Hangi insanlar?”

Morfran arkasını dönüp tabağını evyede temizledi ve bulaşık makinesine koydu. “Yanlış soru. Hangi sırlar diye sormalıydın. Hangi güç.”

Üçümüz de yüzümüzü buruşturduk ve Thomas çılgık atıyormuş gibi ağzını açıp Morfran'ı sarsıyormuş gibi bir hareket yaptı. Bu adam hep gizemli konuşuyordu. Hep bulmacalar sokuyordu kafamıza. Artık bizi delirtmeye başlamıştı.

"Bıçakla ilgili bir şeyler var," dedim. "Ne olduğunu bilmiyorum. Anna'yı görüyor ve duyuyorum. Bunun sebebi belki benim onu aramamdır ya da bıçak onu arayıp buluyordur. Belki de Anna beni arıyordur. Belki de ikisi birdendir."

"Belki de daha fazlasıdır," dedi Morfran bize dönerek. Ellerini havluya kuruladı ve bana öyle bir gözünü dikti ki sanki yalnızca bir iskeletle bir bıçaktan oluştuğumu düşünüyormuş gibiydi. "Cebindeki o şey artık *Obiman*'a yanıt vermiyor. Peki, neye veriyor?"

"Bana," dedim. "Bana, benim nesebime yanıt vermesi için yapıldı o."

"Belki de," dedi Morfran. "Yoksa senin nesebinin *ona* yanıt vermesi mi gerekiyor? Seninle ne kadar konuşursam kafam o kadar kasırgayla doluyor. Ortada dönen birden fazla şey var; bunu hissedebiliyorum, tıpkı bir fırtına gibi. Sen de hissetmelisin." Çenesiyle torununa işaret etti. "Ve sen de, Thomas. Gözünü açık tutmalısın."

Yanımdaki Thomas hemen sırtını dikleştirdi ve sanki ben okumadığı bir kitap sayfasıymışım gibi bana baktı.

"Sabah sabah bu kadar ürkütücü olmasan?" dedi Carmel. "Bunların hiçbiri hoşuma gitmiyor. Yani, ne yapmamız gerekiyor?"

"O bıçağı eritip toprağa gömün," dedi Morfran. Sonra

köpeği peşinden yatak odasına gitsin diye avucunu dizine vurdu. “Ama bunu asla yapmazsın.” Mutfaktan çıkmak üzereyken duraklayıp derin bir nefes aldı. “Dinle, evlat,” dedi yere bakarak. “O hayatımda karşılaşma talihsizliğini yaşadığım en sapkın, en aç şeydi. Anna onu bu dünyadan uzaklaştırdı. Gayen tamamlandı. Artık Anna’nın rahata ermesine izin vermelisin.”

“Tam bir fiyaskoydu,” dedi Carmel arabayla okula giderken. “Gideon ne dedi bu sabah?”

“Telefonu açmadı. Ona bir mesaj bıraktım,” dedim. Direksiyondaki Carmel konuşmaya bir süre daha devam etti. Morfran’ın dediklerinden hiç hoşlanmadığını, tüylerinin diken diken olduğunu söyledi ama ben onu pek dinlemiyordum. Bir kulağım da Thomas’taydı. Sanırım Morfran’ın *athame*’den aldığı titreşimleri kendisi de hissetmek için odaklanmaya çalışıyordu. Yüzündeki kabız olmuşa benzeyen ifadeye bakılırsa pek de başarılı sayılmazdı.

“Neyse, şimdi günü atlatmaya bakalım,” dedi Carmel. “Okul yılının sonuna yaklaşmamızı sağlayan bir günü daha geçirelim de diğer meseleleri sonra hallederiz. Belki de bu hafta sonu başka bir hayaleti takibe çıkarız.” Kafasını iki yana salladı. “Ya da bir süreliğine ara versek iyi olur belki. En azından Gideon’la konuşuncaya kadar. Ah, lanet olsun. Mezuniyet Komitesi buluşmasından önce salon süslemeleriyle ilgili envanter çıkarmam gerekiyordu.”

“Sen bu yıl mezun olmuyorsun ki.”

“Bu komitede olmadığım anlamına gelmez.” Yüzünü astı. “Eee, ne yapacağız? Ara verip Gideon’ı mı bekleyeceğiz?”

“Ya da Anna’nın tekrar gelmesini,” dedi Thomas. Carmel ona ters ters baktı.

“Evet,” dedim. “Sanırım öyle yapmalıyız.”

Buraya nasıl gelmişim? Bilinçli bir şekilde karar vermemiştim. Yani öyle hissetmiyordum. Okuldan sonra Carmel ve Thomas’ın beni eve bırakmalarının ardından planım, annemin spagetti ve köftelerinden iki porsiyon yemek ve televizyonun karşısına geçip bitki gibi oturmaktı. O halde şimdi annemin arabasında ne işim vardı? Dört saat geçmişti ve arkamda kaç kilometre bıraktığımı bilmiyordum. Ve karşımda, kararmaya başlayan gökyüzünde yükselen bacalar vardı.

Buraya gelmemin nedeni kafamdaki bilgilerden biri olmalıydı; Anna’nın evi patladıktan sonra Daisy Bristol bana bir şeyler anlatmıştı. Onu yarım kulakla dinlemiştim. Ne hayalet takibine çıkacak ne de başka bir şey yapacak havamda değildim. İçimde bir boşlukla ve merakla günlerimi geçiriyordum öylece. Aklımda hep sorular vardı. Telefona cevap vermemin tek sebebi, arayanın New Orleans’lı sadık ihbarcım Daisy olmasıydı. Beni Anna’ya yönlendiren kişi oydu çünkü.

“Duluth, Minnesota’daki bir yer. Dutch Demircilik adlı

bir fabrika. On yıl var ara sıra bazı evsizlerin kalıntıları bulunuyormuş fabrikada,” demişti Daisy. “Kalıntılar yığınlar halindeymiş ama bence bunun nedeni oraya sık sık bakmaları. Ancak kırık camlar ya da parti yapan çocuklar ihbar edilirse birileri orayı kontrole gidiyormuş. Fabrika, altmışlardan beri kapalıymış sanırım.”

O zaman gülümsemiştim. Daisy’nin ipuçları hep eksik olur, zayıf ve belirsiz kanıtlara dayanırdı. Onunla ilk tanıştığımda bana daha fazla gerçek bilgi sunması gerektiğini söylemiştim. O da bana, çizburgerimin son lokmasını mideye indirmiş bir köpek gibi bakmıştı. Daisy’ye göre kesin bir şeyler bilmemekte bir büyü vardı. Olasılıklar onu çok heyecanlandırırdı. New Orleans ile ölümler arasındaki aşk onun da kanına işlemişti. Ben de başka türlüünü kabul etmezdim herhalde.

Gözlerim Dutch Demircilik’te dolaştı. Demek burada en az on yıldır evsizleri öldüren bir şey vardı. Fabrika, geniş bir alana yayılmış tuğla binalardan ve iki adet aşırı uzun bacadan oluşuyordu. Küçük pencerelerin camları kir tabakasıyla kaplanmıştı. Çoğunun üstüne tahtalar çakılmıştı. İçeri girmek için bir şeyleri kırmak zorunda kalabilirdim. Parmaklarımın arasındaki bıçağım hafifçe seğirince arabadan indim.

Binaya doğru ilerlerken uzun zamandır ölü olan çimenler bacaklarıma doğru fısıldıyordu sanki. İleriye baktığımda Superior Gölü’nün siyah yüzeyinin küçük bir kısmını görebiliyordum. Dört saat uzakta olsam da göl hâlâ benimleydi.

Köşeyi döndüm ve kilidi kırılmış kapıyı gördüm. Ha-

fifçe aralıktı. Göğsüm sıkıştı ve tüm bedenim uğuldamaya başladı. Burada olmak istememiştim. Hiç ilgimi çekmemişti. Ama şimdi buradaydım ve zar zor nefes alıyordum. *Obi-man*'la karşılaşmamdan beri kendimi böyle hissetmemiştim. Sanki birisi tarafından ayarlanmış ya da kukla gibi oynatılıyormuş gibi hissediyordum. Bıçağın kabzasını tutan parmaklarım karıncalandı ve içimde benim bir parçam olan, tenime yapışmış ve kemiklerime işlemiş olan o his belirdi tekrar. Şimdi istesem de bıçağı bırakamazdım.

Fabrikanın içindeki hava rutubetliydi ama durgun değildi. Burası sayısız kemirgene ev sahipliği yapıyordu ve bu canlılar havada bir akım yaratıyorlardı. Ama yine de rutubet kokusu vardı. Zeminin altında, her köşede ölüm vardı. Fare pisliklerinde bile. Fareler ölümlerden besleniyor olmalıydılar. Ama içeride taze bir şeyler saptamadım; köşeyi dönünce ko-kuşmuş et parçalarıyla karşılaşmayacaktım yani. Daisy ne demişti? *Polisler yeni bir grup ceset bulduklarında bunlar neredeyse mumyalanmış oluyormuş. Kemik ve küller. Kalıntıları toplayıp olayı örtbas ediyorlarmış. Hiç kimse olayı büyütmüyormuş.*

Tabii ki de büyütmezlerdi. Bunu asla yapmazlardı.

İçeri arka taraftan girmiştim ve buranın eskiden fabrikanın hangi bölümü olduğunu anlamanın imkânı yoktu. Almaya degecek tüm eşyalar yağmalanmıştı ve geriye kalan tek şey bazı makine parçalarıydı. Bıçağımı önümde tutarak koridorda ilerledim. Pencerelelden yeterince ışık giriyor ve bazı şeylerden yansıyor, bu yüzden önümü rahat görebili-

yordum. Her kapı eşiğinde durdum ve içerisini dinlemek, keskin çürük kokusunu duymak ve soğuk noktaları hissetmek için tüm bedenimi kullandım. Sol tarafımdaki oda birisinin ofisi ya da elemanların dinlenme yeri olmalıydı. Köşede arkaya doğru itilmiş bir masa duruyordu. Gözlerim, ilk bakışta eski bir battaniye gibi görünen şeye odaklandı. Fakat sonra ucundan sarkan ayağı fark ettim. Bekledim, ama ayak hareket etmedi. Bu sadece bir cesetti, parçalara ayrılmıştı. Cesedin geri kalanını görmeme gerek yoktu, bu yüzden odayı geçtim.

Koridor, geniş ve yüksek tavanlı bir açıklığa açılıyordu. Burada, iskeleler, podyumlar ve paslanmış taşıyıcı bantlar vardı. Açıklığın bir tarafında siyah renkli hantal bir sanayi fırın duruyordu. Fırının çoğu parçası kopup düşmüştü ama yine de ne olduğu anlaşılıyordu. Burada pek çok şey üretilmiş olmalıydı. Zemine binlerce işçinin teri dökülmüştü. Yüksek ısıнын anısı bu kadar yıl sonra bile hâlâ havada asılıydı.

Odada ilerledikçe içerisi daha da kalabalık geliyordu. Burada bir şey vardı ve varlığı çok ağırdı. Bıçağımı daha da sıkı tuttum. On yıllardır ölü olan makinelerin her an hayata dönmesine hazırlıkliydim. Yanmış insan etinin kokusu burun deliklerime doldu ve bir saniye sonra da yüzüm tozlu zemine yapıştı.

Arkamı dönüp hemen ayağa kalktım ve bıçağımı geniş bir açıyla savurdum. Hayaletin hemen arkamda olmasını bekliyordum. Ve bir anlığına yine iş kafa vurmaca oyununa ya da hayalet dartına dönecek diye düşündüm. Ama hayaletin

kokusunu hâlâ alabiliyordum. Ve öfkenin baş döndürücü dalgalar halinde odaya yayıldığını hissediyordum.

Hayalet odanın diğer ucunda duruyor, sanki kaçacakmışım gibi koridora çıkış yolunu kapatıyordu. Çatlak teni yanmış kibrit kadar siyahtı ve üstünden buharlar yükseliyordu. Pörtlemiş gözleri parlak beyazdı. Bu mesafeden korneaları olup olmadığını göremiyordum ama olmasını umuyordum. Ürkütücü tuhaf göz saçmalığından nefret ederdim. Ama korneası olsa da olmasa da adamın aklı başında değildi. Ölü olarak ve yanarak geçmiş onlarca yıl aklını alıp götürmüştü.

“Hadi,” dedim, bileğimi bükerek. Bıçağım adamın bir yerini delmeye ya da kesmeye hazırdı. Sırtımda ve omuzlarımda, adamın vurduğu yerde hafif bir ağrı vardı ama bunu unutmaya çalıştım. Hayalet yavaşça bana yaklaşıyordu. Belki de benim neden kaçmadığımı merak ediyordu. Belki de yavaş olmasının nedeni her adımında teninin daha fazla yarılması ve kanamasıydı... yani akan o kırmızı-turuncumsu sıvı her neyse.

Bu, saldırıya geçmeden önceki andı. Bir saniyelik nefes alma ve esneme ânı. Gözlerimi hiç kırpmıyordum. Hayalet şimdi iyice yakınlaşmıştı ve korneaları olduğunu fark edebiliyordum. Renkleri maviydi ve göz bebeklerinde daimi bir acı vardı. Adamın ağzı kocaman açıktı ve dudaklarının büyük kısmı yok olmuştu.

Anna’nın bir kelime de olsa söylediğini duymak istiyordum.

Adam ilk önce sağma doğru hareket etti; sağ kulağımın

yan tarafındaki havayı resmen kesti. Hafif bir yanma hissetmememe neden olacak kadar sıcaktı. Burnuma yanık saç kokusu geldi. Kendi saçım yanmıştı. Daisy cesetler hakkında bir şey söylemişti... Tüye benzeyen kemikler ve küller. Sıçayım. Cesetler yeniydi. Bu hayalet onları yakıyor, sonra kurutup bırakıyordu. Adamın yüzü mahvolmuş durumdaydı; burnu kopmuştu ve burun boşluğu kabuk bağlamıştı. Yanaklarının bazı kısımları kömür gibi kuru, bazı kısımlarıysa iltihap nedeniyle ıslaktı. Onun hamlelerinden uzaklaşmak için geriledim. Adamın dudakları yanarak yok olduğu için dişleri aşırı büyük görünüyordu ve yüzünde hiç bozulmayan hastalıklı bir sırtış vardı. Kaç evsiz insan bu yüzü görerek uyanmış ve sonra yanarak ölmüştü acaba?

Yere eğilip bir tekme savurdum. Adamı düşürmeyi başardım ama bu sırada bacağım deli gibi alazlandı. Kot pantolonumun bir kısmı eriyip derime yapıştı. Ama bu konuda nazlanmak için vaktim yoktu çünkü adamın parmakları bana doğru uzanıyordu. Yana doğru yuvarlandım. Bir kumaş parçası koptu; kim bilir bununla beraber derisinin ne kadarı da yüzülmüştü.

Kahretsin! Adamın gıkı bile çıkmamıştı. Acaba dili de mi kopmuştu? Ve acaba Anna bu adam vasıtasıyla konuşmak isteyecek miydi? Ne düşünüyordum onu da bilmiyordum. Bekleyecektim. İyi olacaktım.

Dirseğimi geriye doğru çektim ve *athame*'yi adamın kurgalarına batırmaya hazırlandım ama tereddütlüydüm. Eğer doğru hamle yapamazsam bıçak sonunda benim göv-

demle buluşabilirdi. Tereddüt sadece bir saniye sürdü. Ama göz ucuyla bakmam bile beyaz bir şeyin süzüldüğünü görmeme yetmişti.

Bu olamazdı. Başka biri olmalıydı, bu korkunç fabrikada ölmüş olan başka biri... Ama öyleyse yanarak ölmemiş demekti. Toz kaplı zeminde sessizce ilerleyen kız, ay ışığı kadar beyazdı. Omuzlarından dökülen kahverengi saçları beyaz elbisesine düşüyordu. Bu elbiseyi nerede görsem tanırdım; ister gerçek olamayacak kadar beyaz olsun, ister tamamen kanla kaplı. Bu oydu. Anna. Betonda yürürken çıplak ayakları hafif bir sürtünme sesi çıkartıyordu.

“Anna,” dedim güçlkle ayağa kalkarak. “İyi misin?”

Beni duyamıyordu. Ya da duyuyorsa bile dönüp bakmıyordu.

Yerdeki yanan hayalet ayakkabımı yakaladı. Ayağımı sallayarak ondan kurtuldum ve hem onu hem de yanık lastik kokusunu yok saydım. Deliriyor muydum? Halüsinasyon mu görüyordum? Anna burada olamazdı. Bu mümkün değildi.

“Anna, benim. Beni duyabiliyor musun?” Ona doğru çok yavaş adımlarla ilerledim. Eğer hızlı hareket edersem ortadan kaybolabilirdi. Veya çok fazla şeyle karşılaşabilirdim. Onu kendime doğru döndürdüğümde yüzü olmadığını, sadece sarsak bir hayalet olduğunu fark edebilirdim. Ya da ellerimde küle dönüşebilirdi.

Yanan adam ayağa kalkmaya çalışırken etleri bükülmüş olmalı ki kıkırdağımsı bir ses duyuldu. Onu umursamıyordum. Anna burada ne yapıyordu? Neden konuşmuyordu? Et-

rafındaki her şeyi görmezden gelerek yürümeye devam ediyordu. Hayır... her şeyi değil. Odanın arka tarafındaki fırın! İçimde aniden bir önsezi belirdi.

“Anna!...” diye haykırdım. O anda yanan adam beni omzumdan yakaladı. Sanki birisi tişörtümden içeri bir köz parçası bırakmıştı. Kenara kaydım ve göz ucuyla Anna’nın duraksar gibi olduğunu gördüm. Ama tam emin olamadım çünkü hayaletten kaçmak, bıçağı ona doğru savurmak ve onu yere devirmekle çok meşguldüm.

Adamın kaburgasında açılan küçücük, ölümcül tehlikesi olmayan yarıktan kırmızı-turuncu bir ışık fişkırıyordu sanki. Ve *athame*’m, ona azıcık değmiş olmasına rağmen kızgınlasmıştı. Alışmak için bıçağı bir o elime bir bu elime attım. Tişörtümü kabzaya sarıp bıçağı adama şimdi saplayabilirdim ama bunun yerine sadece onu bir süreliğine hareket edemez hale getirdim ve arkamı döndüm.

Anna fırının önünde duruyor, parmaklarını yavaşça siyah, sert metale sürtüyordu. Ona tekrar seslendim ama yine bakmadı. Bunun yerine fırının tutacağını indirdi ve geniş kapısını açtı.

Havada bir esinti, bir dalgalanma gibi bir hareketlenme oldu ve gördüğüm şeyler eğri büğrü hale geldi. Fırının kapağı iyice açıldı ve Anna dizlerinin üstünde içeri girdi. Beyaz elbisesi ve soluk teni kurumla lekелendi. Anna’da garip bir şeyler vardı; çok değişik hareket ediyordu. Sanki bir kukla gibiydi. Dar ağızdan içeri girerken kolları ve bacakları anormal bir şekilde geriye doğru büküldü. Bir pipetin içine çeki-

len bir örümceğe benziyordu.

Ağzım kupkuru olmuştu. Arkamdaki yanan adam yine ayağa kalktı. Sırtımda bir sıcaklık hissedince biraz uzaklaştım. Kavalkemiğimdeki yanık dolayısıyla hafifçe topallıyordum ama bunu dikkate alacak durumda değildim. *Anna, çık oradan. Bana bak.*

Sanki bir rüyada gibiydim; bir şey yapacak gücümün olmadığı, kurşun gibi ağır bacaklarımı hareket ettiremediğim ve ne kadar çabalasam da uyarı yapmak için bağıramadığım bir kâbusta gibi... On yıllardır ölü olan fırın hayata döndüğünde ve karnı alevlerle dolduğunda bir haykırış kopardım. Ama bunun bir etkisi olmadı. Anna demir kapının ardında yanmaya başladı. Siyaha dönmeye başlamış ve kabarmış solgun ellerinden birini, sanki son anda fikrini değiştirmiş gibi kafesin parmaklıklarına götürdü.

Yanan adam tişörtümden tutup beni kendisine çevirirken üstümden ısı ve duman yayılmaya başladı. Mahvolmuş isli yüzündeki gözleri pörtlemişti. Dişlerini sıkıp sıkıp açıyordu. Gözlerim tekrar fırına kaydı. Ne bacaklarımı ne de kollarımı hissedebiliyordum. Kalbimin atıp atmadığını bile bilmiyordum. Omuzlarımda oluşan yanıklara rağmen bedenim olduğu yerde donmuş gibiydi.

“Öldür beni,” diye tısladı yanan adam. Hiç düşünmedim. Sadece *athame*’yi midesine sapladım. Sonra elimi hemen çektim ama yine de avucum yanmıştı. Hayalet sarsılarak yere düşerken gerileyince eski bir taşıyıcı banda çarptım ve dizlerimin üstüne düşmemek için ona sıkıca tutundum. Fırında yanan An-

na'nın çığlıkları ve ayaklarımın dibinde büzüşen adamın gü-
rültüsü uzun bir süre odayı doldurdu. Adam kendi içine doğru
kıvrılmıştı; yanmış ve çarpılmış kalıntıları hiç insan kalıntısına
benzemiyordu.

Hayalet hareket etmeyi bıraktığında hava birden buz
gibi oldu. Derin bir nefes aldım ve kapattığımı hatırlamadı-
ğım gözlerimi açtım. Oda sessizleşmişti. Fırına baktığımda
çalışmadığını ve boş olduğunu gördüm. Dokunsaydım da
soğuk olduğunu fark ederdim. Sanki Anna hiç burada değil-
miş gibi.

www.webcanavari.net / Orppersephone

www.webcanavari.net / Orppersephone

Altıncı Bölüm

Ağrılarım için bir ilaç verdiler. Bir de iğne yapıp evde kullanılacak birkaç hap verdiler. Bu ilaçlar kendimden geçmemi ve bir hafta boyunca uyumamı sağlasa ne iyi olurdu. Ama sanırım sadece zonklamaları bile kesse minnettar kalırdım.

Annem doktorla konuşurken hemşire, temizlenirken aşırı derecede acımış olan yaralarımı merhem sürmeyi bitiriyordu. Hastaneye gelmek istememiştim. Anneme, birazcık öküzgözü çiçeği ve lavantayla hazırlayacağı ilacın yeterli geleceğini söylemiştim ama o ısrar etmişti. Gerçeği söylemek gerekirse şu anda iğne vurulmuş olmaktan ötürü de çok memnundum. Ayrıca annemin hastanedekilere yapacak açıklama bulmaya çalışmasını izlemek de eğlenceli olmuştu. Bir mutfak kazası mıydı? Yoksa kamp ateşi nedeniyle gerçekleşen bir kaza mı? Sonunda kamp ateşinde karar kılmıştı. Benim sakarca korların üstüne düştüğümü ve panikle yuvarlandığımı anlatmıştı. Görevliler de bunu yemişti. Her zaman yerlerdi zaten.

Kavalkemiğimin olduğu bölgede ve omuzlarımda ikinci derece yanıklar vardı. Bıçağı hayalete son saplayışım sonucu elimde oluşan birinci derece yanık, güneş yanığı gibi önemsiz bir şeydi. Gerçi insanın avucunun içinde güneş yanığı gibi bir yanık olması da berbat bir şeydi. Önümüzdeki birkaç gün boyunca elimde buz gibi kutu kolalar taşıyacaktım.

Annemle birlikte yanıma gelen doktor, yaralarımı gazlı bezle sardı. Annem gözyaşları içindeydi ve dehşete düşmüş görünüyordu. Uzanıp elini tuttum. Buna hiç alışamayacaktı. Endişe, babamın bu işi yaptığı zamanlardan daha çok içini kemiriyordu. Ama verdiği tüm nasihatlere, önlem almam konusunda o kadar söylenmesine rağmen hiçbir zaman işi bırakmamı istemiyordu. Geçen sonbaharda *Obiaman*'la olanlardan sonra bu konuda direteceğini düşünmüştüm ama o anlamıştı. Böylesi adil olmayabilirdi ama anlaması iyiydi.

Ertesi gün okul saati biter bitmez Thomas ve Carmel kendi arabalarıyla bize geldiler, kapıyı çalmadan içeri daldılar ve beni televizyon karşısında, sağ elimde buz torbası tutup diğer elimle patlamış mısır yerken buldular.

"Gördün mü? Hayatta olduğunu söylemiştim sana," dedi Thomas. Carmel hayretler içindeydi.

"Telefonunu kapatmışsın," dedi.

"Evde hasta yatıyordum. Kimseyle konuşacak halde değildim. Ayrıca siz de deli gibi mesajlar atmamanız veya birilerini aramamanız gereken bir yer olan okuldaydınız."

Carmel içini çekip okul çantasını yere attı ve berjere oturdu. Thomas da koltuğun koluna tüneyip patlamış mısır kâsesine uzandı.

“Evde hasta falan yatmıyordun Cas. Anneni aradım, bize her şeyi anlattı.”

“Çok hastaydım. Yarın da öyle olacağım, ertesi gün de. Ve muhtemelen ondan sonraki gün de.” Mısır kâsesine biraz daha rendelenmiş çedar peyniri döküp Thomas’a uzattım. Davranışım Carmel’in sinirine dokunuyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse benim sinirime de dokunuyordu. Ama ilaçlar ağrıyan yerlerimi uyuştururken kafamı da uyuşturuyordu. Böylece Dutch Demircilik’te neler olduğunu çok fazla düşünmek ya da gördüklerimin gerçek olup olmadığını merak etmek zorunda kalmıyordum.

Carmel beni azarlamak istiyordu. Dudaklarının etrafında oynayan sitemi fark edebiliyordum. Ama bıkkın ve endişeliydi. Bu yüzden azar çekmek yerine o da mısıra uzandı ve önümüzdeki günlerde ödevlerimi getireceğini söyledi.

“Sağ ol,” dedim. “Önümüzdeki hafta da okula gelmeye bilirim.”

“Ama okulun son haftası o,” dedi Thomas.

“Aynen. Ne yapacaklar ki? Sınıfta mı bırakacaklar? Bu onlar için büyük dert olurdu. Sonuçta kendileri de yazı iple çekiyorlar.”

Birbirlerine, sanki benim umutsuz vaka olduğumu düşünüyormuş gibi baktılar. Sonra Carmel ayağa kalktı.

“Ne olduğunu anlatacak mısın bize? Niye karar verdi-

ğimiz gibi beklemedin?”

Buna cevabım yoktu. Çünkü bir dürtüyle hareket etmiştim. Bir dürtüden daha fazlaydı gerçi ama onlara göre bu bencilce ve aptalca bir hareketti. Sabırsızlandığımı düşünüyor olmalıydılar. Her neyse, olmuş bitmişti işte. O hayaletle karşılaştığımda geçen gün samanlıkta olanlar gibi bir şeyle karşılaşmıştım. Anna gelmişti ve onun acı çektiğini görmüş-tüm. Onun yanmasını izlemiştim.

“Size her şeyi anlatacağım,” dedim. “Ama sonra. Daha az ağrı kesici aldığım bir gün.” Gülümseyip portakal suyu şişesini salladım. “Burada kalıp bir film izlemek ister misiniz?”

Thomas omuz silkip koltuğa çöktü ve hiç düşünmeden elini peynirli mısıra daldırdı. Carmel’in ikna olması daha uzun sürdü. Ama birkaç iç çekişten sonra kitap çantasını bir yere koyup sallanan sandalyeye oturdu.

Okulun son günlerinden birinde okula gitmemem konusunda ne kadar dehşete düşmüş olsalar da Thomas ve Carmel meraklarına yenik düşüp ertesi sabah on bir buçukta, öğle yemeği arasından hemen önce bizim eve gelmişlerdi. Hazır olduğumu düşünmeme rağmen kafamı toparlamam ve onlara her şeyi anlatmam çok zamanımı aldı. Zaten annem alışverişe gitmek ve şehirdeki dükkânlara büyülerini bırakmak için evden ayrılmadan önce ona anlatmıştım. Anlatmam bittiğinde annem bana özür dilememi beklermiş gibi bakmıştı.

Özür dilerim anne, neredeyse yine kendimi öldürtüyordum. Ama bunu yapamamıştım. Önemliymiş gibi gelmemiştii. Annem de Gideon'ı aramayı beklemem gerektiğini söylemiş ve gözlerime hiç bakmadan gitmişti. Şimdiyse Carmel'de aynı bakışlar vardı.

Boğuk bir sesle, "Sizi beklemediğim için özür dilerim. Bunu yapacağımı bilmiyordum. Planlamamıştım," demeyi başardım.

"Oraya gitmen saatler sürmüş olmalı. O kadar süre boyunca transta mıydın yani?"

"Sadece olanlara odaklansak olmaz mı?" diye araya girdi Thomas. Dikkatli ve uzlaştırmacı bir gülümsemeye konuşmuştu. "Olan olmuş artık. Cas yaşıyor. Öncekinden daha kötü olabilir ama nefes alıyor sonuçta."

Nefes alıyor ve bir Percocet'e* ihtiyaç duyuyor. Omzumdaki ağrı sanki canlıydı; zonkluyor ve ısı yayıyordu.

"Thomas haklı," dedim. "Ne yapacağımızı bulmalıyız. Ona nasıl yardım edeceğimizi düşünmeliyiz."

"Nasıl yardım edeceğimizi mi?" diye tekrar etti Carmel. "İlk önce neler olduğunu öğrenmeliyiz. Belki de her şey senin kafanda olup bitiyordur. Ya da bir illüzyondur."

"Uydurduğumu mu düşünüyorsun? Hayal falan gördüğümü mü sanıyorsun? Uydurma olsaydı böyle mi olurdu? Niye onun alevler içindeki bir fırına girdiğini hayal edeyim ki? Eğer tüm bunları uyduruyorsam birkaç saatlik yoğun bir terapi görmem gerekiyor demektir."

"Bilerek yapıyorsun demiyorum," dedi Carmel özür

* Bağımlılık yaratan şiddetli bir ağrı kesici. (e.n.)

diler gibi. “Sadece gerçek olup olmadığını merak ettim. Ve Morfran’ın dediklerini hatırladım.”

Thomas’la birbirimize baktık. Tek hatırladığım Morfran’ın saçma sapan şeyler söylediğiydi. İçimi çektim.

“Ne yapmamı bekliyorsun? Gördüklerim gerçek olabilecekken burada oturup beklememi mi? Ya Anna’nın başı gerçekten beladaysa?” Onun fırın parmaklıklarını tutan eli gözümün önüne geldi. “Bekleyebileceğimi sanmıyorum. Özellikle de dün olanlardan sonra.”

Carmel’in gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Morfran’a gitmemiş olmayı diledim çünkü onun söyledikleri Carmel’i daha da korkutmuştu. Adamın duruşu, *athame*’min etrafını saran gücü... Burada fena bir şeyler vardı. Omuzlarım gerilince yüzümü ekşittim.

“Tamam,” dedi Thomas. Sonra Carmel’e kafa sallayıp elini tuttu. “Bence bir seçeneğimiz olduğunu düşünerek kendimizi kandırıyoruz. Yani olan oluyor ve *athame*’yi yok etmediğimiz sürece sona ereceğine de inanmıyorum.”

Bir süre sonra gittiler. Ben de öğleden sonrayı ağrı kesici uyusukluğuyla, Anna’yı düşünmemeye çalışarak geçirdim. Sürekli telefonuma bakıp Gideon’ın arayıp aramadığını kontrol ediyordum ama aramıyordu. Ve zaman acımasızca geçiyordu.

Akşama yakın annem eve gelince bana bir büyük fincan kafeinsiz çay hazırladı ve yanıkların içeriden tedavi olması için içine lavanta kattı. Bu bir iksir sayılmazdı. Büyülü değildi. Efsunlar ile medikal ilaçları karıştıramazdınız. Ama

büyülü sözlerle hazırlanmamış olsa da çay yatıştırıcıydı. Ayrıca bir Percocet daha almıştım çünkü omuzlarım kopuyor gibiydi. İlaç etkisini göstermişti. Şimdi tek istediğim battaniyelerin altına gömülmek ve cumartesiye kadar uyumaktı.

Odama girdiğimde Tybalt'ı lacivert yorganımın üstünde kıvrılmış olarak görebilirim belki, diye düşünüyordum. Neden olmasındı ki? Ölü kız arkadaşım öteki taraftan buraya geri dönüyorsa öldürülmüş olan kedim de dönebilirdi herhalde. Ama odamda hiçbir şey yoktu. Yatağıma girip rahat etmeye çalıştım. Maalesef ki yanan omuzlarım yüzünden bu pek de mümkün olmadı.

Gözlerimi kapattığımda bacaklarımdan bir ürperti geçti. Sanki pencerelerden biri açılmış gibi odanın ısısı düşmüştü. Nefesimi versem koca bir buhar bulutu olarak havaya yükselirdi. Yastığımın altındaki *athame* resmen uğulduyordu.

“Gerçekten burada değilsin,” dedim kendimi ikna etmek için. Belki de bunu gerçeğe dönüştürme isteğiyle söylemiştim. “Eğer gerçekten sen olsaydın böyle olmazdı.”

Nereden bilebilirsin Cassio? Sen hiç ölmedin ki. Ben pek çok kez öldüm.

Gözlerimi hafifçe kaldırdım ve şifonyerimin yanındaki köşede onun çıplak ayaklarını fark ettim. Birazcık daha yukarı kaldırdığımda da beyaz elbisesinin eteğini ve dizlerini gördüm. Daha fazlasını görmek istemiyordum. Onun kendi kemiklerini kırmasına ya da pencereden aşağı atlamasına şahit olmak istemiyordum. Ve o kahrolası kanı da burnunun içinde kalabilirdi. Bu haliyle, simsiyah damarlı ve uçuşan

saçlı halinden çok daha korkunçtu. Kan Giyinmiş Anna'yla nasıl yüzleşeceğimi biliyordum. Ama Anna Korlov'un boş kabuğu... onu anlayamıyordum.

Köşedeki gölgelerde saklanmış olan figür ay ışığı gibi dokunulmaz görünüyordu.

"Burada olamazsın. Gerçek olamaz bu. Annemin bariyer büyüsü hâlâ evi koruyor."

Kurallar, kurallar, kurallar. Artık kural yok.

Ah! Gerçekten mi? Artık böyle miydi? Yoksa sen Carmel'in dediği gibi sadece bir hayal ürünü müsün? Belki de gerçekten sen değilsin. Yalnızca bir kandırmacasın.

"Bütün gece orada öylece duracak mısın?" diye sordum. "Ben biraz uyumak istiyorum. Yani eğer bana gösterecek sıkıcı ve rahatsız edici bir şeyin varsa bir an önce gösteriyi bitirebilir misin?" Keskin bir nefes aldım. Anna'nın ayaklarının hareket etmeye ve yatağıma doğru kısa adımlar atmaya başladığını gördüğüm andaysa gırtlığımda bir yumru belirdi. Sonunda öyle yakınımaya geldi ki elimi uzatsam ona dokunabilecektim. Sonra Anna ayağımın dibine oturduğunda yüzünü gördüm.

Gözleri kendi gözleriydi ve onları görmek başımdan aşağı soğuk sular dökülmüş gibi kendime gelmemi sağlamıştı. Yüz ifadesi tıpkı hayallerimdeki gibiydi. Beni tantıyordu sanki. Hatırlıyordu. Uzun bir süre boyunca birbirimize baktık. Sonra Anna birden sarsılmaya başladı. Eski bir film şeridinden gelen görüntü gibi titrekti.

"Seni çok özledim," diye fısıldadım.

Anna gözlerini kırptırdı. Tekrar bana baktığında gözleri kanla dolmuştu. Göğsü yarıp tekrar kapanırken, kollarında kandan goncalar açılıp kaybolurken yüzünden acılı bir ifade geçti.

Ona yardım etmek için hiçbir şey yapamazdım. Elini bile tutamazdım. Gerçekten burada değildi çünkü. Başımı tekrar yastığıma koyunca omzumdaki yanıklar dağıldı. İki-miz de acı çekerken bir süreliğine sessizce durduk. Gözlerimi açık tutmaya olabildiğince gayret gösterdim çünkü Anna görmemi istiyordu.

www.webcanavari.net / Orppersephone

Yedinci Bölüm

Sonunda beklemekten bıkip sabah Gideon'ı tekrar aradım. Bir anlığına telefonu yine açmayacağını düşündüm ve neredeyse ona bir şey olduğundan endişelenmeye başlayacaktım ki telefon açıldı.

“Gideon? Nerelerdeydin? Mesajımı aldın mı?”

“Bu sabah aldım. Aramayı düşündüm ama muhtemelen uyuyordun. Sesin berbat geliyor, Theseus.”

“Bir de nasıl görüldüğümü bilsen...” Elimle sertçe yüzümü sıvazlarken son sözlerim boğuk çıkmıştı. Çocukluğumdan beri Gideon'ın her sorunu çözdüğünü bilirdim. Ne zaman bir sorum olsa cevabı onda bulurdum. Ve ihtiyacım olduğunda bana bir baba gibi davranırdı. Onun kendi sihri vardı; çocukluğumda hep tam da zamanında yanımda beliririrdi. Takım elbisesiyle iki dirhem bir çekirdek halde ön kapımızdan girer ve denemem için getirdiği İngiliz yemeklerini bana verirdi. Onun gözlüklü suratını ne zaman görsem her şeyin yolunda gideceğini hissederdim. Ama bu sefer söy-

leyeceklerimi duymak istemeyeceğine dair bir his vardı içimde.

“Theseus?”

“Efendim, Gideon?”

“Neler oluyor, söyle bana.”

Neler oluyor... Bunu söyleyişi her şeyin öyle kolay görünmesini sağlıyordu ki... Anna’yla odamda dört saat boyunca oturmuş ve onun derisinin soyulmasını, gözlerinden kanlar akmasını izlemiştim. O zamanla şafak vakti arasında bir süreliğine uykuya dalmış olmalıydım çünkü gözlerimi açtığımda sabah olmuştu ve yatağımın ayakucu boştu.

Şimdi de her taraf güneş ışığıyla ve onun etrafa yaydığı gülünç emniyet hissiyle doluydu. Onun sayesinde karanlıkta meydana gelen her şey milyonlarca kilometre öteye gidiyordu. Anna’nın yaralarının ve fırında yanışının hatıraları gözkapaklarımın hemen arkasında taptaze duruyor olmasına rağmen gün ışığı sayesinde tüm bunlar neredeyse hayalmiş gibi geliyordu.

“Theseus?”

Derin bir nefes aldım. Evimizin ön verandasında duruyordum ve ayaklarımın altında gıcırdayan tahtaları saymazsak sabah sakin ve sessizdi. Hiç esinti yoktu ve güneş, yaprakları canlandırıyor ve tişörtümün kumaşını sıcacık yapıyordu. Geçen gün Anna’nın dikilip evin içine baktığı yer gözümün önündeydi.

“Anna geri geldi.”

Hattın diğer ucunda yere bir şey düştü.

“Gideon?”

“Gelemez. Bu mümkün değil.” Sesini alçaltmıştı, sözleri kısa ve özdü. İçimdeki beş yaşındaki çocuk korkuyla ezilip büzüldü. Bu kadar yıl sonra bile Gideon’ın öfkesi oldukça güçlüydü. Tek bir sert sözüyle beni kuyruğunu telaşla sallayan bir köpek yavrusuna çeviriyordu.

“Mümkün olsun olmasın, o burada. Benimle bağlantı kuruyor, sanki benden yardım istiyor. Nasıl yaptığını bilmiyorum. Ne yapmam gerektiğini bulmam lazım.” Bu sözcükler ağzımdan dökülürken içimde umut yoktu. Birden kafama dank etmişti: Çok yorgundum. Kendimi yaşlı bir adam gibi hissediyordum. Morfran’ın, *athame*’yi yok etmek, eritmek ve derin sulara atmakla ilgili sözleri kafamda yankılandı. Bu düşünce tutarsızdı ama aynı zamanda rahatlatıcıydı da. Ayrıca Thomas, Carmel ve başka bir şeyle daha alakalıydı. Zihnimi biraz daha eşelersem, bir zamanlar Anna’ya söylediğim bir şeyle, olasılıklar ve seçeneklerle alakalı olduğunu düşünebilirdim.

“Sanırım *athame*’yle ilgili bir şey,” dedim. “Galiba bıçağa bir şeyler oluyor.”

“*Athame*’yi suçlama hemen. Onu kuşanmak isteyen sendin. Bunu unutma,” dedi yine sert bir sesle.

“Bunu hiç unutmuyorum zaten. Babam öldüğünden beri bir saniyeliğine bile unutmuyorum.”

Gideon iç geçirdi. “Babanla tanıştığımda,” dedi, “senin şimdiki yaşından fazla büyük değildi. Tabii ki bıçağı senin kullandığından daha fazla kullanamamıştı henüz. Ama onun

ne kadar da yaşlı göründüğünü düşünmüştüm.

“Bir keresinde işi bırakmak istemişti, biliyorsun.”

“Hayır,” dedim. “Bana bunu hiç söylememişti.”

“Hımm, sanırım o kadar da önemli değildi. Çünkü bırakmamıştı.”

“Neden bırakmadı? Bıraksaydı herkes için en iyisi olmaz mıydı? Kendisi de hâlâ burada olurdu.” Birden konuşmayı kesince Gideon düşüncelerimi tamamlamama izin verdi. Babam hâlâ burada olabilirdi. Ama diğer insanlar olamazdı. O, hayaletleri ait oldukları yere göndererek kim bilir kaç kişinin hayatını kurtarmıştı. Ben de öyle.

“Anna konusunda ne yapacağım?” diye sordum.

“Hiçbir şey.”

“Hiçbir şey mi? Ciddi olamazsın.”

“Ciddiyim,” dedi. “Çok ciddiylim. O kızın başına gelenler trajikti. Hepimiz bunu biliyoruz. Ama artık onu geride bırakıp işini yapmalısın. Üstüne vazife olmayan şeyleri aramayı kes.” Gideon durdu ama ben hiçbir şey söylemedim. Morfran da aynen böyle demişti. Kollarımdaki bütün tüyler diken diken oldu.

“Theseus, eğer bana daha önce güvendiysen şimdi de güven. Sadece işini yap. İşini yap ve kızı bırak. Böylece hiçbirimizin korkacak bir şeyi olmaz.”

Okula geri döndüm ve bu neredeyse herkesi çok şaşırttı. Görünüşe göre Carmel benim “hastalığım” konusunu her-

kese yaymıştı. Bu yüzden insanların meraklı sorularına katlanmak zorunda kaldım. Bandajlanmış omzumu, tişörtümün yakasından görünen beyaz gazlı bezin ne olduğunu sorduklarında dişlerimi sıkıp onlara kamp kazası hikâyesini anlattım. Annem bunu ilk uydurduğunda bana komik gelmişti ama şimdi keşke daha az utanç verici bir hikâye seçseymiş diye düşünüyordum.

Sanırım niyetimi bozmayıp evde kalsam çok daha iyi olacaktı. Ama annem ürünlerini müşterilerine dağıtmak ve büyü malzemeleri satan yerlere gitmek için evden çıkınca boş odalarda yapayalnız dolaşmak hiç hoşuma gitmemişti. Bütün günü televizyon izleyerek ve Anna'nın, *Halka* filmlerindeki küf kaplı kız gibi ekrandan çıkmasını bekleyerek geçirmek de istemiyordum. Bu yüzden üçüncü sınıf öğretmenlerinin anlatacaklarını son damlasına kadar dinlemeye kararlı bir şekilde okula döndüm. Bu, bir meseleyi unutmak için başka bir şeylerle uğraşmak gibiydi. Ama ne yaparsam yapayım Anna'yı aklımdan çıkaramıyordum. Sene sonu derslerinin hiçbirisi Anna'yı kafamdan uzaklaştıracak kadar ilgi çekici değildi. En sevdiğim öğretmen olan Bay Dixon, Yedi Yıl Savaşı'nın* neticelerini anlatırken onu kısa bir süreliğine unutsam da sonra tekrar hatırlamıştım. Gideon'ın söyledikleri de kulaklarımdaydı hâlâ. *Üstüne vazife olmayan şeyleri aramayı kes. Kızı bırak.* Morfran'ın ve Carmel'in sesleri de zihnimde yankılanıyordu.

Gideon'ın beni uyarış tarzı, Anna'yı unutursam hiç kimsenin korkacak bir şeyinin kalmayacak olması... Bunun ne

* *Yedi Yıl Savaşı*, Avrupa'daki güçlü devletler arasında, 1756-1763 yılları arası yaşanmış bir dizi askeri çatışmadır. Savaşın nedeni Büyük Britanya ve Fransa için aralarındaki sömürge yarışı; Avusturya ve Prusya içinse Orta Avrupa hegemonyasıdır. (e.n.)

anlama geldiğini bilmiyordum. Bana güven, demişti. Güve-
niyordum. Bu mümkün değil, demişti. Ben de ona inanıyor-
dum.

Ama ya Anna'nın bana ihtiyacı varsa?

"Yani İngiltere'ye verilmişiz, öyle mi?"

"Ha?"

Gözlerimi kırptırdım. Carmel'in arkadaşı Nat, sandal-
yesinde arkasını dönmüş, gözlerini kısarak meraklı bir şe-
kilde bana bakıyordu. Sonra omuzlarını silkti.

"Haklısın." Masasına oturup dizüstü bilgisayarını karış-
tırmaya başlamış olan Bay Dixon'a baktı. "Savaş hakkında
konuşup konuşmamamızı umursamıyor bence. Eee," İçini
çekti. Benden başka birisinin önünde oturmayı yeğliyormuş
gibi görünüyordu. "Son sınıflar partisine Carmel'le gelecek-
sin, değil mi?"

"O parti sadece son sınıflar için değil mi?" diye sordum.

"Hadi ama. Son sınıf değilsin diye ceza verecek ya da
kovacak değiller ya," dedi dudak bükerek. "Hımm, belki bi-
rinci sınıf olsan bunu yapabilirlerdi. Thomas bile gelebilir.
Cas? Cas?"

"Efendim?" dediğini duydum kendi sesimin. Ama
kafam uçmuştu. Çünkü karşımdaki artık Nat'ın yüzü değildi.
Anna'nın yüzüydü. Ağzı, Nat'ın söyledikleriyle hareket edi-
yordu ama ifadesi değişmiyordu. Bir maske gibiydi.

"Bugün çok tuhaf davranıyorsun," dedi.

"Kusura bakma. Percocet etkisini kaybediyor," diye mır-
rıldandım ve sıramdan kalktım. Bay Dixon sınıftan çıktığını

bile fark etmedi.

Thomas ile Carmel beni bulduklarında tiyatro salonunun ortasındaki boş sahnede oturmuş, karşımdaki mavi renkli koltuk sıralarını izliyordum. Koltukların biri hariç hepsi boştu. Trigonometri ders kitabım ve defterim, nerede olduğumu hatırlatırcasına yanımda duruyordu.

“Katatonik rahatsızlık mı yaşıyor acaba?” diye sordu Thomas. Birkaç dakika önce gelmişlerdi ama onlarla konuşmamıştım. Bir arkadaşımı görmezden geliyorsa hepsini görmezden gelmeliydim.

“Selam,” dedim sonunda. Kitaplarını bırakıp sahneye, yanıma gelirken çıkarttıkları sesler boş salonda yankılandı.

“Bir şeyleri görmezden gelme konusunda çok iyisin,” dedi Carmel. “Nat, tarih dersinde çok tuhaf davrandığını söyledi.”

Omuz silktim. “O konuşurken yüzünde Anna’nın yüzü belirdi. Kendimi yeterince dizginlediğimi düşünüyorum.”

Birbirlerine her zamanki gibi bir bakış attılar, sonra iki yanıma oturdular.

“Başka ne gördün?” diye sordu Thomas.

“Acı çekiyordu. İşkence görüyormuş gibi. Dün gece de odama geldi. Kollarında ve omuzlarında açılıp kapanan yaralar vardı. Ona yardım etmek için hiçbir şey yapamadım. Gerçekten yanımda değildi çünkü.”

Thomas gözlüklerini burnunun üst kısmına itirdi. “Neler olduğunu öğrenmeliyiz. Bu... bu berbat bir şey. Bir büyü olmalı. Her şeyi açığa çıkaracak...”

“Belki de şu anda ihtiyacımız olan şey mistik görüşler değildir,” diye araya girdi Carmel. “Başka bir şeye ne dersin, mesela bir psikologla görüşmeye?”

“Onu ilaçlarla küfelik hale getirirler sadece. Dikkat eksikliği, hiperaktivite bozukluğu olduğunu falan söylerler. Ayrıca Cas deli değil.”

“Şizofreni insanı her an bulabilir,” dedi Carmel. “Aslında bizim yaşımızda meydana çıkması oldukça yaygındır. Ve halüsinasyonlar sen ben gibi gerçek görünebilir.”

“Kimin şizofreni olabileceğini söylüyorsun sen şimdi?” deyiverdi Thomas birden.

“Birisine söylediğim yok! Ama Cas çok büyük bir kayıp yaşadı. Gördüklerinin hiçbiri gerçek olmayabilir. Sen bir şey gördün mü? Büyükbabanın dediği gibi tuhaf bir şeyler hissettin mi?”

“Hayır. Son zamanlarda Vudu çalışmalarımı aksattım. Trigonometri dersim var, biliyorsun.”

“Ben sadece meselenin yalnızca ruhlar ve büyüyle alakası olmayabileceğini söylüyorum. Bazı şeyler yalnızca insanın kafasında olur bazen.”

Thomas kafa sallayıp derin bir nefes aldı. “Tamam, doğru söylüyorsun. Ama ben hâlâ deli doktoruna gitmenin yanlış olacağını düşünüyorum.”

Carmel homurdandı. “Niye doğrudan büyüye atlamak istiyorsun ki? Bunun normal ötesi bir olay olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

Bu, şimdiye kadar Thomas ile Carmel’in arasında kav-

gaya en yakın olan şeydi. Arkadaşlarımın, bende bir akıl hastalığı bulunup bulunmadığını tartışmalarını dinlemek derse geri dönmek istememe neden oluyordu.

Burnunu sokmaman gereken yerlere sokmayı kes. O burnunu kesecek bir düşman edinmeden önce. Senin etrafında bir şeyler dönüyor; tıpkı bir fırtına gibi.

Umurumda değildi.

Salon koltuklarının altıncı sırasındaki üçüncü koltukta oturmakta olan Anna bana göz kırptı. Ya da belki de sadece gözünü kırıştırdı. Emin değildim. Çünkü yüzünün yarısı yoktu.

“Hadi gidip Morfran’la konuşalım,” dedim.

Antika dükkânının kapısının üstündeki zil şingırdadı. Sert zeminde *pıt pıt pıt* pati sesleri duyuldu ve Stella ayaklarının dibinde belirdi. Onu birazcık kaşıdım, o da bana bir fok yavrusu gibi baktıktan sonra Carmel’e yöneldi.

Dükkândaki kişiler yalnızca biz değildik. Morfran iki kadınla konuşuyordu. Süveter giymiş kırklı yaşlarındaki kadınlar seramik lavabolardan biri hakkında bir şeyler soruyorlardı. Morfran güldü ve onlara gerçek olup olmadığı kesin olmayan kısa, tarihi bir hikâyeye anlatmaya başladı. Onun müşterilere davranışını izlemek garip gelmişti. Öyle *nazikti* ki... Bir süre sonra kadınlar Stella’ya hoşça kal deyip Morfran’a teşekkür ederek çıktılar. Saniyeler sonra da Morfran ve köpeği perdenin arkasına, daha ilginç ve gizli büyü malzeme-

lerinin durduğu yere geçtiler. Annemin mumları ön camın hemen arkasındaki bir masaya yerleştirilmişti. Annem bu mumlarla insanların ilgisini bayağı çekmişti.

Morfran, eline bir doktor feneri alıp gözbebeğime tutmak istermiş gibi baktı. Kollarını göğsünün üstünde birleştirmişti. Thomas ona yeni doldurulmuş piposunu atınca ellerini kaldırıp pipoyu tuttu ama gözlerini benden hiç ayırmadı. Antika dükkânı sahibi adamla bu kara büyücü adamın tek ve aynı kişi olduğuna inanmak çok güçlü.

“Okul sonrası bir şeyler atıştırmak için mi geldiniz çocuklar?” dedi piposunu yakarken. Sonra saatine baktı. “Hayır. Okul çıkışına daha beş saat var.”

Thomas rahatsız olmuş bir şekilde boğazını temizleyince Morfran’ın gür kaşları ona doğru kalktı.

“Sınıfta kalacaksın ve bu yazını, bitpazarından aldığım şeylerin arasında hangilerinin değersiz olduğunu bulmakla geçireceksin.”

“Sınıfta kalmayacağım. Okulun bitmesine iki hafta kaldı. Artık kimse umursamıyor ki.”

“Ben umursuyorum. Annen de umursuyor. Bunu unutmayın.” Sonra Carmel’e baktı. “Ya sen?”

“Notlarım mükemmel,” diye cevap verdi. “Ve öyle de kalacak. Önemli olan sonuçlardır, der babam.” Gülümsemesi çok tatlıydı. Özür diler gibi fakat kendine güvenliydi. Morfran kafasını iki yana salladı.

“İngiliz arkadaşınla konuştun mu?” diye sordu bana. “Evet.”

“Ne dedi?”

“Onu bırakmamı söyledi.”

“Güzel tavsiye.” Puposunu tüttürdü, dumanlar yüzünü sardı.

“Ama bu tavsiyeye uyamam.”

“Uymalısın.”

Carmel öne doğru bir adım attı, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. “Neden uymalı? Bu kadar gizemli olmayı bırakabilir misin artık? Belki bize ortada neler döndüğünü söylersen, neden onu bırakmamız gerektiğini anlattıysan bir ihtimal bırakırız.”

Morfran derin bir nefes alıp verdi ve piposunu cam tezgâhın üstüne koydu. “Bilmediğim şeyi söyleyemem ki. Bu kesin bir ilim değildir. Ya da anlatılabilecek bir şey. Sadece buramda hissediyorum,” dedi ve göğsünü işaret etti. “Ve buramda.” Bu defa da şakağını işaret etmişti. “Uzak dur, diyor. Bırak peşini, insanlar seni izliyor, diyor. Böyle insanların seni izlemesini de, sana yaklaşmasını da asla istemezsin. Ve başka bir şey daha var.” Puposundan bir nefes daha aldı. Düşünceli görünüyordu. Gerçi pipo içerken insan hep böyle görünürdü. “Bir şey uzaklaşmamı söylerken başka bir şey yaklaşmaya itiyor. Beni en çok endişelendiren de bu; gerçeğin hangisi olduğunu bilmek istiyor insan. Ve dilimi tutmayı zorlaştırıyor.”

“Hangi konuda dilini tutmanı zorlaştırıyor?” diye sordum. “Ne biliyorsun?”

Morfran dumanların arkasından bana baktı ama gözlerimi ondan ayırmadım. Bu işin peşini bırakmayacaktım.

Bunu yapamazdım. Anna'ya borçluydum. Ayrıca bundan daha fazlası da vardı; onun acı çektiğini düşünmeye dayanamıyordum.

"Sadece unut şu meseleyi, olur mu?" dedi ama bunu yapamazdım. Onun bildiği bir şeyler vardı.

"Ne biliyorsun Morfran?"

"Ben..." İçini çekti. "Bir şeyler bilen biri olabilir."

"Kim?"

"Bayan Riika."

"Riika Teyze mi?" diye sordu Thomas. "O bu mesele hakkında ne bilebilir ki?" Sonra bana döndü. "Çocukken hep onun evine giderdim. Benim gerçek teyzem değil ama aile dostumuzdur. Onu yıllardır görmedim."

"İrtibatı kopardık." Morfran omuzlarını silktilti. "Bazen olur böyle şeyler. Ama Thomas seni ona götürürse Bayan Riika sana bir şeyler anlatabilir. Hayatı boyunca Finli bir cadıydı."

Finli bir cadı. Bu ifade dişlerimi sıkıp sırtımı kabartmak istememe neden oldu. Anna'nın annesi Malvina da Finli bir cadıydı. Bu sayede Anna'yı lanetleyip evlerine bağlamıştı. Tabii bunları onun boğazını kestikten sonra yapmıştı.

"Onunla aynı değil," diye fısıldadı Thomas. "Onun gibi biri değil."

Nefesim titrek bir şekilde ağzımdan çıktı ve ona sevgiyle bakıp kafa salladım. Bazı zamanlarda zihnime girmesi beni rahatsız etmiyordu artık. Buna engel olamazdı ki. Malvina hakkında bu aşırı öfke dolu düşüncelerim çocukçağının

dendritlerini bir Noel ağacı gibi aydınlatmış olmalıydı.

“Beni ona götürür müsün?” diye sordum.

“Sanırım,” dedi omuz silkerek. “Ama bir tabak zencefilli kurabiyeden başka bir şey alamayabiliriz. Riika Teyze benim küçüklüğümde bile pek akli başında bir insan değildi.”

Kenarda sessizce Stella’yı okşamakta olan Carmel’in sesi dumanların arasından bize ulaştı.

“Eğer hayaletin dadanması gibi bir durum varsa bu Bayan Riika onu uzaklaştırabilir mi?”

Ona sert bir bakış fırlattım. Birkaç saniye boyunca hiç kimseden cevap çıkmayınca Carmel gözlerini yere indirdi.

“Tamam,” dedi. “O zaman bir an önce işe girişelim.”

Morfran piponun dumanını havaya üfledi ve kafasını iki yana salladı. “Sadece Cas ve Thomas gidecek. Sen değil, kızım. Riika, seni asla kapısından içeri almaz.”

“Ne demek istiyorsun? Neden?”

“Çünkü bu çocukların istedikleri cevapları sen istemiyorsun,” diye cevap verdi Morfran. “Bu işe karşı geldiğine dair hislerin üstünden dalgalar halinde yayılıyor. Eğer onlarla gidersen çocuklar amaçlarına ulaşamayacaklardır.” Piposunun içindeki külleri bastırdı.

Carmel’e baktığımda gözlerinden incindiğini anladım ama suçlu hissetmiyor gibiydi. “Ben de gitmem o zaman.”

“Carmel,” diye başladı Thomas ama Carmel onun sözünü kesti.

“Sen de gitmemelisin. İkiniz de gitmemelisiniz.” Ona bir şeyler diyecektim ama o, Thomas’a bakıyordu. “Eğer ger-

çekten Cas'in arkadaşıysan, eğer onu umursuyorsan bunu yapmasına izin vermemelisin." Sonra topuklarının üstünde dönüp odadan ayrıldı. Ona bir çocuk olmadığımı, bana eşlik edecek veya bakıcılık yapacak birilerine ihtiyaç duymadığımı ya da kahrolası öğütler istemediğimi söyleyemeden önce kapıdan çıkıp gitti.

"Bunun ne sorunu var böyle?" diye sordum Thomas'a. Ama onun da ağzı bir karış açık kalmıştı; hiçbir fikri olmadığı belliydi.

www.webcanavari.net / Orppersephone

Şekizinci Bölüm

www.webcanavari.net / Orppersephone

Thomas'ın Riika Teyzesi kahrolasınca bir ıssızlığın ortasında yaşıyordu. Neredeyse on dakikadır ne bir işaret ne de başka bir şeyin bulunduğu çamurlu bir yolda ilerliyorduk. Hiçbir levha yoktu, etraf yalnızca ve yalnızca ağaçlarla doluydu. Thomas yıllardır buraya gelmediyse şimdi yolu nasıl bu kadar kolay buluyormuş gibi görünüyordu hiç bilmiyordum.

“Kayıp mı olduk? Kaybolsaydık söylerdin, değil mi?”

Thomas belki birazcık gergin bir şekilde gülümsedi. “Kaybolmadık. En azından şimdilik. Buraya son geldiğimden beri bazı yolları değiştirmiş olmalılar.”

“Değiştirenler kim? Yol yapım sincapları mı? Son on yıldan beri bu yolu hiç kimse kullanmamış gibi görünüyor.” Ağaçlar çok kalındı. Yapraklar da kışın açılan çukurları doldurmuştu. O kadar çok dönüş yapmıştık ki yön duygumu kaybetmiştim. Tek bildiğim kuzey-güney çizgisinde ilerlediğimizdi.

“Hah! İşte orada!” diye sevinçle bağırdı Thomas. Kol-

naklarında ve gözlerinin kenarlarında çizgiler vardı. Saç örgüsü kazağı üstüne neredeyse üç beden büyük geliyordu. Ayaklarına da varis çorapları giymişti. Riika genç değildi. Ama yine de Thomas'ın sırtına vurduğunda çocuk öne doğru sarsıldı.

“Riika Teyze, bu arkadaşım Cas,” dedi. Ve kadın ondan izin almış gibi sonunda dönüp bana baktı. Saçlarımı gözlerimden çekip ona erkek izci gülümsememi attım. “Morfran bize yardım edebileceğini söyledi,” diye ekledi Thomas çabucak.

Riika dilini damağında şaklattı. Yanaklarını içe doğru çektiğindeyse çiçek desenli örgü kazağın altındaki cadıyı ilk kez görür gibi oldum. Kadının gözleri, *athame*'min durduğu sırt çantama kaydığında verandada gerilememek için kendimi zor tuttum.

“Kokusunu almalıydım,” dedi alçak sesle. Sesi eski bir kitabın sayfaları gibiydi. Gözlerini kısarak yüzüme baktı. “Güç bundan geliyor.” Eli yılan gibi kıvrılarak Thomas'ın kını buldu ve okşadı. “İçeri gelin.”

Çiftlik evinin içinde karışık tütsü ve yaşlı kadın kokusu vardı. Riika'nın, evini 70'lerden beri yeniden dekore ettiğini hiç sanmıyordum. Kahverengi tüylü halı, sallanan sandalye ile yeşil kadifeden uzun bir koltuğun altında göz alabildiğine uzanıyordu. Yemek alanındaki sarı formika masanın üstünde bir gemici feneri sallanıyordu. Riika bizi masaya götürüp oturma-

mız için işaret etti. Masanın üstü yarı yanmış mumlar ve tüt-sülerle doluydu. Oturduktan sonra Riika ellerine bir losyon sıkıp ovuşturdu.

“Büyükbaban iyi mi?” diye sordu Thomas’a gülümse-yerek. Dirseklerini masaya dayamış ve bir yumruğunu çene-sine yaslamıştı.

“Çok iyi. Sana selamı var.”

“Sen de ona benim selamımı söyle,” dedi. Sesi beni rahatsız ediyordu. Aksanı ve tınısı Malvina’ninkine çok ben-ziyordu. Görünüşleri alakasız olmasına rağmen ikisini kar-şılaştırmadan edemiyordum. Onu gördüğüm zaman Malvina, Riika’dan daha gençti ve siyah saçlarını örerek topuz yap-mıştı; Riika gibi dağınık bırakmamıştı. Ama yine de Tho-mas’ın teyzesinin yüzüne baktığımda Anna’nın ölüm ânı, Malvina’nın siyah balmumunu onun kanla kaplanmış elbi-sesine damlatması hâlâ gözümün önüne geliyordu.

“Bu senin için kolay değil,” dedi Riika ciddi bir şekilde. Ama bu bana yardımcı olmuyordu. Sonra bir tenekeye uza-nıp kapağını açtı ve Thomas’a uzattı. Thomas kurabiyelerden iki avuç dolusu alıp ağzına birkaç tanesini tıktı. Onu gülüm-seyerek izleyen Riika sonra bana dönüp sabırsızca baktı. Bir şey söylemem mi gerekiyordu? Bu bir soru muydu?

Riika tekrar dilini damağında şaklattı. “Sen Thomas’ın arkadaşı mısın?”

Kafamı salladım.

“O benim en iyi arkadaşım, Riika Teyze,” dedi Thomas ağzındaki zencefilli kurabiye kırıklarının arasından. Kadın

ona kısa bir gülücük attı.

“O zaman elimden gelirse sana yardım edeceğim.” Öne eğilip görünüşte gelişigüzel üç mum yaktı. “Sorularını sor.”

Derin bir nefes aldım. Nereden başlayacaktım? Anna’yla ilgili meseleyi; nasıl lanetlendiğini, bizim için kendisini nasıl feda ettiğini ve şimdi bana gerçekten görünüp görünemeyeceğini merak ettiğimizi anlatmak için odada yeterince oksijen yoktu.

Riika hafifçe elime vurdu. Sanırım konuşmaya başlamam çok uzun sürmüştü. “Ver elini,” dediğinde avucumu açtım. Tutuşu nazikti ama gözlerini kapatıp kemiklerimi sıkışığında sanki parmaklarının arasında çelik varmış gibi hissettim. Eğer akıl okuma gibi bir yetenek öğretilabiliyor ve geliştirilebiliyorsa bu konuda Thomas’a yardım edenin o olup olmadığını merak ettim.

Thomas’a baktım. Ağzındakini çiğnemeyi bırakmıştı ve gözleri bizim birleşmiş ellerimizdeydi. Sanki aramızdaki elektriklenmeyi ya da dumanları görebilecekmiş gibi bakıyordu. Bu an sonsuza kadar sürecekmış gibiydi. Ayrıca hiç rahat değildim. Riika’daki bir şey, belki de yaydığı güç, neredeyse kusmama neden olacaktı. Tam midem tamamen boşalacaktı ki Riika gözlerini açtı ve elimi, üstüne vurduktan sonra bıraktı.

“Bu çocuk bir savaşçı,” dedi Thomas’a. “Hepimizden yaşlı olan bir silahı kuşanmış.” Ellerini birleştirmişti ve bana manalı bir şekilde bakıyordu. Sonra parmaklarını masanın üstüne vurmaya başladı. “Kız hakkında bir şeyler öğrenmek

istiyorsun,” dedi kucagına bakarak. Kafası eğikken sesi oldukça boğuk çıkıyordu.

“Kız,” diye fısıldadım. Riika sinsi bir gülümsemeyle bana baktı.

“Kan Giyinmiş Kız’ı dünyadan gönderen kişi sendin,” dedi. “Onun gidişini hissetmiştim. Bir fırtınanın dinmesi gibiydi.”

“Anna kendisi gitti,” dedim. “Benim hayatımı kurtarmak için. Ve Thomas’ın.”

Riika önemli değil dermiş gibi omuz silkti. Sonra masanın üstündeki altın bir tabağın içinde duran kadife keseyi aldı ve içindekileri boşaltıp yaydı. Çok dikkatli bakmamaya çalışıyor ve kesenin içinden çıkanların üstlerine yazı yazılmış rünik taşlar olduğuna inanmayı seçiyordum. Ama sanırım bunlar küçük kemiklerdi; bir kuşun veya kertenkelenin kemikleri ya da bir insanın parmak kemikleri olabilirdi. Riika çıkan desene baktıktan sonra soluk renkli kaşlarını kaldırdı.

“Kız şu anda seninle değil,” dedi. Kalbim gümbürdüyordu. Ne umduğumu bilmiyordum. “Ama yanındaymış. Kısa süre önce.”

Yanımda oturan Thomas nefesini tuttu ve sırtını dikleştirdi. Ardından gözlüklerini düzeltip beni dirseğiyle tuttu. Herhalde cesaret vermek istemişti.

“Onun ne istediğini söyleyebilir misin?” diye sordu Thomas, ben taş gibi otururken.

Riika kafasını yana eğdi. “Ben nereden bilebilirim? Bunu bilecek tek kişi var. Kan Giyinmiş Kız’dan sırlarını an-

latmasını isteyin.” Gözleri bana döndü. “Senin için pek çok sırrını ortaya dökcektir diye düşünüyorum.”

Kulaklarımdaki zonklama nedeniyle onu duymakta güçlük çekiyordum.

“Ona bir şey soramam,” diye mırıldandım. “Konuşamıyor ki.” Zihnim şoktan çıkmaya ve doğru düzgün düşünmeye başlayabilmişti. “Öteki tarafa geçenlerin asla geri dönemeyeceğini, Anna’nın burada olmaması gerektiğini söylediler bana.”

Riika sandalyesinde arkaya yaslanıp gergin bir edayla sırt çantama ve *athame*’ye doğru işaret etti. “Göster onu bana,” dedi. Sonra kollarını göğsünün üstünde birleştirdi.

Thomas kafasını sallayarak onay verince çantamı açtım ve kılıfına sarılı bıçağımı çıkarıp masaya koydum. Riika kafasıyla işaret edince de kılıfından çıkardım. Titreşen mum alevleri çeliğe yansıyor. Kadının bıçağı gördüğü andaki tepkisi tuhaf bir tik gibiydi; dudağının kenarı iğrenme belirtisi gibi hafifçe kıvrılmıştı. Sonunda kafasını çevirip yere tükürdü.

“Bunun hakkında ne biliyorsun?” diye sordu.

“Benden önce babamın kullandığını biliyorum. İnsanlara zarar veren hayaletleri öteki tarafa gönderdiğini biliyorum.”

Riika, Thomas’a bakıp bir kaşını kaldırdı. Ancak yaşlı birisinin yapacağı “Bak sen şu işe!” ifadesine benziyordu bu.

“İyi ve kötü. Doğru ve yanlış.” Kafasını iki yana salladı. “Bu *athame*’nin düşünüş şekli bu değil.” İçini çekti. “Sen

pek bir şey bilmiyorsun, bu yüzden sana anlatacağım. Bu *athame*'nin bu dünyayla öteki dünya arasında bir kapı açtığını sanıyorsun." Önce bir elini, sonra diğerini kaldırdı. "Ama *asıl* kapı bu bıçak. Çok uzun zaman önce açılmış ve o zamandan beri ileri geri sallanıp duruyor."

Riika'nın sağa sola hareket eden elini izledim.

"Ama hiç kapanmıyor."

"Bir dakika," dedim. "Bu doğru değil. Hayaletler bu bıçaktan geçerek geri gelemez." Thomas'a baktım. "Bu şekilde işlemiyor." *Athame*'mi masadan alıp çantama tıktım.

Riika öne eğilip omzuma vurdu. "Nasıl işlediğini sen nereden biliyorsun?" diye sordu. "Ama hayır, o şekilde işlemiyor."

Thomas'ın, teyzesinin pek akıllı başında biri olmadığını söylerken neyi kastettiğini anlamaya başlıyordum.

"Çok güçlü bir arzu gerektiriyor," diye devam etti. "ve derin bir bağ. Anna'nın öteki tarafa bu bıçakla gönderilmediğini söyledin. Ama seni bulması için bununla tanışmış ve hissetmiş olması gerekiyordu."

"Bu bıçakla bir yara almıştı," diye araya girdi Thomas heyecanla. "Onun geçmişini görmemizi sağlayan büyüden sonra Will bıçağı alıp onu yaralamıştı ama Anna ölmedi. Ya da diğer tarafa geçmedi."

Riika'nın gözleri tekrar sırt çantama kaymıştı. "Kız bıçağına bağlı. Ona göre bu bıçak bir işaret, bir deniz feneri. Niye diğerleri de bu işareti takip edemiyor bilmiyorum. Benim de henüz bilmediğim şeyler var." Kadının bıçağına bakışında

tuhaf bir şeyler vardı. Bakışları yoğun ama tutarsızdı sanki. İrislerinin tuhaf sarı bir renkte olduğunu yeni fark etmiştim.

“Ama Riika Teyze, bu konuda haklıysan bile Cas onunla nasıl konuşacak ki? Ne istediğini nasıl öğrenecek?”

Kadın geniş ve sıcak bir şekilde gülümsedi. Neredeyse neşeli görünüyordu. “İşe müzik katmalısınız,” dedi. “Kızın lanetinin dilinden konuşmalısınız. Biz Finlerin ölümlerle konuştuğu gibi. Bir Lapon davulu kullanmanız gerek. Büyük-baban bunu nerede bulacağını bilir.”

“Sen de bize yardım edebilir misin?” diye sordum. “Bu iş için Finli bir cadiya ihtiyacımız olduğunu sanıyorum.”

“Thomas ihtiyacını görecek kadar iyi bir cadı,” diye cevap verdi kadın. Ama arkadaşım emin değilmiş gibi görünüyordu.

“Daha önce hiç davul kullanmadım,” dedi. “Nereden başlayacağımı bilemem. Sen yaparsan daha iyi olur. Lütfen?”

Yüzünde pişmanlık ifadesi beliren Riika kafasını iki yana salladı. Thomas’ın gözlerine bakamıyor gibiydi, nefesi ağırlaşmış ve gerilmişti. Sanırım gitmemiz gerekiyordu. Sorularım kadına çok ağır gelmiş olmalıydı. Hem bize gereken cevapları vermiş ve nereden başlamamız gerektiğini de söylemişti zaten. Masadan biraz gerileyince odanın arkasından bir esinti geldiğini hissettim. Bu âna kadar parmaklarımın ve yanaklarımın ne kadar soğuk olduğunu fark etmemiştim.

Thomas hâlâ kısık sesle bir şeyler anlatıyor, ritüeli yapacak kişinin neden kendisi olmaması gerektiğini, Lapon davulunu nasıl kullanacağını bilmediğini ve bu işe kalkışırsa

sonunda Elvis'in hayaletiyle karşılaşacağını söylüyordu. Ama Riika hâlâ kafasını iki yana sallıyordu.

İçerisi iyice soğumaya başlamıştı. Belki de geldiğimizde de bu kadar soğuktu. Bu eski evde merkezi ısıtma sistemi olmayabilirdi. Ya da belki Riika çok para harcamamak için sıcaklığı düşük tutuyordu.

Sonunda kadının içini çektiğini duydum. Ama kızgın değil üzgün gibiydi. Ve de kararlı.

"Git davulumu getir," diye fısıldadı. "Yatak odamda, kuzey duvarında asılı duruyor." Kısa koridora doğru kafasıyla işaret etti. Banyo olduğunu düşündüğüm odanın kapısı hafifçe açıktı. Yatak odası buradan daha ileride olmalıydı. Ama ortada yanlış bir şeyler vardı. Kadının *athame*'me bakış şekliyle alakalı bir şey...

"Teşekkür ederim Riika Teyze," dedi Thomas sırtarak. Sonra davulu almak için masadan kalktı. O anda Riika'nın acı dolu yüz ifadesini gördüm ve sorunun ne olduğunu birden anladım.

"Thomas, gitme," dedim ve masadan hızla kalktım. Ama çok geç kalmıştım. Yatak odasına vardığımda Thomas çoktan içeri girmişti ve yüzü kuzey duvarına dönük halde donakalmıştı. Hayvan derisinden yapılmış olan, iki ayak uzunluğundaki ve yumurta şeklindeki davul tam da Riika'nın söylediği yerde asılıydı. Kadının cansız bedeniye duvara bakan sallanan sandalyede hareketsiz bir şekilde oturuyordu. Derisi grileşmiş, gözleri çökmüş ve dudakları gerilerek dişlerini ortaya sermişti. En az bir yıldır ölü olmalıydı.

“Thomas,” diye fısıldadım ve uzanıp kolunu tuttum. Arkadaşım haykırarak elimden kurtuldu ve koşmaya başladı. Kısık sesle bir küfür sallayıp duvardaki davulu kaptım ve onun arkasından gittim. Evden dışarı çıkmak için ilerlerken içerisinin ne kadar değiştiğini fark ettim. Her taraf toz içindeydi ve koltuğun bir kenarı kemirgenler tarafından kemirilmişti. Duvar köşelerinde ve aydınlatma armatürlerinde örümcek ağıları vardı. Thomas kapıdan çıkıncaya kadar koşmayı bırakmadı. Ellerini kafasının iki yanına bastırmıştı.

“Hey,” dedim nazikçe. Başka ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Avuçlarını kendini savunur gibi kaldırdığında geriye çekildim. Nefes alış verişleri kesik kesikti. Sanırım ağlıyordu. Ama onu suçlayabilir miydim? Benim görmemi istemiyor olabilirdi. Tekrar çiftlik evine baktım. Etraftaki ağaçlar seyrekleşmişti ve çiçek tarhında sertleşmiş çamurdan başka bir şey yoktu. Duvarlardaki beyaz boya öyle inceydi ki suluboyayla yapılmış gibi görünüyordu.

“Üzgünüm dostum,” dedim. “Anlamam gerekirdi. Bazı işaretler vardı.” Gerçekten de vardı, sadece ben kaçırmıştım. Ya da yanlış anlamıştım.

“Sorun değil,” dedi ve yüzünü kazağının koluyla sildi. “Riika beni asla incitmezdi. O kimseyi incitmezdi. Sadece şaşırdım, hepsi bu. Morfran’ın onun öldüğünü bana söylemediğine inanamıyorum.”

“Belki o da bilmiyordu.”

“Ah, biliyordu,” dedi Thomas kafasını sallayarak. Burununu çekip bana sıırttı. Gözleri biraz kızarmıştı ama kendi-

sini toplamıştı. Bu çocuk çok dirençliydi. Tempo'suna doğru yürümeye başlayınca onu takip ettim.

“Biliyordun,” dedi yüksek sesle. “Biliyordun ama beni yine de buraya gönderdi. Onu geberteceğim! Onu kesinlikle geberteceğim!”

“Yavaş ol,” dedim arabaya bindiğimizde. Thomas hâlâ Morfran'ı nasıl öldüreceğinden bahsediyordu. Motoru çalıştırdı, sonra duraksadı.

“Olamaz. Anlamıyor musun, Cas?” Bana baktığında kusacak gibiydi. “O sıçtığımın zencefilli kurabiyelerini yedim ya!”

www.webcanavari.net / Orppersephone

www.webcanavari.net / Orppersephone

Dokuzuncu Bölüm

Thomas bizim evin garaj yoluna girerken hâlâ Morfran, Riika ve zencefilli kurabiyeler hakkında homurdanıyordu. Morfran'la ikisinin yüzleşmesine şahit olmayacağım için memnundum. Bence o kurabiyeleri yemiş olması çok küçük bir sorundu. Asıl önemli olan Morfran'ın, ölü olduğunu bildiği bir akrabanın yanına torununu göndermiş olmasıydı. Ama herkesin şikâyet ettiği konu farklı olurdu tabii. Görünüşe göre Thomas'ı en çok rahatsız eden şey ölü bir insanın ikramlarını yemekti.

Thomas mırıldanmalarının ve camdan dışarı tükürmelerinin arasında Lapon davulunu araştırmak ve uygun ritüeli bulmak için en az bir haftaya ihtiyacı olacağını söyledi. Yüzüme en anlayışlı ifadeyi yerleştirip kafamı salladım. Davulu kucağıma alıp kendi kendime bir ritim tutturmamak için kendimi zor tutmuştum. Bu çok aptalcaydı çünkü. Dikkatli olmak ve doğru şeyleri yapmak çok önemliydi. Kafamda ne oluyordu anlamıyordum. Eve girdiğimde sakın bir şekilde

oturamayacağımı fark ettim. Bir şeyler yemek ya da televizyon izlemek istemiyordum. Daha çok şey öğrenmekten başka hiçbir şey yapmak istemiyordum.

Benden on dakika sonra da annem eve girdi. Elinde kocaman bir kutu pizza vardı. Benim odada volta attığımı gördüğünde olduğu yerde durdu.

“Sorun nedir?”

“Hiçbir şey,” dedim. “Bu öğleden sonra Thomas’ın ölü teyzesine ilginç bir ziyaret yaptık. Anna’yla bağlantı kurabilmemiz için bir yöntem gösterdi bize.”

Annemin gözleri hafifçe açılsa da başka hiçbir tepki vermedi. Oturma odasından mutfığa geçerken omuz silker gibi oldu. Bileklerimde ani bir öfke kıvılcımı hissettim. Daha fazlasını beklerdim. Anna’yla tekrar konuşabileceğim ve onun iyi olduğundan emin olabileceğim için heyecanlanmasını ve mutlu olmasını umardım.

“Sen Thomas’ın ölü teyzesiyle konuşmuşsun,” dedi sakince pizza kutusunu açarken. “Ben de Gideon’la konuştum.”

“Senin sorunun ne ya? Sana Gargoyles Restoran’da indirim olduğunu söylemedim. Ya da ayağıma bıçak batırdığımı falan da söylemedim. Gerçi bu senin daha çok ilgini çekerti herhalde.”

“Gideon bu işin peşini bırakman gerektiğini söyledi.”

“Herkes ne oluyor anlamıyorum!” dedim. “Herkes bırakmamı, hayatıma devam etmemi söyleyip duruyor. Sanki bu çok kolay! Anna’yı böyle görmeye daha ne kadar dayanabilirim? Lanet olsun ya! Carmel bile ruh hastası olduğumu sanıyor!”

“Cas,” dedi annem. “Sakin ol. Gideon bazı sebepler verdi. Ve bence haklı. Bunu hissedebiliyorum; bir şeyler oluyor.”

“Ama ne olduğunu bilmiyorsun, değil mi? Yani, kötü bir şey oluyor ama ne olduğunu tam olarak anlayamıyorsun. Ve Anna’nın başına her ne geliyorsa bunu boş vermem ve onu bırakmam gerektiğini düşünüyorsun. Ama hangi nedenle? Kadınlık içgüdülerin mi böyle söylüyor?”

“Hey!” dedi sertçe, sesi derinden geliyordu.

“Kusura bakma,” dedim ben de sertçe.

“Ben sadece endişeli bir anne değilim Theseus Cassio Lowood. Ben bir cadıyım. İçgüdüler çok önemlidir.” Çenesinin aldığı şekilden, biraz sonra söyleyeceklerini söylemek yerine kayış çiğnemeyi tercih edeceğini anladım. “Senin ne istediğini biliyorum,” dedi dikkatli bir şekilde. “Onun iyi olup olmadığını öğrenmek istemiyorsun sadece. Onu geri getirmek istiyorsun.”

Gözlerimi indirdim.

“Ah, Tanrım. Cas, keşke bu mümkün olabilseydi. O senin hayatını kurtardı ve kocamın katilini yok etti. Ama sen o yola giremezsin.”

“Nedenmiş?” diye sordum acı bir sesle.

“Çünkü bazı kurallar vardır,” dedi. “Bozulmaması gerekir.”

Gözlerimi kaldırıp ona dik dik baktım. “Bozulamaz,” demedin.”

“Cas...”

Bir saniye daha buna katlanırsam balatayı sıyrıracaktım.

Bu yüzden ellerimi kaldırıp merdivenlere yöneldim ve basamakları çıkarken annemin arkamdan söylediği her şeye kulaklarımı tıkadım. Hepsinin suratlarına bağırmak istediğim milyonlarca kelimeyi de içimde tuttum. Neler döndüğünü anlamaya bir miktar da olsa istekli olan tek kişi Thomas'tı.

Anna odamda bekliyordu. Kırılmış boynunun tepesindeki kafası sallanırken gözlerini çevirip bana baktı.

"Bu çok fazla," diye fısıldadım. Anna da sessizce dudaklarını kıpırdattı. Dudaklarını okumaya çalışamazdım çünkü ağzından çok fazla siyah kan akıyordu. Anna yavaşça uzaklaşmaya başladığında gözlerimi halıdan kaldırmamaya çalıştım ama yapamadım. Camdan atladığında elbisesinin uçtuğunu gördüm ve yere vurduğunda bedeninin çıkardığı gümbürtüyü duydum.

"Lanet olsun ya!" dedim homurtuyla sızlanma arasında bir sesle. Duvarı ve şifonyeri yumrukladım ve komodininin üzerindeki abajuru devirdim. Annemin söyledikleri kulaklarımda yankılanıyordu. Sanki bana, kurtardığı kızı arabaya atıp gün batımına doğru yol alan kahramanlarla alakalı hayaller kuran bir çocukmuşum gibi bakıyordu. Nasıl bir dünyada büyüdüğümü düşünüyordu bu kadın?

"Büyük ihtimalle kan gerekecek," dedi Thomas pişmanlık dolu bir ses tonuyla. Ama bu, gözlerindeki sinsi heyecan pırıltısıyla örtüşmüyordu. "Genellikle her zaman kan gerekir."

"Öyle mi? Eğer çok fazla gerekecekse şimdiden söyle

ki toplamaya başlayayım,” dedim. Thomas sırttı. Onun okuldaki dolabının önünde, hâlâ kesinleştiremediği ritüelden bahsediyorduk. Ama haksızlık etmemek gerekirdi; daha bir buçuk gün olmuştu. Thomas’ın bahsettiği kan, diğer tarafla bağ kuracak kanal veya ritüelin bedeliydi. Hangisi olduğundan emin değildim. Thomas bundan her iki şekilde de bahsetmişti; bir köprü, bir geçiş ücreti olarak. Her ikisi de olabilirdi. Konuşurken Thomas biraz gergindi, sanırım bunun nedeni benim istekliliğimi hissediyor olmasıydı. Çok iyi uyuyamadığımı da anlayabilirdi. Bombok haldeydim çünkü.

Her zamanki gibi bizden on kat düzgün görünen Carmel yaklaşırken Thomas sırtını dikleştirdi. Kızın atkuyruğu yaptığı sarı saçları arkasında sallanıyordu. Gümüş bilekliklerinin ışıltısı gözümü alıyordu.

“Selam Thomas,” dedi. “Selam zombi Cas.”

“Selam,” dedim. “Olanları duydun sanırım.”

“Evet, Thomas anlattı. Oldukça korkunç şeyler olmuş.”

Omuz silktim. “O kadar da kötü değildi. Riika çok havahydı. Sen de gelmeliydin.”

“Hımm, belki de kulüpten atılmasaydım gelirdim.” Gözlerini yere eğdi. Thomas anında savunmaya geçti ve Morfran’ın çok ileri gittiğini söyledi. Carmel kafa salladı ama gözleri hâlâ yerdeydi.

O kirpiklerin ardında bir şeyler vardı. Benim ona baktığımı bilmiyor ya da onu izleyemeyecek kadar bitkin olduğumu düşünüyor olmalıydı. Ama yorgun gözlerimle bile onun ne hissettiğini görebilmiştim. Şaşkınlıkla nefesimi tut-

tum. Carmel gruptan atıldığı için memnundu. Rünik taşlar, dirgenle duvara saplanmalar falan çok fazla gelmiş olmalıydı. Gözlerinden apaçık okunuyordu bu. Thomas kendisine bakmıyorken ona pişmanlık dolu gözlerle bakması, ona ritüelden bahsederken sahte bir ilgiyle dinlemesi, gözlerini kırıştırmama şekli her şeyi belli ediyordu. Ve Thomas onun bu işten çoktan uzaklaştığını anlamadan sürekli gülümseyip duruyordu. Bir filme başlamadan önce son on dakikasını izlemiş gibi hissediyordum.

Sekizinci sınıftan beri bütün bir okul sezonunu aynı okulda geçirmemiştim hiç. Bu oldukça çekilmez bir şeydi. Okul yılının son pazartesindeydik ve eğer bir okul yıllığı daha imzalamak zorunda kalırsam sahibinin kanıyla imzalayacaktım. Daha önce hiç konuşmadığım insanlar bir kalem ve gülümsemeyle karşımda bitip “İyi bir yaz geçirmeni dilerim”den daha samimi bir şeyler yazmamı bekliyorlardı. Ama daha çok, gizemli veya çılgınca bir şeyler yazmamı ve böylece onlara dedikodu değirmenine katacak yeni şeyler vermemi istediklerinden şüpheleniyordum.

Birisi omzuma vurduğunda neredeyse dolabıma varmıştım. Arkamı döndüğümde, iki hafta önceki rezil bir randevuya çıktığım kız olan Cait Hecht olduğunu gördüm.

“Selam Cas,” dedi gülümseyerek. “Yıllığımı imzalar mısın?”

“Tabii,” deyip yıllığı aldım ve yazacak kişisel bir şeyler

düşündüm ama aklıma gelen tek şey “iyi bir yaz geçirmeni dilerim” oldu. Sonra onun adını yazıp yanına virgül koydum. Şimdi ne yazacaktım? “Seni başımdan attığım için özür dilerim ama bana öldürdüğüm bir kızı hatırlattın” mı diyecektim? Ya da “Aramızda bir şey olamazdı. Sevdığım kız senin karnını deşerdi.”

“Eee, bu yaz güzel bir şeyler yapacak mısın?” diye sordu.

“Şey, bilmiyorum. Belki biraz daha gezintiye çıkarım.”

“Ama sonbaharda geri döneceksin, değil mi?” Kaşlarını nazikçe kaldırmıştı ama bu sadece boş çeneydi. Carmel, Cait’in bizim berbat randevudan iki gün sonra Quentin Davis’le çıkmaya başladığını söylemişti. Bunu duyduğumda rahatlamıştım. Şimdi de kızın üzgün görünmediğini gördüğüme sevinmiştim.

“Bu çok iyi bir soru,” dedim. Sonra düşünmekten vazgeçip sayfanın köşesine, “Harika bir yaz geçirmeni dilerim,” yazdım.

www.webcanavari.net / Orppersephone

Onuncu Bölüm

Carmel'in arabasının penceresinden dışarı baktığımda yıldızlardan ve arkamızdaki şehrin soluk ışıklarından başka hiçbir ışık görmüyordum. Thomas ayın hilale dönmesini beklemişti. Hayalet yönlendirme için en iyi zamanın bu olduğunu söylüyordu. Ayrıca Anna'nın diğer tarafa geçtiği yerde olursak daha kolay olacağını söylemişti, bu yüzden onun eski evine gitmemiz gerekiyordu. Bu uygun ve mantıklıydı. Ama bunu düşünmek ağzımın kupkuru olmasına neden oluyordu. Thomas eve girince her şeyi açıklayacağını söylemişti çünkü antikacıda beklerken onu dinleyemeyecek kadar heyecanlıydım.

"Hazır olduğundan emin misin Cas?" diye sordu Carmel, dikiz aynasından bakarak.

"Olmam gerek," dedim. O da kafa salladı.

Carmel bizimle birlikte ritüele katılmak istediğini söylediğinde çok şaşırmıştım. Geçen gün gözlerinde saklamaya çalıştığı o duyguları gördükten sonra ona eskisi gibi bakamaz

olmuştum. Ama belki de yanılmıştım. İnsan kız arkadaşının kendisini öldürmesiyle ilgili rüyalar görerek sadece üç saat uyuyunca böyle oluyordu işte.

“Bu hiç işe yaramayabilir, biliyorsun,” dedi Thomas.

“Önemli değil. Deniyorsun işte. Elimizden gelen bu.” Ağzımdan çıkan kelimeler ve ses tonum makuldü. Ama bunun nedeni endişelenecek bir şeyim olmamasıydı. İşe yarayacaktı. Thomas’tan dalga dalga fişkırان gücü hissetmemek mümkün değildi. Riika Teyze’nin de dediğı gibi, o iyi bir cadıydı.

“Arkadaşlar,” dedi. “Bu iş bittikten sonra gidip bir hamburger falan yiyebilir miyiz?”

“Şu anda yemek mi düşünüyorsun?” diye sordu Carmel.

“Hey! Son üç günü oruç tutup bitki çayları demleyerek ve Morfran’ın iğrenç kasımpatı çiçeğı iksirlerinden başka hiçbir şey içmeden geçirdim.” Carmel’le ben aynadan birbirimize bakarak sırtttık. “Bir araç olmak hiç de kolay değil. Açlıktan öleceğim ya!”

Arkadaşımin omzuna hafifçe vurdum. “Dostum, bu iş bittiğinde sana restoranın kahrolası mönüsündeki her şeyi ismarlayacağım.”

Anna’nın evinin yoluna dönerken arabaya bir sessizlik çöktü. Bir tarafım, köşeyi döndüğümüzde Anna’nın evini eski haliyle karşımda dikilirken görmeyi umuyordu. Ama arazi bomboştı. Carmel’in farları, hiçliğı giden garaj yolunu aydınlattı.

Anna’nın evi patladıktan sonra belediye görevlileri

gelip, patlamaya neyin neden olduğunu bulma amacıyla enkazı temizlemişlerdi. Ama hiçbir şey bulamamışlardı. Daha doğrusu, gerçekten denememişlerdi. Bodrum katına şöyle bir bakındıktan sonra omuzlarını silkmiş ve içerisini toprakla doldurmuşlardı. Şimdi geriye kalan her şey tamamen gizlenmişti. Eskiden evin durduğu yer işlenmemiş bir arazi gibi görünüyordu. Eğer dikkat etseler ya da biraz daha derinlere inseler Anna'nın kurbanlarının cesetlerini bulabilirlerdi. Ama arazide hâlâ ölüm havası olduğu için buradan ayrılmaları gerektiğini düşünmüşlerdi.

"Ne yapacağımızı tekrar anlat," dedi Carmel. Sesi sakin ama parmakları direksiyonu sanki yerinden sökecekmiş gibi kavramıştı.

"Oldukça kolay olacak," diye cevap verdi Thomas, her şeyi aldığından emin olmak için askılı çantasının altını üstüne getirirken. "Kolay olmasa bile en azından karmaşık bir şey değil. Morfran'ın dediğine göre davul eskiden Finli cadılar tarafından, dünyanın ruhunu kontrol etmek ve ölümlerle konuşmak amacıyla düzenli bir şekilde kullanılıyormuş."

"Bizim ihtiyacımız olan bu," dedim.

"Evet. İşin sırrı kesin ve açık davranmakta. Cadılar ulaştıkları kişinin kim olduğunu önemsemezlerdi. Birisine ulaşmış olmak bile yeterince akıllı olduklarını düşünmelerine yetmişti. Ama biz Anna'yı istiyoruz. İşte burada devreye sen ve ev giriyorsunuz."

Pekâla, olacağı çare bulamazdık. Arabanın kapısını açıp indim. Hava ılıktı ve az bir esinti vardı. Ayakkabılarım ça-

kıtaşlarına değdiğinde birden geçmiş, Victoria tarzı evin hâlâ ayakta olduğu zamanlarda burada yaşayan ölü kızla konuşmaya geldiğim zamanları hatırladım. İç ısıtıcı anılar... Bagajdan aldığı kamp fenerini bana uzatırken Carmel'in yüzü ışıldamıştı.

"Hey," dedim ona. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Thomas ve ben tek başımıza halledebiliriz."

Carmel bir anlığına rahatlamış gibi göründü. Ama sonra, alametifarikası haline gelmiş olan kısık gözler geri geldi.

"Bana böyle saçmalıklar teklif etme. Morfran isterse beni ölülerle yapılan çay partilerine göndermeyebilir ama siz böyle bir şey yapamazsınız. Buraya Anna'ya ne olduğunu öğrenmeye geldim. Hepimiz ona bunu borçluyuz."

Yanımdan geçerken beni canlandırmak için omzuma omzuyla vurdu ve yanıklarım hâlâ acımasına rağmen gülümsedim. Bu iş bittiğinde onunla konuşacaktım; hep beraber oturup konuşacaktık. Kafasında ne olduğunu öğrenip her şeyi yoluna koymaya çalışacaktım.

Thomas önümüze geçip yürümeye başlamıştı bile. El fenerini yakmış, arazide dolaştırıyordu. En yakın komşunun bir kilometre ötede, ormanın gerisinde olduğunu bilmek rahatlatıcıydı. Işığı görseler muhtemelen bir UFO'nun geldiğini düşünürlerdi. Thomas, evin eskiden durduğu yere vardığında hiç tereddüt etmeden merkeze koştu. Ne düşündüğünü biliyordum. Malvina'nın dünyalar arası yarığı açtığı yeri arıyordu. Anna bu yarıktan geçip gitmişti.

"Hadi," dedi bir dakika sonra, bize el sallayarak. Carmel

dikkatli adımlarla ilerledi. Ben de derin bir nefes aldım ama ayaklarım eşiği geçmeye niyetli değil gibiydi. İstedğim buydu. Anna kaybolduğundan beri bunu bekliyordum. Aradığım cevaplar yirmi adım ötedeydi işte!

“Cas?” diye seslendi Carmel.

“Geliyorum,” dedim. Ama bir anda aklımda, bazı konularda cehaletin bir nimet olduğu ve hiçbir şey bilmeyen insanın daha rahat olduğuyla ilgili sözler belirmişti. Bunun gerçek olmasını istememem gerektiğini düşündüm. Bu akşam alacağım cevaplarla bana görünenin gerçekten Anna olmadığını, Riika’nın hatalı olduğunu ve Anna’nın huzur içinde olduğunu öğrenmeyi ummalıyım. Bana dadanan hayaletin Anna değil de savaşılabileceğim kötü bir hayalet olduğunu fark etmeyi ümit etmeliydim. Anna’nın tekrar yanımda olmasını istemek bencilceydi. O şimdi her neredeyse, lanetlenmiş ve bir evde hapsolmuş olmaktan daha iyi bir halde olmalıydı. Ama kalbime söz geçiremiyordum işte.

Birkaç saniye sonra ayaklarımı hareket ettirmeyi başardım ve belediyenin toprakla doldurup düzleştirdiği alana gittim. Ama hiçbir şey hissetmedim. Ne kozmik bir enerji, ne de omurgamda bir ürperti... Anna’dan da, uğradığı lanetten de geriye hiçbir şey kalmamıştı artık. Muhtemelen evin patladığı an bunlar da yok olmuştu. Annem, Morfran ve Thomas arazinin her köşesini en az on kere didik didik etmişlerdi.

Thomas, alanın tam ortasına bir *athame*’yle geniş bir çember çizdi. İşlenmiş kabzasının ucunda değerli bir taş bu-

lunan uzun bıçak dramatik bir görüntüye sahipti. Çoğu insan bunun benimkinden daha güzel ve değerli olduğunu düşünürdü. Ama o sadece gösteriye yarardı. Thomas onu çemberi çizmek için kullansa da koruma büyüğü Thomas'ın gücü sayesinde gerçekleşiyordu, bıçağın değil. Thomas'ın gücü olmasa bu bıçak ancak et kesmeye falan yarardı.

Carmel çemberin ortasında geçip bir tütsü yaktı ve Thomas'ın ona öğrettiği büyü sözlerini fısıldamaya başladı. Thomas da aynı sözleri ondan iki saniye sonra söylüyordu. Ben de çemberin içine girip kamp fenerini kenara doğru koydum. Fısıldamalar bitti ve Thomas oturmamız için kafasıyla işaret etti.

Yer soğuk olsa da en azından kuruydu. Thomas dizlerinin üstüne çöküp Lapon davulunu önüne, toprağın üstüne yerleştirdi. Elinde basit bir davul sopası da vardı. Loş ışıktaki davulun gergin derisindeki desenler pek seçilmiyordu. Riika'nın evinden dönerken davulun üstüne soluk, kırmızımsı bir renkle ilkel bir av tasviri çizildiğini fark etmiştim.

“Çok eski görünüyor,” dedi Carmel. “Sizce neyden yapılmıştır?” Bana bakıp sırtıttı. “Dinozor derisi olabilir mi?”

Ben güldüm ama Thomas boğazını temizledi.

“Ritüel gayet basit,” dedi, “ama çok güçlü. Bizim ruhlarımız da zayıf olmamalı.” *Athame*'sindeki toprağı temizledi ve çeliğin üstüne alkol sürdü. Neden bu zahmete girdiğini biliyordum. Kan gerekeceğini söylerken haklıydı. Bu bıçakla benim kanımı alacaktı. “Ve madem merak ettiniz, Morfran davulun insan derisinden yapıldığından şüpheleniyor.”

Carmel nefesini tuttu.

“Bir cinayet kurbanının derisi falan değil,” diye devam etti. “Muhtemelen kabilenin son şamanının derisi. Morfran kesin olarak emin değil ama en iyi davulların bu şekilde yapıldığını söylüyor. Riika da düşük kaliteli bir şey kullanmazdı. Bu davul onun aile yadigârı olmalı.”

Thomas dalgın bir şekilde konuşuyordu. Carmel’in yutkunduğunu ve gözlerini davuldan ayıramadığını fark etmemişti. Carmel’in ne düşündüğünü biliyordum. Öğrendiğimiz bu yeni bilgi yüzünden davul şimdi eskisinden çok farklı görünüyordu. Belki de bir insanın kurutulmuş kaburgasından yapılmıştı.

“Bunu yaptığımızda tam olarak ne olacak?” diye sordu Carmel.

“Bilmiyorum,” diye cevap verdi Thomas. “Eğer başarılı olursak Anna’nın sesini duyacağız. Sis veya dumanla yazılmış birkaç kelime de görebiliriz. Rüzgâr çıkabilir. Emin olduğum tek şey şu ki ben trans halinde olacağım. Neler olduğunu belki anlarım belki anlamam. Ve eğer yanlış bir şeyler olursa bunu durdurabilecek halde olmayacağım.”

Kamp fenerinin hafif ışığında bile Carmel’in yüzündeki tüm kanın çekildiğini fark ettim.

“Aman ne harika. Bir şey olursa ne yapmamız gerekiyor?”

“Panik yapma,” dedi Thomas gergince gülümseyerek. Sonra ona parlak bir şey uzattı. Bu, Thomas’ın Zippo çakmağıydı. “Açıklaması zor. Bu davul diğer tarafa giden yolu bulmak için bir araç. Morfran doğru ritmi bulmakla alakalı

olduğunu söylüyor; tıpkı doğru radyo frekansını bulmak gibi. Ritmi yakaladığımda kan sayesinde kapı açılacak. Arayan kişinin kanı. Yani Cas'in. Onun *athame*'sini çemberin ortasına yerleştireceğiz, sen de Cas'in kanını bıçağın üstüne damlatacaksın."

"Ne demek *ben* damlatacağım?" diye sordu Carmel.

"Kendi kendine yapamaz, ben de transta olacağım," dedi Thomas, çoktan anlamış olması gerektiğini ima eder gibi.

"Yapabilirsin," dedim Carmel'e. "Geçen günkü randevuda seni nasıl utandırdığımı düşün. O zaman beni bıçaklamak isteyeceksin."

Carmel ikna olmuşa benzemiyordu ama Thomas benim *athame*'mi uzatınca almazlık etmedi.

"Ne zaman?" diye sordu.

Thomas yamuk bir şekilde sırıttı. "Zamanı geldiğinde bunu anlayacağını umuyorum." Sırtışı beni biraz şaşırtmıştı. Buraya geldiğimizden beri ilk defa "bizim" Thomas'tan bir işaret görüyordum. Yapılacak bir büyü olduğunda Thomas genellikle kendini tamamen işe verirdi. Şimdi anlıyordum ki bu defa ne yaptığıyla ilgili hiçbir fikri yoktu.

"Bu tehlikeli mi? Yani senin için?" diye sordum ona.

Thomas omuz silkip elini salladı. "Bunun için endişelenme. Bilmemiz gereken şeyler var, değil mi? Sen keçileri kaçırmadan önce öğrenmeliyiz. Bu yüzden, hadi başlayalım." Sonra, "Carmel," dedi ve ona baktı. "Eğer bir şeyler ters giderse Cas'in bıçağındaki kanı yakman gerekecek. Çak-

mağı çak ve yak. Tamam mı?”

“Neden ben yapmak zorundayım? Neden Cas yapamıyorum?”

“Çünkü sen teknik olarak ritüelin dışındasın. Bu iş başladığında ne kendime ne de Cas’e ne olacağını biliyorum.”

Hava çok soğuk olmasa da Carmel titremeye başlamıştı. Bir kez daha düşünmek istediğiyle ilgili kelimeler dilinin ucundaydı. Bu nedenle o bir şey söyleyemeden arka cebimdeki bıçağımı alıp kılıfından çıkardım ve yere koydum.

“Bu, Riika’nın da dediği gibi bir işaret, bir yol gösterici olacak,” diye açıkladı Thomas. “Umalım ki Anna bunu takip edip bizi bulabilsin.” Çantasına uzanıp bir avuç dolusu tütsü çıkardı ve yakması için Carmel’e uzattı. Ardından hepsini etrafındaki toprağa yaydı. Sanırım yedi tane vardı. Kokulu dumanlar ince çizgiler halinde havaya yükselmeye başladı. Thomas derin bir nefes aldı.

“Bir şey daha,” dedi, davul sopasını alırken. “Büyü bitene kadar çemberden ayrılmayın.” Yüzünde, “Hadi bakalım,” der gibi bir ifade vardı. Ona dikkatli olmasını söylemek istedim ama yüzüm donmuştu sanki. Gözlerimi kırpmak bile büyük bir mücadeleye dönüşmüştü.

Thomas bileğini büktü ve davulu çalmaya başladı. Vuruşlar kısık ve tok, yoğun ve ekoluydu. Thomas’ın daha önce doğru düzgün davul çalma deneyimi olmadığını biliyordum ama şimdi her vuruşu planlıydı. Yazılmış gibiydi. Tempoyu ve vuruş süresini değiştirdikten sonra bile hâlâ iyiydi. Zaman geçiyordu. Ne kadar olduğunu bilmiyordum. Belki otuz sa-

niye, belki on dakika geçmişti. Davulun sesi algımı yok ediyordu. Hava, tütsü dumanlarıyla ağırlaşmıştı ve kafamın etrafı bulanıktı. Carmel'e baktığımda gözlerini hızla kırıştırdığını ve alnında birkaç damla ter biriktiğini gördüm ama bunların dışında gayet dikkatli görünüyordu.

Thomas'ın nefes alış verişleri yavaştı ama derin değildi. Sanki ritmin bir parçası gibiydi. Vuruşlar durdu ve yeniden başladı. Bir. İki. Üç. Dört. Beş. Altı. Yedi. Sonra hızlanıp yavaşladı. Tütsü dumanları sağa sola yayılmaya başlamıştı. Oluyordu. Thomas yolu buluyordu.

"Carmel," diye fısıldadım ve elimi yerde duran bıçağıma doğru uzattım. Carmel bileğimi tutup Thomas'ın *athame*'sini avucumun üstüne getirdi.

"Cas," dedi kafasını iki yana sallayarak.

"Hadi, bir şey olmayacak," dediğimde sertçe yutkundu ve dudaklarını ısırdı. Çelik, avcumu sıyırdı; önce bir baskı, sonra yakıcı bir his oluştu. Kanım, bıçağımın üstüne damlayıp çeliği kaplamaya başladı. Cızırdama sesi geliyor gibiydi. Belki de gerçekten geliyordu. Hava, bir yılan gibi etrafımızda dönmeye başlamıştı. Davulun sesinin yanında rüzgârın tiz sesi de duyuluyordu şimdi. Ama hiç esinti yoktu. Tütsü dumanları sönmedi ve yukarı doğru ilerlemeye devam etti.

"Böyle bir şey olacak mıydı?" diye sordu Carmel.

"Endişelenme. Bir sorun yok," diye cevap verdim ama hiçbir şeyden emin değildim. Her ne oluyorsa işe yarıyordu ama yaramıyordu da... Oluyordu ama çok yavaştı. Çemberin içindeki her şey bir kafesten kurtulmaya çalışır gibi baskı ya-

piyordu. Hava yoğundu. *Keşke ay olsaydı da etraf bu kadar karanlık olmasaydı*, diye düşündüm. Keşke kamp fenerini açık bıraksaydık.

Kanım hâlâ bıçağa damlıyordu. Ne kadar kan kaybettiğimi bilmiyordum. Çok fazla olamazdı herhalde ama beynim doğru düzgün çalışmıyordu. Dumanlar yüzünden hiçbir şey göremiyordum. Bunun ne zaman olduğunu hatırlamıyordum ve yedi tanecik tütsüden nasıl bu kadar çok duman çıktığını anlayamıyordum. Carmel bir şeyler bağıırıyordu ama onu duyamıyordum. *Athame*'min kalbi varmış da atıyormuş gibiydi. Her tarafı kanımla kaplanmıştı ve garip bir biçimde bükülmüş gibi görünüyordu. Bıçağımın üstünde benim kanım. İçinde benim kanım... Davul vuruşları ve Thomas'ın nefesi etrafımızda dönüyordu... Belki de bunlar benim nefesim ve kalbimin gümbürdeme sesiydi.

Boğazımı tuttum, midem ağızıma gelmişti. Kötü şeyler olmadan ve Carmel panikleyip çemberden ayrılmadan önce bir şeyler yapmalıydım. Elimle davula doğru uzanıp gergin deriye dokundum. Neden bilmiyordum. Sadece tuhaf bir dürtü hissetmiştim. Dokunuşum yüzünden davulda ıslak, kırmızı bir iz kalmıştı. İz, bir anlığına parladı, sonra hiç olmamış gibi kayboldu.

“Thomas, dostum, buna daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum,” diye fısıldadım. Duman yüzünden gözlükle-rindeki yansımayı bile göremiyordum. Thomas beni duymuyordu.

Birden bir kızın acı dolu tiz çığlığı duyuldu. Bu Carmel

değildi. Kulak zarlarını patlatacak kadar yüksek bir çığlıktı bu. Ve uçuşan siyah saçları görmeden önce bile Thomas'ın başardığını anlamıştım. Anna'nın ritmini bulmuştu.

Bu işe başlarken ilerisini düşünmemeye, hiçbir şey ümit etmemeye çalışmıştım. Şimdi buna zaten gerek olmadığını anlıyordum. Karşımdaki görüntüyü hayal bile edemezdim çünkü.

Anna çemberin ortasında birden belirmişti. Sanki Thomas'ın davulu onu başka bir boyuttan buraya çekmişti. Tıpkı bir sonik patlama gibi havayı yarmış ve görünmeyen bir yüzeyi uçurmuştu. Karşımdaki, beyazlar içindeki sakın kız değildi. Kırmızıya bürünmüş, hem canavarımsı hem güzel, kara damarlı tanrıçaydı. Simsiyah saçları arkasında uçuşuyordu. Başım dönmeye başlamıştı. Anna karşımdaydı. Bir anlığına ne diyeceğimi bilemedim. Elbisesinden damlayan kanlar toprağa vuruyordu çünkü gerçekten burada değildi. Sadece açılmış bir pencereden görüyordum onu.

"Anna," diye fısıldadım. Bir anlığına bana dişlerini gösterdi ve petrol siyahı gözlerini kocaman açtı. Cevap vermek yerine kafasını iki yana salladı ve gözlerini sıkıca kapadı. Yumruğunu görünmeyen bir yere savurdu.

"Anna," dedim bu kez daha yüksek sesle.

"Sen burada değilsin," dedi yere bakarak. O anda yüreğim rahatlamayla doldu. Beni duyuyordu. Bu da bir şeydi.

"Sen de burada değilsin," dedim. Onu görmek... Nasıl olduğunu unutmamıştım ama tekrar görmek beni şaşkına döndürmüştü. Anna tıslayan bir kedi gibi savunmacı hal almıştı.

"Sen sadece gördüğüm bir hayalsin," dedi. Benim gibi dü-

şünüyordu, tıpkı benim gibi. Davulu hâlâ çalmakta olan ve nefes alış verişlerini düzenli tutan Thomas'a baktım. Tişörtünün yakasında koyu bir ter izi belirmişti, harcadığı çaba nedeniyle yüzünden de terler akıyordu. Çok zamanımız yoktu.

“Ben de böyle düşünmüştüm,” dedim. “Seni bizim evde ilk gördüğümde. Yanan bir fırına girdiğinde ve kendini pence-remden attığında kendi kendime böyle demiştim.”

Anna'nın yüzü seğirdi. Sanırım bir umut belirtisiydi bu. Kapkara damarlar yüzünden bundan emin olmak zordu.

“Gerçekten sen miydin?” diye sordum.

“Pencereden ben atlamadım,” diye mırıldandı ama benimle konuşuyor gibi değildi. “Biri beni attı. Taşların üstüne çekilmiştim. Fırının içine de çekilmiştim.” Ürperdi. Ben de ürperdim. Ama onu konuşturmam gerekiyordu.

“Şu anda karşımda gördüğüm kişi sen misin?” diye sordum. Zamanım azdı ama diyecek başka bir şey bulamamıştım. Anna kafası çok karışmış gibi görünüyordu. Gerçekten o muydu? Benim yardımımı mı istiyordu?

“Beni görebiliyor musun?” diye sordu ve daha ben cevap vermeden önce Karanlık Tanrıça yok oldu. Siyah damarlar solgun tende kayboldu ve siyah saçları uçuşmayı bırakıp kah-verengiye döndü. Dizlerinin üstüne kalkıp otururken tanıdık beyaz elbisesi bacaklarının etrafında dalgalandı. Üstünde siyah lekeler vardı. Elleri bacaklarının üstünde kımıldanırken siyah, sert gözlerinde hâlâ şüphe vardı. Sağa sola bakınıp duruyordu. “Seni göremiyorum. Çok karanlık.” Kelimelerinde pişmanlık vardı. Yine ne söyleyeceğimi bilemedim. Parmaklarının eklem

yerlerinde yeni kabuk bağlamış yaralar vardı ve kollarında morluklar oluşmuştu. Omuzlarındaysa küçük kesik izleri vardı. Bu çok kötüydü.

“Neden seni göremiyorum?”

“Bilmiyorum,” dedim hemen. Aramızda dumanlar belince gözlerimi ondan ayırıp kırpabildiğime memnun oldum. Gırtlığımı tıkayan bir yumru vardı sanki. “Bu Thomas’ın açmayı başardığı bir pencere sadece,” dedim. Her şey çok kötüydü. Anna her neredeyse, orası olması gereken yer değildi. Kollarındaki kesikler, yaralar çok kötüydü.

“Sana ne oldu? O yaralar neden oldu?”

Anna kendisine baktığında biraz şaşırılmış göründü; sanki yaraları daha yeni fark ediyordu. “Senin güvende olduğunu biliyordum,” dedi alçak sesle. “Biz bu tarafa geçtikten sonra iyi olacağını biliyordum.” Gülümsedi ama gerçekten bir şey hissediyormuş gibi değildi. Bunun için vaktimiz yoktu.

Güçlkle yutkundum. “Neredesin?”

Anna’nın saçları yanaklarına doğru kaymış, gözleri boşluğa dalmıştı. Şu anda konuştuğumuza inanıp inanmadığını bilmiyordum.

“Cehennem,” diye fısıldarken sanki olağan bir şey söylüyormuş gibiydi. “Cehennem’deyim.”

Hayır. Hayır, Anna oraya ait değildi. Gitmesi gereken yer orası değildi. Huzurlu bir yerde olması gerekiyordu. O... Düşünmeyi birden kestim. Ben ne biliyordum ki? Bu kararları ben veremezdim ya. Bu sadece benim istediğim, inanmaya çalıştığım şeydi.

“Benim yardımımı istiyorsun, değil mi? Bu yüzden o şeyleri bana gösterdin.”

Anna kafasını iki yana salladı. “Hayır. Senin gerçekten görebileceğini düşünmemiştim. Gerçek olduğuna inanmamıştım. Ben sadece seni hayal ettim. *Senin yüzünü görürsem her şey daha kolay olur*, diye düşündüm.” Tekrar kafasını salladı. “Özür dilerim. Görmeni istememiştim.”

Omuz kıvrımında iyileşmeye başlarken büzüşmüş bir yara vardı. Bu doğru değildi. Tüm bunlara kimin ya da neyin karar verdiğini bilmiyordum ama şimdi karar bendeydi. Buna daha fazla katlanamazdım.

“Anna, beni dinle. Seni buraya geri döndüreceğim. Seni eve getirecek bir yol bulacağım. Anlıyor musun?”

Anna kafasını hızla sağa doğru çevirdi ve bir kurttan saklanan av hayvanı gibi gerginleşip hareketsizleşti. Ben de içgüdüsel bir şekilde sessizleştim ve onun kaburgasının hızla inip kalkmasını izledim. Birkaç uzun saniye sonra Anna rahatladı.

“Gitmelisin,” dedi. “Yoksa o adam beni burada bulur. Seni duyar.”

“Kim?” diye sordum. “Kim bulacak seni?”

“O beni her zaman bulur,” diye devam etti beni duymamış gibi. “Sonra yakar. Keser. Ve öldürür. Burada onunla savaşmam. Kazanamam.” Kahverengi saçlarının arasında siyah tutamlar belirmeye başlamıştı. Dalgın bir şekilde konuşuyordu. Şu anda her şey pamuk ipliğine bağlıydı.

“Sen herkesle savaşabilirsin,” diye fısıldadım.

“Burası onun dünyası. Onun kuralları.” Kiminle konuş-

“O adam, değil mi?” diye bağırdım. “*Obiaman!* Onunla birlikte mi sıkışıp kaldın?” Anna hızlıca kafasını iki yana salladı ama ikna edici değildi. “Anna, yalan söyleme!” Durdum. Onun ne dediği önemli değildi. Biliyordum. Göğüs kafesimin içinde bir his yılan gibi dolaşıyordu. Anna’nın yaraları. Tekme yemiş bir köpek gibi çömelmesi. Adam onun kemiklerini kırıyordu. Katil. Katil!

Gözlerim yanıyordu. Duman çok yoğunlaşmıştı; yanaklarıma değdiğini hissedebiliyordum. Bir yerlerden davulun vuruş sesleri geliyor, yükseldikçe yükseliyordu. Ama artık yön duygumu kaybetmiştim. Hiç farkında olmadan ayağa kalkmıştım.

“Senin için geleceğim!” diye bağırdım davul sesini bastırmaya çalışarak. “Ve o adam için geleceğim! Nasıl yapacağımı söyle! Oraya nasıl geleceğim?” Anna korkuyla sindi. Her taraf duman, rüzgâr ve çığlıklarla doluydu ve ne taraftan geldiklerini anlamak imkânsızdı. Sesimi alçalttım. “Anna, ne yapmamı istiyorsun?”

Bir anlığına onun bana yardımcı olmayacağını düşündüm. Derin, titrek nefesler alıyordu ve her nefes alışında kelimeleri yok oluyordu. Sonra bana, doğrudan gözlerimin içine baktı. Beni görüyordu. Bunu biliyordum.

“Cassio,” diye fısıldadı. “*Kurtar beni buradan.*”

On Birinci Bölüm

Carmel beni tokatlayıncaya kadar hiçbir şey hissetmemiştim. Sonra gerçek acı başladı. Kafam sanki üç-dört parçaya bölünmüş gibi ağrıyordu. Ağzımın içi kan doluydu. Dilimde madeni para tadı vardı ve bedenim, az önce havaya uçup sertçe yere çarptığımı haber verir gibi titreşiyordu. Dünyam acı ve loş sarı ışıkla doluydu şu anda. Kulağıma tanıdık sesler geliyordu: Carmel ve Thomas.

“Ne oldu?” diye sordum. “Anna nerede?” Gözlerimi birkaç kez kırptırınca önlerindeki bulutlar kayboldu. Kamp fenerinin sarı ışığı parıldıyordu. Yanımda diz çökmüş olan Carmel’in yüzüne çamur bulaşmıştı ve burnundan kan sızıyordu. Thomas da onun yanındaydı. Serseme dönmüş görünüyordu ve terden sırılsıklam olmuştu ama hiçbir yerinde kan yoktu.

“Başka ne yapacağımı bilemedim,” dedi Carmel. “Oraya doğru uzanacaktın. Bana cevap vermiyordun. Beni duyabildiğini bile sanmıyordum.”

“Duyamıyordum,” dedim ve kafamı çok fazla sarsmaya dikkat ederek dirseklerime dayanıp kalkmaya çalıştım. “Büyü bayağı güçlüydü. Duman ve davul sesi... Thomas, sen iyi misin?” Thomas kafasını salladı. “Oraya uzanmaya mı çalıştım? Bu yüzden mi patlama oldu?”

“Hayır,” dedi Carmel. “Thomas’ın dediği gibi *athame*’ni alıp üstündeki kanı yaktım. Bu kadar şey olacağını... Lanet olasıca bir C-4 gibi patlayacağını düşünmemiştim. Elimde bile tutamadım.”

“Ben de böyle olacağını bilmiyordum,” diye mırıldandı Thomas. “Senden bunu yapmanı istememeliydim.” Elini onun yanağına koydu, Carmel de bir süre orada durmasına izin verdikten sonra elini itti.

“Senin o tarafa geçmeye çalışacağını sandım,” dedi. Sonra elime bir şey koydu: *Athame*. Thomas ve Carmel koltuk altlarına girip beni kaldırdılar. “Başka ne yapacağımı bilemedim.”

“Sen doğru olanı yaptın,” dedi Thomas ona. “Eğer geçmeyi deneseydi muhtemelen içi dışına çıkardı. Biz sadece bir pencere açtık, kapı falan değil.”

Eskiden Anna’nın evinin durduğu alana baktım. Çemberin dışındaki toprak çok daha karanlık görünüyordu ve etrafta çöldeki kumların uçuşması gibi sağa sola sallanan şeyler vardı. Düşüğüm yer, az önce oturduğum yerden en az üç metre uzaktaydı.

“Bir kapı olabilir mi?” diye sordum yüksek sesle. “Bir giriş yolu bulunabilir mi?”

Titrek bacaklarla dolanıp patlama esnasında etrafa yayılmış olan davul, davul sopası ve süs bıçağını toplamakta olan Thomas şaşkınlıkla bana baktı.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordular ikisi aynı anda.

Beynim çırpılmış yumurta gibiydi ve sırtımda bir sürü yara oluşmuş olmalıydı ama yine de her şeyi hatırlıyordum. Anna’nın ne dediğini, nasıl görüldüğünü unutmamıştım.

“Kapı diyorum,” dedim tekrar. “O tarafa geçebilecek kadar büyük bir kapı. Bir geçiş yolu açıp Anna’yı geri getirmekten bahsediyorum.” Bir süre boyunca bunun imkânsız olduğuyla ilgili söylevlerini dinledim. “Ritüel bununla alakalı değildi”, “Kendini öldürteceksin” gibi şeyler de dediler. Haklı olabilirlerdi. Ve sanırım büyük ihtimalle haklıydılar. Ama bu önemli değildi.

“Beni dinleyin,” dedim, kot pantolonumdaki tozu silkeleyip bıçağımı kılıfına geri koyarken. “Anna orada kalamaz.”

“Cas,” diye konuşmaya başladı Carmel. “Bu asla olmaz. Delice bir fikir.”

“Onu gördünüz, değil mi?” diye sorduğumda suçluluk dolu gözlerle birbirlerine baktılar.

“Cas, ne gibi görüntülerle karşılaşabileceğini biliyordun. O...” Carmel yutkundu. “Anna bir sürü insanı öldürdü.”

Hızla Carmel’e döndüğümde Thomas küçük bir adımla aramıza girmek istedi.

“Ama o bizi kurtardı,” dedi. Carmel de, “Biliyorum,” diye mırıldandı.

“O adam da orada. *Obiaman*. Babamı öldüren aşağılık

herif. Onun sonsuza kadar Anna'dan beslenmesine izin veremeyeceğim." *Athame*'nin kabzasını sıkınca parmaklarım kü-türdedi. "Bir kapı açıp o tarafa gideceğim. Ve bunu onun boğazına öyle derin saplayacağım ki geberip gidecek."

Bunu söylediğimde ikisi de derin birer nefes aldılar. Arkadaşlarımı incelediğimde berbat halde olduklarını fark ettim. İkisi de çok cesurdu; düşündüğümünden çok daha fazla hem de. "Eğer yalnız yapmam gerekecekse bunu anlarım. Ama kesinlikle Anna'yı oradan kurtaracağım." Ben arabaya doğru ilerlerken ikisi tartışmaya başladılar. Carmel'in arkamdan "intihar girişimi" gibi ifadeler kullandığını duydum. Sonra bayağı uzaklaştığım için seslerini duyamaz oldum.

Cevapların insanın aklına daha fazla soru getirdiği doğruydur. Her zaman öğrenecek, keşfedecek ve yapacak daha fazla şey olurdu. Şimdi Anna'nın Cehennem'de olduğunu öğrenmiştim. Ve onu oradan kurtarmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu. Mutfak masasında oturmuş, annemin hazırladığı mantarlı omleti çatalımla karıştırırken kendimi bir topun içine yerleştirilmiş gülle gibi hissediyordum. Yapacak çok şey vardı. O halde ne demeye burada oturmuş yumurtayla uğraşıyordum?

"Tost ister misin?"

"Yok, istemem."

"Senin ne derdin var?" diye sordu annem sandalyelerden birine çökerken. Üstünde, kenarları yıpranmış sabahlığı

vardı. Dün gece yaralı bir kafatasıyla eve dönerek saçlarına birkaç tutam beyaz daha eklenmesine neden olmuştum. Ben uyurken bütün gece yanı başımda beklemiş ve beyin sarsıntısından  lmediğimden emin olmak için bir buçuk saatte bir beni uyandırmıştı. Ama hiç soru sormamıştı. Benim hayatta olduğumu görmenin verdiğı rahatlık ona yetmişti sanırım. Belki de bir tarafı neler olduğunu bilmek istemiyordu.

“Davul i e yaradı,” dedim alçak sesle. “Anna’yı gördüm. Cehennem’deymiş.”

Annemin gözleri bir anlığına parıldadı.

“Cehennem mi?” diye sordu. “Ateş ve azap mı? Büyük  atalları ve sivri kuyrukları olan küçük, kırmızı adamlar da var mıydı?”

“ ok mu komik anne?”

“Tabii ki de değıl,” diye cevap verdi. “Oranın gerçek olduğunu hiç d   nmemiştım.” Ne diyeceğini bilemiyor gibiydi.

“Bilgin olsun diye söylüyorum, sivri kuyruklu bir Şey göremedim. Ama Anna Cehennem’de. Ya da oraya benzer bir yerde. Orasının *bildiğimiz* Cehennem olup olmadığı önemli değıl sanırım.”

Annem içini çekti. “On yıllarca cinayet i lemi  olmanın belirli bir kefareti olduğunu sanıyorum. Bu adil olmayabilir ama... yapabileceğimiz hiçbir Şey yok hayatım.”

Kefaret. Bu kelime ona öyle dik bakmama neden olmuştu ki neredeyse gözlerimden alevli  ışınlar fırlayacaktı.

“Bana kalırsa,” dedim, “her Şey bombok olmuş durumda.”

“Cas.”

“Anna’yı oradan kurtaracağım.”

Annem gözlerini tabağına indirdi. “Bunun mümkün olmadığını biliyorsun. Yapamazsın.”

“Bence yapabilirim. Arkadaşlarımla birlikte burayla Cehennem arasında bir pencere açmayı başardık. Her iddiasına varım ki bir kapı da açabiliriz.”

Uzun bir sessizlik oldu. “Böyle bir şey yapmanın imkânı yok. Sadece denemek bile seni öldürebilir.”

Karşımdakinin annem olduğunu ve evladına imkânsızlıklar hakkında nutuk çekmenin onun işi olduğunu kendime hatırlatıp hafifçe kafa salladım. Ama annem benim içimi görüp hemen tüylerini dikmişti. Bir saniye içinde bir sürü laf sıraladı. Beni Thunder Bay’dan götürmekle, Thomas ve onun büyü işlerinden uzaklaştırmakla, hatta bıçağımı alıp Gideon’a göndermekle tehdit etti.

“Anlamıyor musun sen ya? Gideon ya da ben sana bir şeyler söylediğimizde bizi dinliyor musun?” Dudakları ince, sıkı bir çizgi halini aldı. “Anna’ya olanlar hiç hoşuma gitmedi. Hiç adil değildi. Belki de hayatımda duyduğum en adaletsiz olaydı. Ama bunu denemeyeceksin Cas. Kesinlikle yapmayacaksın.”

“Evet, yapacağım,” diye hırladım. “Ayrıca orada olan tek Anna değil. Babamı öldüren o pislik de orada. Bu yüzden peşinden gidip onu tekrar öldüreceğim. Onu binlerce defa öldüreceğim.” Annem ağlamaya başladığında ben de gözyaşlarımı zor tutuyordum. “Sen Anna’nın halini görmedin anne.”

Beni anlamak zorundaydı. Anna orada sıkışıp kalmışken ben burada oturup rahatça yumurta yiyemezdim. Yapmam gereken tek bir şey vardı ama nereden başlayacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Onu seviyorum, diyecektim neredeyse. *Onun yerinde babam olsaydı sen ne yapardın?* Ama yapmadım. Annem yanaklarındaki gözyaşlarını silerken muhtemelen tüm bunların bize nelere mal olduğunu düşünüyordu. Ama ben bunu daha fazla düşünemezdim. Çok üzgündüm, ama yapamazdım. Annem için bile. Yapacak işlerim olsa bile...

Çatalım tabağıma düştü. Hiçbir şey yiyemeyecektim. Ayrıca artık okula da gitmeyecektim. Zaten dört gün kalmıştı ve bu günlerde de gitmeye gerek yoktu. Son sınavıma geçen perşembe girip B+ notuyla geçmiştim. Bundan sonra da okuldan atılacak değildim ya.

Siyah labradorlara fıstık ezmesi vermemek gerekiyordu bence. Süt de verilmemeliydi belki de. Ama bu köpekler her ikisine de bayılıyorlardı. Stella kafasını kucağıma yatırmıştı ve vücudunun büyük kısmı da oturduğum bordo renkli kanepedeydi. Yavru fok gözleriyle bir bana, bir de elimdeki süt dolu bardağa bakıp duruyordu. Bu yüzden ben de koca pembe dilini bardağa sokmasına izin verdim. Sütü bitirdiğinde avucumu yalayarak teşekkür etti.

“Bir şey değil,” dedim onu okşayarak. Zaten canım hiçbir şey yiyip içmek istemiyordu. Evdeki kahvaltı masasından

kalkar kalkmaz antika dükkânına gelmiştim. Anladığım kadarıyla Thomas'la büyükbabası gece boyunca ritüel hakkında konuşmuşlardı çünkü Morfran'ın yüzünde anlayışlı bir bakış vardı ve beni hemen koltuğa oturtup yiyecek bir şeyler getirmişti. Niye insanlar ha bire bana yiyecek bir şeyler veriyorlardı ki?

"Al, bunu iç," dedi Morfran birden karşımda biterek. Yüzüme doğru bir fincan karışık bitki çayı uzatınca geri çekildim. Çay çamurlu su gibi görünüyordu.

"Bu ne?"

"Melektotundan hazırlanmış tazelenme iksiri. İçine bir tutam devedikeni kattım. *Obiaman*'ın mahvettiği ciğerine iyi bakman gerek."

Çaya şüphe dolu gözlerle baktım. Sıcaktı ve hendek suyuyla yapılmış gibi kokuyordu.

"İçmek güvenli mi?"

"Hamile değilsen güvenli," diye homurdandı. "Thomas'ı aradım. Geliyor. Bu sabah okulda olacağını düşünmüştü. Adam ne psişik ama!" İkimiz de hafifçe gülümsedik ve aynı anda, "Sadece bazı zamanlarda işe yarıyor," dedik Thomas'ın sesiyle. Fincanı çekinerek dudaklarıma götürüp bir yudum aldım. Tadı kokusundan daha berbattı; nedense acı ve tuzlu gibiydi.

"Bu iğrenç bir şey."

"Eh, sana verdiğim süt mideni kaplayacaktı ve kurabi-

yeler de ağzında kötü bir tat kalmasını engelleyecekti ama sen hepsini köpeğe verdin, aptal çocuk.” Stella’nın kalçasına hafifçe vurunca köpek kanepede hantalca kıpırdandı. “Dinle, evlat,” dedi Morfran. Onun kasvetli ses tonu karşısında çayı yudumlamayı bıraktım. “Thomas yapmak istediğin şeyi bana anlattı. Sanırım kendini öldürteceğini söylememe gerek yok.”

Kafamı eğip yeşilimsi-kahverengimsi suya baktım. Onun hazırladığı iksirlerin beni daha önceden öldüreceğiyle ilgili ukalaca bir yorum dilimin ucuna kadar geldi ama kendimi tuttum.

“Ama,” diyerek içini çekti. “Sana hiçbir şansın olmadığını söylemeyeceğim. Sende bir şey var. Üstünden dalga dalga güç yayılıyor ve ben böyle bir şeyi daha önce hiç duymamıştım. Ama bu güç sadece sırt çantandaki o şeyden gelmiyor.” Kanepede yanımda duran çantama parmağıyla işaret etti. Sonra karşımdaki bir koltuğun koluna oturup elini sakalında gezdirdi. Söyleyeceği şeyler kolay değildi herhalde. “Thomas bu işte seninle birlikte olacak,” dedi. “İstesem de onu durduramam.”

“Ona hiçbir şey olmasına izin vermem Morfran.”

“Böyle bir söz veremezsin,” dedi sert bir sesle. “Sadece diğer taraftaki güçlere karşı geleceğini mi zannediyorsun? Seni parçalama işini tamamlamayı bekleyen o gölgemsi, ras-talı adamları mı karşılaştığınızı düşünüyorsunuz sadece? Böyle

olsa ne şanslı olurdun!”

İksirden bir yudum daha aldım. Yine fırtınadan bahsediyordu. Bana doğru geldiğini, beni çektiğini hissettiği fırtınadan.

“Ama bana durmamı söylemeyeceksin,” dedim.

“Durdurulabilir mi onu bile bilmiyorum ki. Sanırım yapmalısın. Belki de öteki taraftan buraya dönebilirsin. Belki de tortop olmuş halde buraya atılırsın.” Tekrar sakalını ovuşturdu. “Bak, ben de senin başına kötü bir şey gelmesini istemem. Ama torunumun bir yeri incinirse ya da daha kötüsü olursa...” Dosdoğru gözlerimin içine baktı. “Senin düşmanın olurum. Anlıyor musun?”

Birlikte geçen onca aydan sonra Morfran benim için de bir büyükbaba gibi olmuştu. Onunla düşman olmak, isteyeceğim en son şeydi.

“Anlıyorum.”

Bir yılan gibi hızla hareket ederek elimi tuttu. Parmaklarındaki küçük, kafatası figürlü yüzüğü fark etmemle bedene bir enerji yayıldığını hissetmem bir oldu. Bu yüzüğü taktığını daha önce hiç görmemiştim ama ne olduğunu biliyordum. Sadece Morfran değil, Vudu da bana düşman olacak demekti bu.

“Bunu sakın unutma,” dedi ve elimi bıraktı. İçime dolan şey her neyse su gibi terlememe neden olmuştu. Alnımda ve avuçlarımda bile terler birikmişti.

Dükkânın kapısındaki zil şingirdayınca Stella koşup kapıya gitti ve Thomas'ı karşıladı. Onun gelişiyle içerideki gerilim yok oldu ve Morfran da ben de derin birer nefes aldık. Thomas'ın psişik güçlerinin şu anda çalışmıyor olmasını ya da durumumuzu anlayacak kadar dikkatli olmamasını umdum. Yoksa niye bu kadar rahatsız ve utanmış göründüğümüzü sorardı kesin.

“Bugün Carmel yok mu?” diye sordum.

“Başı ağrıdığı için evde kaldı,” dedi. “Sen nasıl hissediyorsun?”

“On metre havaya uçup ikinci derece yanıklarımın üstüne düşmüş gibi hissediyorum. Sen?”

“Bitkin ve zayıf hissediyorum. Ayrıca sanırım alfabe-deki bir harfi unuttum. Eve dönmek için izin istemesem de Bayan Snyder beni eve yollayacaktı. Çok solgun göründüğümü, hummaya yakalanmış olabileceğimi düşündüğünü söyledi,” dedi sırtarak. Ben de ona sırtttım. Sonra odaya bir sessizlik çöktü. Garip ve stres dolu bir hava vardı ama bir nevi hoştu. Hiçbir şey yapmadan öylece oturmak güzeldi. Çünkü birazdan konuşacaklarımız sonucunda tehlikeli işlere kalkışacaktık ve hiçbirimiz de sonunda ne olacağını kesin olarak bilmiyorduk.

“Eee, galiba deneyeceksin,” dedi Thomas. Keşke sesi bu kadar tereddütlü, bu kadar şüpheli çıkmamış olsaydı. Nasıl bir işe girdiğimiz belliydi ama daha başından çok kötü

olacağını düşünmek için bir sebep yoktu.

“Sanırım öyle.”

Thomas yamuk bir gülücük attı. “Yardım ister misin?”

Thomas. Bu çocuk benim en iyi arkadaşımdı ama bazen sadece bir takipçiymiş gibi konuşuyordu. Tabii ki de onun yardımını istiyordum. Daha da ötesi, yardımına ihtiyacım vardı.

“Bunu yapmak zorunda değilsin,” dedim.

“Ama yapacağım,” dedi. “Nereden başlayacağımıza dair bir fikrin var mı?”

Elimi saçlarımın arasından geçirdim. “Hayır. Ama içimde hemen başlamam gerektiğine dair bir his var. Zaman hızla geçiyormuş gibi geliyor.”

Thomas omuz silkti. “Öyle olabilir. Yani mecazen söylüyorum. Anna her neredeyse, orada kaldığı sürece başka bir yere geçmesi daha da zorlaşabilir. Olduğu yere iyice yerleşebilir. Tabii bunlar sadece varsayım.”

Varsayımlar... Dürüst olmam gerekirse en kötü durum senaryoları şu anda duymak isteyeceğim şeyler değildi.

“Umalım da saat buradaki gibi işliyor olmasın,” dedim. “Anna zaten uzun zamandır orada, Thomas. Onun bizim için yaptığı şeylerden sonra bir saniye bekleme süresi bile çok uzun.”

Anna’nın bodrumundaki tüm o serserilere, yanlış bir yere adım atarak örümcek ağına takılmış olan tüm gençlere

yaptıkları hakkındaki düşüncelerin Thomas'ın yüzünden geçtiğini gördüm. Başka insanlar Anna'nın başına gelenlerin adil olduğunu düşünebilirdi. Ama ben öyle düşünmüyordum. Anna'nın elleri, uğradığı lanet yüzünden bağlıydı. Öldürdüğü kişilerin hepsi o lanetin kurbanıydı, onun değil. Ama parçalara ayırdığı insanların böyle düşünmeyeceğini de biliyordum.

“Bunu aceleye getiremeyiz, Cas,” dedi Thomas. Ben de ona katılıyordum. Ama öylece boşuna zaman da öldürmedik.

www.webcanavari.net / Orppersephone

On İkinci Bölüm

Morfran, Thomas'ın okulun son günlerinden kaytarması için onun ağır bir hummaya yakalandığını söyleyen bir mazeret dilekçesi yazdı. Ondan sonra uyanık olduğumuz her an küf kokulu, kocaman kitapları inceleyerek geçirdik. Bu kitaplar, yabancı dilde yazılmış çok daha eski kitaplardan tercüme edilmişti. Bir şeyler yapıyormuş ve ilerleme kaydediyormuş gibi hissetmekten memnundum. Fakat çok az uykuyla ve yalnızca sandviç ile pizza yiyerek geçirdiğimiz üç günden sonra elimizde somut bir şey yoktu. Her kitap bir çıkmaz gibiydi. Diğer tarafla nasıl iletişime geçilebileceğini anlatıp duruyorlardı ama hiçbirinde oraya nasıl geçileceğiyle ya da birinin nasıl geri döndürüleceğiyle ilgili en ufak bir ipucu bile yoktu. Bir şeyler bilebileceğini düşündüğüm tüm tanıdıklarımı da aramıştım ama yine hiçbir şey elde edememiştim.

Şimdi de Thomas'ların mutfak masasında oturmuştuk. Etrafımız işe yaramaz kitaplarla doluydu. Morfran ocakta sığır etinden yahni pişirdiği tencereye patates eklemekle

meşguldü. Pencerenin dışında kuşlar daldan dala uçuşuyor, birkaç sincap da kuş yemliğinin kontrolünü ele almak için savaşıyordu. İletişime geçtiğimiz akşamdan beri Anna'yı hiç görmemiştim. Nedenini bilmiyordum. Anna'nın benim başıma bir şey gelmesinden korktuğunu, onu kurtarmamı söylediği için pişman olduğunu ve bu yüzden de bilerek benden uzak durduğunu düşünüyordum. Bu gerçek olabilirdi.

"Carmel'den haber aldın mı hiç?" diye sordum Thomas'a.

"Evet. Okulda pek bir şey kaçırmadığımızı, herkesin zamanı lak lakla geçirdiğini söyledi."

Burnumdan alaycı bir nefes verdim. Thomas kaygılı görünmüyordu ama ben Carmel'in beni neden aramadığını merak ediyordum. Onu bu kadar uzun süre yalnız bırakmamalıydık aslında. Geçen günkü ritüel onu sarsmış olmalıydı.

"Niye buraya hiç uğramamış?" diye sordum.

"Onun bu konu hakkında ne düşündüğünü biliyorsun," dedi Thomas, okumakta olduğu kitaptan başını kaldırmadan. Kalemimin ucunu önümdeki açık sayfaya vurdum. Bunda da işe yarar bir bilgi yoktu.

"Morfran," dedim. "Bana zombilerden bahsetsene. Vuducular ve *Obiaman*'lar ölüleri nasıl diriltiyor?"

Konuşurken göz ucuyla bir hareketlenme gördüm. Thomas elini boğazına doğru kaldırmış, konuşmayı kesmem için işaret ediyordu.

"Ne var?" dedim. "Onlar ölmüş insanları diriltebiliyorlar, değil mi? Buna geçiş deniliyor yanılmıyorsam. Bizim işi-

mize yarayacak bir şeyler de olmalı.”

Morfran elindeki kaşığı tezgâha sertçe çarparak bıraktı ve yüzünde rahatsız olmuş bir ifadeyle bana döndü.

“Profesyonel bir hayalet takipçisi için çok salakça sorular soruyorsun.”

“Ne?”

Thomas beni dirseğiyle dürttü. “Morfran, Vudunun ölüleri geri getirebildiğini söyleyenlere çok kızar. Bu bir klişedir aslında.”

“Hollywood saçmalığından başka bir şey değildir,” diye homurdandı Morfran. “‘Zombi’ denilen şeyler, uyuşturucu almış zavallı ruhlardan başka bir şey değildir. Öldükten sonra etrafta dolaşırlar çünkü kirpi balığının zehri yüzünden beyinleri donmuştur.”

Gözlerimi kıstım. “Yani zombiler gerçekte yok mudur? Bir tanecik bile olmamış mıdır? Ama bu inanış onlarla meşhurdur.” Bu son kısmı söylememeliydim. Morfran’ın gözleri bir anlığına öfkeyle doldu ve çenesi gerildi.

“Gerçek Vuducular hiçbir zaman ölü diriltmeye ve bir zombi meydana getirmeye kalkmamıştır,” dedi ve tenceresine geri döndü. Sanırım bu, konunun noktasıydı.

“Hiçbir şey elde edemeyeceğiz,” diye mırıldandım. “Bu insanlar diğer tarafın gerçekte ne olduğunu bile biliyor muşa benzemiyor. Bence sadece bu gezegende sıkışıp kalmış hayaletlerden bahsediyorlar.”

“Niye Gideon’ı aramıyorsun?” diye sordu Thomas. “*At-hame* hakkında en çok o bir şeyler biliyor, değil mi? Ve Car-

mel'in dediğine göre ritüel gerçekleşirken bıçak bir kalp gibi atıyormuş. Bu yüzden senin diğer tarafa geçmeye çalışacağını düşünmüş. Geçebileceğini sanmış."

"Gideon'ı yüz kere aradım. Sanırım bir şey var, aramalarıma geri dönmüyor."

"O iyi mi?"

"Herhalde iyidir. Öyle olduğunu hissediyorum. İyi olmasaydı birileri mutlaka duyar ve haberi herkese iletirdi."

Odaya bir sessizlik çöktü. Bizi dinlemiyormuş gibi yapan Morfran bile tenceredekileri daha yavaş karıştırmaya başlamıştı. İkisi de bıçak hakkında daha fazla şey öğrenmeye hayır demezdi. Hatta Morfran içten içe meraktan ölüyordu. Bundan emindim. Ama Gideon, bildiği her şeyi bana anlatmış, şu aptalca sözleri söylemişti. *"Bu athame, atalarının kanlarıyla dövüldü. Güçlü adamlar, ruhları yok edebilmek için savaşçıların kanlarını akıttılar."* Dizeleri dalgın bir şekilde kendi kendime tekrarladım.

"Riika Teyze de onun hakkında bir şeyler söylemişti," dedi Thomas alçak sesle. Gözleri tam olarak bir şeye odaklanmış gibi değildi ama sırt çantama baktığı belliydi. Sonra birden gülmeye başladı. "Tanrım, ne aptalız! 'Bu bıçak, kapının kendisi. Öne arkaya sallanıp duruyor. Hiç kapanmıyor,' dememiş miydi Riika Teyze?" Sesi heyecanla yükselmişti ve gözleri sağa sola dönüp duruyordu. "Bu yüzden davul ritüeli olması gerektiği gibi rüzgâr ve seslerden ibaret olarak kalmadı! Bu sayede Anna'nın Cehennemi'ne bir pencere açabildik. Muhtemelen Anna da başından beri bu sayede sana

görünebiliyordu. Bıçağın teninde açtığı yara onu diğer tarafa göndermedi, şu meşhur kapıdan içeri adım atmasına neden oldu.”

“Bir dakika,” dedim. *Athame*’m yalnızca çelikten ve koyu renkli ahşaptan yapılmış bir şeydi. Açıp da içinden geçebileceğiniz bir şey değildi ki. Eğer... başım çok ağrımaya başlamıştı. Bu metafiziksel saçmalıklarda hiç iyi değildim. Bir bıçak nasıl kapı olabilir? “Bıçağı bir kapı açmak için kullanabileceğimi mi ima ediyorsun?”

“Bıçağın *asıl* kapı olduğunu söylüyorum.”

Bu çocuk beni öldürüyordu! “Sen neden bahsediyorsun? Bıçağın içine giremem herhalde. Anna’yı da içinden çekemeyiz.”

“Cas, maddenin katı halini düşünme,” diye açıklamaya başladı Thomas. Sonra Morfran’a bakıp gülümsedi. Adam torunundan çok etkilenmiş gibi görünüyordu. “*Riika*’nm dediklerini hatırlasana. Niye daha önce anlamadım bilmiyorum. Düşünmen gereken bıçak değil. Onun özünü, arkasındakileri düşünmelisin. Aslında bu bir bıçak değil. Bıçağa benzetilmiş bir kapı.”

“Beni korkutuyorsun.”

“Bizim yapmamız gereken bunun nasıl kullanılacağını bilen birilerini bulmak,” dedi Thomas. Artık bana değil, sadece Morfran’a bakıyordu. “Kapıyı nasıl açacağımızı öğrenmeliyiz.”

***

Artık içinde koca bir kapıyı taşıdığımı bildiğim için sırt çantam çok ağır gelmeye başlamıştı. Thomas çok heyecanlanmıştı ama benim aklım onun ne yapmayı düşündüğüne ermiyordu. Bıçağı açmak istiyordu. Yani *athame*'nin diğer tarafında Anna'nın Cehennemi'nin olduğunu mu söylüyordu? Olamaz. Bıçak, bıçaktır işte. Avcumun içine oturabilecek kadar küçük bir şey. Diğer tarafında... başka bir şey olamaz. Ama şu anda elimizde olan tek şey bu önseziydi. Ve yapılabilirlik hakkında her soru sorduğumda Thomas bana, Yoda'ymış* gibi gülümsüyordu. Benim Güç'e sahip olmayan bir kaz kafa olduğumu düşünüyormuş gibi.

"Gideon'a ihtiyacımız olacak, bu kesin. Bıçağın nereden geldiğini ve geçmişte nasıl kullanıldığını tam olarak öğrenmeliyiz."

"Evet," dedim. Thomas arabayı çok hızlı sürüyordu ve çok dikkatli değildi. Lisenin önündeki durakta aniden frene bastığında öne doğru savruldum.

"Carmel hâlâ telefona cevap vermiyor," diye mırıldandı. "Umarım içeri girip onu bulmak zorunda kalmayız."

Bu oldukça şüpheli bir durumdu. Yokuşa tırmandığımızda okuldakilerin çoğunun bahçede ve araba park alanında takıldığını gördüm. Tabii ki de öyle yapacaklardı. Bugün okulun son günüydü. Bense bunun farkına ancak varmıştım.

Thomas'ın gözlerinin Carmel'i bulması uzun sürmedi. Kızın açık sarı saçları diğer insanlarınkinden çok daha fazla parlıyordu. Kalabalık bir grubun ortasında durmuş kahkaha atıyordu. Sırt çantasını yere koyup bacağına dayamıştı. Tho-

* Yıldız Savaşları filminin 900 yaşındaki Jedi üstadı. (e.n.)

mas'ın Tempo'sunun özgün motor sesini duyduğunda gözleri bizim tarafa doğru çevrildi ve yüzü gerildi. Sonra gülümsemesi sanki hiç yok olmamış gibi geri geldi.

"Belki de şimdi bekleyip onu sonra aramalıyız," dedim. Ama bunu neden önerdiğimi bilmiyordum. Kraliçe arı statüsüne sahip olmasına rağmen Carmel bizim arkadaşımızdı. Yani öyle olduğunu sanıyordum.

"Niye?" diye sordu Thomas. "Bunu bilmek isteyecektir." O arabasını ilk bulduğu boş yere çekerken hiçbir şey söylemedim. Belki de haklıydı. Carmel önceden her şeyi bilmek isterdi.

Arabadan indiğimizde Carmel'in sırtı bize dönüktü. Etrafı bir sürü insanla çevriliydi ama her nasılsa kendisini çemberin merkeziymiş gibi göstermeyi beceriyordu. Konuşan kişi o olmadığında bile herkesin vücudu hafifçe ona dönük oluyordu. Ortada yanlış bir şeyler vardı. Birden Thomas'ı omzundan tutup çekmek istedim. *Buraya ait değiliz*, diye bağıyordu içimden bir ses. Ama nedenini bilmiyordum. Carmel'in etrafındaki insanlar tanıdık kişilerdi. Okulda karşılaştığımda konuştuğum ve bana her zaman yeterince arkadaşça davranan kişiler. Natalie ve Katie oradaydı. Sarah Sullivan ve Heidi Trico da. Ayrıca Truva ordusunda geride kalanlar da vardı: Jordan Driscoll, Nate Bergstrom ve Derek Pimms. Bizim yaklaştığımızı biliyorlardı ama hiçbiri dönüp bakmıyordu. Yüzlerindeki gülümsemeler de donuktu. Zafer kazanmış gibi görünüyorlardı. Bir kanarya sürüsünü mideye indirmeyi başarmış kediler gibi.

"Carmel," diye seslendi Thomas ve kalan son adımlarında koştu.

"Selam, Thomas," dedi ve gülümsedi Carmel. Bana hiçbir şey söylemedi. Diğerleri de bana pek bakmıyordu. Avcı gibi bakan gözleri, hiçbir şeyin farkında olmayan Thomas'ın üzerindeydi.

"Selam," dedi. Carmel bir karşılık vermeyip onun konuşmasını bekliyormuş gibi durunca şaşkın bir şekilde devam etti. "Şey, telefonuna cevap vermiyordun."

"Evet, dışarıda takılıyordum," diye cevapladı Carmel omuz silkerek.

"Senin hummaya falan yakalandığını sanıyordum," diye araya girdi Derek sırtarak. "Nasıl atlattın anlamadım."

Thomas birazcık büzülür gibi oldu. Bir şeyler söylemek istedim ama bunu Carmel'in yapması gerekiyordu. Bunlar onun arkadaşlarıydı ve normalde Thomas'ı gücendirecek bir şey söylememeleri gerektiğini bilirlerdi. Normalde Carmel, Thomas'a gülerek baktıklarını bile gördüğünde onlara sert bir cevap verirdi.

"Şey, seninle bir dakika konuşabilir miyiz?" Thomas ellerini ceplerine sokmuştu ve bundan daha garip görünmezdi. Carmel'se öylece, hoşnutsuz bir şekilde dikiliyordu.

"Tabii," dedi yarım bir gülümsemeyle. "Daha sonra seni ararım."

Thomas ne yapacağını bilmiyordu. Sorunun ne olduğuyla ilgili sorular dilinin ucundaydı. Kendi ağzını kapalı tutmak, ona çenesinin kapalı tutmasını ve onlara daha fazla

malzeme vermemesini söylememek için zor duruyordum. Thomas'ın yüzündeki bu bakışı görerek tatmin olmayı hak etmiyorlardı.

“Belki de yarın,” dedi Derek, Carmel’e yaklaşıarak. Gözlerini ona öyle bir dikmişti ki midemin burkulduğunu hissettim. “Bu akşam seninle çıkıyoruz, değil mi?” dedi kolunu onun beline dolarken. Thomas bembeyaz olmuştu.

“Belki seni yarın ararım,” dedi Carmel. Derek’in kolundan kurtulmak için hiçbir şey yapmadı. Thomas’ın yıkıldığını görürken yüzünde bir seğirme bile olmadı.

“Hadi,” dedim en sonunda, Thomas’ın omzunu tutarak. Ona dokunduğum anda arkasını dönüp arabaya doğru ilerlemeye başladı. Yarı koşar gibiydi ve düşünmek istemediğim kadar aşağılanmış ve kırılmış görünüyordu.

“Bu şerefsizliğin daniskasıydı Carmel,” dedim. Kız, kollarını göğsünün üstünde birleştirdi. Bir anlığına ağlamak üzereymiş gibi göründü. Ama sonunda sadece gözlerini yere eğdi.

Okuldan eve giderken arabada büyük bir sessizlik vardı. Söyleyecek hiçbir şey bulamıyordum ve kendimi işe yaramaz hissediyordum. Arkadaşlık konusundaki tecrübesizliğim meydana çıkmıştı. Thomas solmuş bir yaprak kadar kırılgan görünüyordu. Yerimde başka biri olsaydı ne diyeceğini bilirdi; bir hikâye falan anlatırdı belki. Yolcu koltuğunda rahatsız bir şekilde oturmaktan başka ne yapılacağını bilirdi.

Ben, Thomas ve Carmel'in gerçekten çıkıp çıkmadığını bile bilmiyordum. Carmel onu teknik olarak aldatıyor sayılmayabilirdi. Ama hepsi buydu. Teknik olarak. Çünkü o da, ben de Thomas'ın ona âşık olduğunu biliyorduk. Herkes biliyordu. Ve geçtiğimiz altı ay boyunca o da Thomas'a âşık-mış gibi yapmayı çok iyi becermişti.

"Ben, şey... Bir süreliğine yalnız kalmam gerek, olur mu Cas?" dedi Thomas bana hiç bakmadan. "Arabamı uçurumdan aşağı falan sürmeyeceğim," diye ekledi gülümsemeye çalışarak. "Sadece yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Thomas," dedim. Omzuna koyduğum elimi, kolunu kaldırarak nazikçe itti. "Tamam dostum," dedim kapımı açarken. "Bir şeye ihtiyacın olursa seslen yeter." Sonra arabadan indim.

Söyleyebilecek daha fazla söz, yapılabilecek daha iyi bir şey olmalıydı. Ama benim elimden gelenin en iyisi gözlerimi ileri dikmek ve arkama bakmamaktı.

www.webcanavari.net / Orppersephone

On Üçüncü Bölüm

www.webcanavari.net / Orppersephone

Eve bir hüzün sessizliği hâkimdi. İçeri girdiğimde ilk fark ettiğim bu oldu. İçeride ne ölü ne de diri hiç kimse yoktu ve her nedense bu güvenli gelmiyordu. Evin çıkardığı sesler; ön kapının kapanırken fısıldaması ve zemin döşemelerinin gıcırdaması boş ve sıradandı. Belki de bana böyle geliyordu çünkü kendimi bir tren kazasının ortasında kalmış gibi hissediyordum. Etrafımda bir şeyler çarpışıyordu ama benim yapabileceğim hiçbir şey yoktu sanki. Thomas ve Carmel bir çöküntü yaşıyordu. Anna parçalara ayrılıyordu. Ama ben kahrolası tek bir şey bile yapamıyordum.

Anna'nın peşine düşme konusunda yaptığımız son tartışmadan beri annemle beş kelimeden fazlasını konuşmamıştım. Bu yüzden, mutfak penceresinin yanından geçerken onu arka bahçede, bakımsız kiraz ağacının altında bağdaş kurmuş otururken gördüğümde korkuyla sıçradım. Bembeyaz yazlık bir elbise giymişti ve etrafında görebildiğim kadarıyla üç tane yanan mum vardı. Bir şeyden, belki bir tütsüden yükse-

len dumanlar kafasının üstüne kadar ulaşip havada kayboluyordu. Bu büyüü bilmiyordum, o yüzden arka kapıdan dışarı çıktım. Bugünlerde annemin büyü işleri çoğunlukla ticari amaçlı oluyordu. Yalnızca özel koşullar altındaysa kişisel bir büyü yapardı. Eğer beni eve bağlamaya ya da kendime zarar vermeme neden olacak bir şey yapmama engel olmaya çalışıyorsa yemin ederim ki evden ayrılacaktım.

Ona yaklaşırken annem hiçbir şey söylemedi, gölgem üstüne düştüğünde arkasına dönüp bakmadı bile. Ağacın toprakla birleştiği kısma Anna'nın bir fotoğrafını dayamıştı. Geçen sonbaharda gazeteden yırttığım fotoğraftı bu. Onu yanımdan hiç ayırmıyordum.

“Onu nereden buldun?” diye sordum.

“Bu sabah sen Thomas’la birlikte gitmeden önce cüzdanından aldım,” diye cevap verdi. Sesi hüzünlü ve sakindi; dudaklarında da az önce söylediği büyü sözlerin tınısı duyuluyordu hâlâ. Kollarım gevşeyerek yanlarıma düştü. Fotoğrafı çekip almayı düşünmüştüm ama sonra bu istek yok olmuştu.

“Ne yapıyorsun?”

“Dua ediyorum,” dedi annem kısaca. Ben de onun yanına, çimlerin üstüne çöktüm. Mumların küçücük alevleri öyle hareketsizdi ki katı maddeymiş gibi görünüyorlardı. Dumanlar, düz bir kayanın üstüne yerleştirilip yakılmış amber reçinesinden yükseliyordu.

“İşe yarar mı?” diye sordum. “Anna hisseder mi?”

“Bilmiyorum,” diye cevap verdi annem. “Belki. Muh-

temelen hissetmez ama ben hissedeceğini umut ediyorum. O çok uzaklarda. Sınırların ötesinde.”

Hiçbir şey söylemedim. Anna bana yeterince yakındı; bana, beni bulacak kadar güçlü bir şekilde bağlıydı.

“Bir yol bulduk,” dedim. “*Athame*. Onu kullanabiliriz.”

“Nasıl kullanacaksınız?” Sözcükleri ağzında geveleyerek konuşuyordu; hâlâ hiçbir şey bilmek istemiyordu.

“Bir kapı açmamızı sağlayabilir. Ya da kapı kendisi olabilir. *Onu* açabiliriz.” Kafamı iki yana salladım. “Thomas daha iyi açıklardı. Yok, aslında açıklayamazdı.”

Annem içini çekerek Anna’nın fotoğrafına baktı. Fotoğraftaki kızın kahverengi saçları, beyaz bir bluzu ve belli belirsiz bir gülümsemesi vardı.

“Bunu neden yapmak zorundasın anlayabiliyorum,” dedi annem sonunda. “Ama kendimi ikna edemiyorum. Anlıyor musun?”

Kafa salladım. Bu benim isteyebileceğimden çok daha iyi bir tepkiydi. Annem derin bir nefes aldı ve kafasını o tarafa döndürmeden üfleyerek mumların hepsini aynı anda söndürdü. Gülümsedim. Bu basit cadı numarasını ben küçükken de yapardı. Sonra amber reçinesini de söndürdü ve Anna’nın fotoğrafını alıp bana uzattı. Ben fotoğrafı cüzdanıma koyarken dizinin altına sıkıştırdığı beyaz bir zarf çıkardı.

“Bu bugün posta kutusunda,” dedi. “Gideon’dan.”

“Gideon mu?” dedim dalgın bir şekilde. Sonra zarfı aldım. Bu biraz tuhaftı. Genelde Gideon’ın gönderdiği pos-

talar kocaman bir kutu halinde olurdu ve içlerinde kitaplarla annemin çok sevdiği çikolata kaplı kekler bulunurdu. Zarfı yırtıp açtığımda elime düşen tek şey eski, bulanık bir fotoğraf oldu.

Arkamda annemin mumları toplarken çıkardığı sesler duyuluyordu. Ağacın etrafında dolaşp kayanın üstündeki reçine küllerini temizlerken bana bir şey sordu ama onu duymıyordum. Tek yapabildiğim elimdeki fotoğrafa bakmaktı.

Fotoğrafta, üstündeki cüppenin kukuletasını kafasına geçirmiş bir figür, bir sunağın önünde duruyordu. Adamın arkasında, tıpkı onun gibi kırmızı cüppeler giymiş başka insanlar da vardı. Bu Gideon'dı; elinde benim *athame*'mle bir ritüel gerçekleştiriyordu. Ama beynimin durmasına yol açan şey bu değil, diğer insanların ellerinde de benim bıçağımdan olmasıydı. Fotoğrafta en az beş tane tıpatıp benzer bıçak vardı.

"Bu da ne?" diye sordum, fotoğrafı anneme gösterirken.

"Gideon," diye cevap verdi annem kayıtsız bir şekilde. Ama bıçakları gördüğü anda durdu.

"Gideon olduğunu biliyorum," dedim. "Ama diğerleri kim? Ve *onlar* ne?" diye ekledim bıçaklara işaret ederek. Onların sahte olduğuna inanmak istiyordum. Çakma bıçaklar. Ama neden? Ya çakma değillerse? Benim yaptığım işi yapan başkaları da mı vardı? Bunu nasıl bilmem? İlk düşüncelerim bunlar oldu. İkinci olarak da, *athame*'yi meydana getiren insanlara baktığımı düşündüm. Ama bu doğru olamazdı. Babama ve Gideon'a göre benim bıçağım dünyadan bile yaşlıydı.

Annem hâlâ fotoğrafa bakıyordu.

“Bunu açıklayabilir misin?” diye sordum, açıklayamayacağı besbelli olsa da. “Gideon bana bunu neden göndersin? Hem de hiçbir açıklama yapmadan.”

Annem yere eğilip yırtılmış zarfı aldı. “Onun gönderdiğini sanmıyorum,” dedi. “Bu onun adresi ama elyazısı ona ait değil.”

“Ondan en son ne zaman haber aldın?” diye sordum. Ona bir şey olup olmadığı sorusu tekrar aklıma düşmüştü.

“Daha dün konuştuk. O iyi. Bana bununla ilgili bir şeyden bahsetmedi.” Eve doğru baktı. “Onu arayıp bir sorayım bakalım.”

“Hayır,” dedim hemen. “Arama.” Düşüncelerimi nasıl açıklayacağımı hesaplarken boğazımı temizledim ama annem iç geçirdiğinde, ne düşündüğümü bildiğini anladım. “Sanırım oraya gitmem lazım.”

Kısa bir duraklama oldu. “Eşyalarını toplayıp öylece Londra’ya mı gitmek istiyorsun?” Gözlerini kırıştırdı. Onun kesin olarak hayır demesini bekliyordum ama bunu yapmamıştı. Aslında annemin gözlerindeki bu merakı hayatım boyunca hiç görmemiştim. Fotoğrafta bir şey vardı. Annem de bunu hissediyordu. Bunu her kim gönderdiyse yemlik olarak göndermişti ve annemde de bende de işe yaramıştı.

“Ben de seninle geliyorum,” dedi annem. “Yarın sabah biletleri ayırtırım.”

“Hayır, anne.” Elimi onun koluna koydum ve beni anlaması için içimden dua ettim. Benimle gelemezdi. Çünkü

birisi ya da bir şey benim oraya gitmemi istiyordu. Morf-
ran'ın bahsettiği o büyüün, beni çeken o fırtınanın kokusu
sonunda burnuma ulaşmıştı. Bu elimdeki sadece bir fotoğraf
değildi. Koca bir ekmek kırıntısıydı. Eğer onu takip edersem
beni Anna'ya ulaştıracaktı. Bunu hissedebiliyordum.

“Bak,” dedim. “Gideon’a gideceğim. O tüm bunları
açıklayıp beni beladan uzak tutacaktır. Sen de bunu biliyor-
sun.”

Şüphe dolu yüzüyle tekrar fotoğrafı inceledi. Çok uzun
zamandır tanıdığımız bir adam hakkındaki düşüncelerinin
yalnızca bir görüntüyle değişmesine izin vermeyecekti. Ger-
çeği söylemek gerekirse ben de aynı şekilde düşünüyordum.
Yanına gittiğimde Gideon her şeyi açıklayacaktı, emindim.

“O fotoğraftakiler her kimse,” dedi annem, “sence *at-
hame*’yi biliyorlar mı? Nereden geldiğini?”

“Evet,” dedim. Gideon’ın da bildiğini düşünüyordum.
Başından beri biliyordu.

“Ve onun nasıl açılacağını da bildiklerini düşünüyorsun,
Thomas gibi, öyle mi?”

“Evet,” dedim. Bundan daha fazlası olduğunu düşünü-
yordum. Her şey birbiriyle bağlantılı gibiydi. Annem ağaca
ve duasından arta kalan simsiyah küllere bakıyordu.

“Benim için bir şey yapmanı istiyorum, Cas,” dedi annem
dalgm bir sesle. “Anna’yı kurtarmak istediğini biliyorum. Buna
zorunlu olduğunu düşündüğünü de biliyorum. Ama zaman gel-
diğinde, eğer bunu yapmanın bedeli çok yüksekse benim oğlum
olduğunu hatırlamanı istiyorum. Söz veriyor musun?”

Gülümsemeye çalıştım. “Bir bedeli olacağını nereden biliyorsun?”

“Her zaman bir bedel olur. Şimdi, söz veriyor musun?”

“Söz.”

Kafasını iki yana salladı ve üstünde kalan çimenlerle toprakları silkeledi. “Thomas ve Carmel’i de götür,” dedi. “Bilet ücretlerini ben ödeyebilirim.”

“Bu konuda bir sorunumuz var,” dedim ve olanları ona anlattım. Bir anlığına bir tavsiye verecekmiş gibi göründü; ne yapacağımı ya da onları nasıl birleştireceğimi söyleyecek gibiydi sanki ama sonra kafasını tekrar salladı.

“Üzgünüm, Cas,” dedi ve kız arkadaşı tarafından terk edilen benmişim gibi kolumu sıvazladı.

Bir buçuk gün, Thomas’tan bir mesaj bile almadan geçti. Telefonumu beş dakikada bir kontrol ederken ve onu arasam mı yoksa rahat mı bıraksam diye düşünürken kendimi kara sevdalı bir liseli kız gibi hissediyordum. Belki de Carmel’le konuşup meseleyi halletmişlerdi. Eğer durum buysa ben araya girmek istemiyordum. Ama yakın bir zamanda ona fotoğraftan ve Londra gezisinden bahsetmezsem beynim patlayacaktı. Benimle oraya gelmek istemeyebilirdi belki.

Annemle mutfaktaydık ve ikimiz de bir şeylerle meşguldük. Annem bugünlük cadılık işlerine ara verip yeni aldığı güvecini denemeye karar vermişti. Yemeye pek de hevesli olmadığım, içinde altı çeşit fasulye olan bir tavuk yemeği ya-

piyordu. Kadıncağz horoz desenli önlüğünün içinde tüm problemleri unutmuş, mutlu ve istekli görüldüğü için ben de kendime düşen görevi yapmaya ve fırından çıktığında yemeği yemek için istekli olmaya karar verdim. Şimdiye kadar Anna, *athame*, Cehennem ya da Gideon hakkında konuşmalar yapmaktan kaçınmıştık. Konuşacak başka şeylerimizin olması rahatlatıcıydı.

Birisi kapıyı tıklattığında sandalyemde hafifçe yükseldim. Ama gelen Thomas değildi. Antremizde dikilen kişi Carmel'di. Kendisini suçlu hissediyormuş ve kaybolmuş gibi görünüyordu ama kıyafetleri hâlâ birbiriyle uyumluydu ve saçları mükemmeldi. Onun aksine, Thunder Bay'de bir yerlerde Thomas tamamen yıkılmış haldeydi.

"Selam," dedi Carmel. Annemle bakıştık. Normal görünme rolünü iyi oynayamıyorduk; ikimiz de donakalmıştık. Ben sandalyemden yarı kalkmış durumdaydım, annem de fırın eldivenlerini takmış halde ocağa doğru eğilmişti.

"Seninle konuşabilir miyim?" diye sordu Carmel.

"Thomas'la konuştun mu?"

Carmel bakışlarını çevirdi.

"İlk önce onunla konuşsan iyi olur," dedim.

Onun halini gördüğümde içten içe boyun eğmeden edemedim. Carmel Jones'u daha önce hiç bu kadar rahatsız görmemiştim. Yerinde duramıyordu ve kalsa mı gitse mi bilemiyormuş gibi görünüyordu. Bir eli kapı tokmağındaydı, diğer eliyle de çantasının sapını koparacak kadar sıkı tutuyordu. Annem kafasıyla üst kata doğru işaret etti ve bana ters

ters baktı. İçimi çektim.

“Öğle yemeğine kalabilirsin Carmel,” dedi annem.

Carmel titrek bir şekilde gülümsedi. “Teşekkürler Bayan Lowood. Yemekte ne var?”

“Bilmem. Benim uydurduğum bir yemek.”

“Birkaç dakikaya aşağıda oluruz anne,” dedim. Sonra Carmel’in koluna sürtünerek yanından geçtim ve merdivene doğru ilerledim. Odama giderken kafamda bir sürü soru vardı. Carmel’in burada ne işi vardı? Ne istiyordu? Neden Thomas’la arasını düzeltmiyordu?

“Eee, Derek’le büyük buluşmanız nasıl geçti?” diye sordum kapımı kapatırken.

Carmel omuz silkti. “İyiydi.”

“Thomas’ın kalbini kırmaya değmezdi öyleyse, ha?” dedim sertçe. Niye böyle ihanete uğramış hissediyordum bilmiyordum. Bir yanımda Derek’le olan randevunun sadece bir şeylerin üstünü kapama olduğunu, Carmel’in gitmediğini düşünüyordum. Bu beni çok kızdıırıyordu. Onun ne söyleyecekse bir an önce söylemesini, bana hâlâ arkadaş olup olmadığını sormasını istiyordum böylece ona hayır diyebilir ve evimden defolup gitmesini söyleyebilirdim.

“Derek o kadar kötü biri değil,” dedi. Bu inanılmazdı. “Ama sebep o değil. Hiçbir şeyin sebebi o değil.”

Tam bir başka kırıcı söz daha söyleyecektim ki ağzımı kapattım. Carmel bana sakince bakıyordu ve yüzündeki özür dolu bakışlar sadece Thomas için değildi. Buraya açıklama yapmaya gelmemişti. Hâlâ arkadaş olup olmadığını sor-

maya da gelmemişti. Arkadaş olmadığımızı söyleyecekti.

“Annem haklıydı,” diye mırıldandım. Ben de terk ediliyordum.

“Ne?”

“Bir şey yok. Neler oluyor Carmel?”

Ağırlığını bir bacağından diğesine verdi. Planladığı büyük bir konuşma vardı ama şimdi karşımda durduğu için her şey karışmış olmalıydı. Ağzından, “Ben hiç” ve “Ben sadece” gibi ifadeler dökülürken şifonyerime yaslandım. Konuşmaya başlamadan önce birkaç kez duraksayacaktı. Takdire şayan bir şekilde ne surat asıyor ne de konuşmayı onun için kolaylaştırmam adına sorular sormama neden oluyordu. Carmel her zaman düşündüğümden daha çetin biri olmuştu. Bu yüzden şu anda olanlar bana çok anlamsız geliyordu. Sonunda direkt olarak gözlerimin içine baktı.

“Bu söyleyeceklerimin sana bencilce gelmesini engelleyemem,” dedi. “Çünkü bencilce. Ve ben bunu sorun etmiyorum.”

“Tamam,” dedim.

“Seni ve Thomas’ı tanıdığım için hâlâ memnunum. Ve tüm o cinayetler dışında...” Yüzünü buruşturdu. “Yaptığımız hiçbir şeyden pişmanlık duymuyorum.”

Sessiz kaldım ve *ama* demesini bekledim. Bu yakındı.

“Ama... sözün özü, artık bunu yapmak istemiyorum. Hayatımla ilgili planlarım, hedeflerim, ölüm ve ölülerle hiç bağdaşmayan isteklerim var. İkisini birlikte sürdürebileceğimi düşünmüştüm. Ama yapamıyorum. Bu yüzden diğey yolu se-

çiyorum.” Çenesini tartışmaya hazır bir şekilde kaldırmıştı; ona laf etmemi bekliyordu. Ama komik bir şekilde, ben hiçbir şey demek istemiyordum. Carmel bu işe ben ya da Thomas gibi bağlı değildi. O bir cadı olarak yetiştirilmemişti ya da yıllar önce atalarının kanı bir bıçağa akıtılmamıştı. Seçim yapma hakkı vardı. Ve Thomas’la arkadaşlığımıza rağmen Carmel’e bu konuda kızamazdım.

“Sanırım zamanlamam çok kötü,” dedi. “Anna’yla ilgili olanlardan sonra...”

“Önemli değil,” dedim. “Ayrıca bencilce de değil. Yani bencilce ama... sorun yok. Asıl kötü olan şey Derek’i, Thomas’ın gözüne gözüne sokmandı.”

Carmel kafasını suçlu bir şekilde iki yana salladı. “Onun beni bırakmasını sağlayabilmem için tek yol buydu.”

“Bu çok duygusuzcaydı Carmel. O çocuk seni seviyor. Bunu biliyorsun, değil mi? Eğer onunla konuşsaydın belki...”

“Pes mi ederdi?” Gülümsedi. “Ondan bunu yapmasını asla isteyemem.”

“Niyeymiş o?”

“Çünkü ben de onu seviyorum.” Dudağını ısırıp kıpırdandı. Kollarını, kendisini kucaklar gibi gövdesine sarmıştı. Okulun son günü yaptıkları, bu kararı vermesi hiç kolay olmamış olmalıydı. Hâlâ kararsızdı. Kafasının içinde dönen tereddüdü görebiliyordum. Yaptığının hata olup olmadığını, bundan pişman olup olmayacağını sormak istiyordu ama benim söyleyeceklerimden korkuyordu.

“Sen onu gözetirsin, değil mi?” diye sordu.

“Bana ihtiyacı olursa yanında olacağım. Arkasını kollayacağım.”

Carmel gülümsedi. “Bir tek arkasını değil, her yanını kollasan iyi olur. Bazen tamamen beceriksiz oluyor.” Yüzü buruştu ve hızla yanağını sildi. Kaçan bir gözyaşını yok ediyordu belki de. “Onu özleyeceğim, Cas. Onu ne kadar özleyeceğimi tahmin bile edemezsin.”

Yanına gidip vedalaşma sırası bana gelmişti; onu sıkıca kollarımın arasına aldım. Ama Carmel reddetmedi ve tüm bedeninin ağırlığını bana yükledi.

“Biz de seni özleyeceğiz Carmel,” dedim.

www.webcanavari.net / Orppersephone

www.webcanavari.net / Orppersephone

On Dördüncü Bölüm

“Thomas, evde misin?”

Kapıyı birkaç kez tıklattım ama açmayı denediğimde açık olduğunu fark ettim. Kafamı içeri uzattığımda hiçbir karışıklık göremedim. Morfran ve Thomas iki bekâr olmalarına rağmen her şeyi temiz ve düzenli tutuyorlardı. Haklarında yapılabilecek tek şikâyet saksı çiçeklerini sürekli öldürmeleri olurdu. Stella’yı çağırmak amacıyla ısıklık çaldım ama köpek gelmeyince yine de şaşırmadım. Morfran’ın arabası yoktu; köpeğini de yanında götürmüş olmalıydı. Kapıyı arkamdan kapattım ve mutfığa doğru ilerledim. Thomas’ın odasının kapalı kapısının ardından boğuk müzik sesi geliyordu. Kapıyı tıklatıp tokmağı çevirdim.

“Thomas?”

“Selam, Cas.”

Karşılaştığım sahne tahmin ettiğim gibi çıkmamıştı. Thomas yatakta değildi, giyinmişti ve hareket halindeydi.

Darmadağınık masasından, daha da darmadağınık olan ya-
tağına doğru gidiyordu. Etrafa açık kitaplar ve kâğıtlar yayıl-
mıştı. Açık dizüstü bilgisayar da üç tane dopdolu kül
tablasının arasında duruyordu. İğrenç. Thomas'ın parmakları-
nın arasında da dumanı tüten bir sigara vardı.

“Seni aradım,” dedim odasına adım atarken.

“Telefonumu kapatmıştım,” dedi ağzındaki dumanı üf-
lerken. Elleri titriyordu ve bana bakmıyordu. Kitap sayfala-
rını çevirip durmakla meşguldü. Art arda sigara tüttürme ve
araştırmaya boğulma âlemlerindeymiş gibi görünüyordu. En
son ne zaman yemek yemiş ya da uyumuştı acaba?

“Şunu biraz azaltmalısın,” dedim sigaraya işaret ederek.
Thomas elindeki sigaraya orada olduğunu unutmuş gibi bak-
tıktan sonra zaten dolup taşmakta olan kül tablasına batırdı.
Bu hareket onu sarsmış olmalıydı ki biraz duraksadı ve bir
rüyadan uyanan biri gibi kafasını kaşıdı.

“Çok fazla sigara içmişim sanırım,” dedi ve dudaklarını
yaladı. Yutkundugunda yüzünde iğrenmiş bir ifade belirdi.
Sonra kül tablasını uzağa ittirdi. “Öğg! Belki de artık içmeyi
tamamen bırakırım.”

“Belki.”

“Eee, burada ne yapıyorsun?”

Ona inanamazmış gibi baktım. “Seni kontrol ediyorum,”
dedim. “Dört gün oldu. Buraya geldiğimde seni saçlarını siyaha
boyamış halde Staind* dinlerken bulacağımı düşünüyordum.”

* 1994'te kurulmuş, ABD'li bir alternatif metal müzik grubudur. (e.n.)

Gülümsedi. “Eh, son birkaç günde böyle bir şey yapma riskim vardı.”

“Konusmak ister misin?”

Dudaklarından öyle ani bir *hayır* çıktı ki bir adım geriye çekildim. Sonra Thomas omuz silkip kafasını iki yana salladı.

“Kusura bakma. Seni bugün arayacaktım. Gerçekten. Araştırmalara ancak geri dönebildim ve yararlı bir şeyler bulmaya çalıştım. Ama şansım yaver gitmedi.”

Ona neredeyse böyle bir zamanda bunları yapması gerekmediğini söyleyecektim ama kafasını kaşıma şekliyle bana bunu yapmamam için yalvarır gibiydi. Dikkatin dağılması iyidir, diyordu sanki. Dikkatin dağılması gereklidir. Bu yüzden ben de cebime uzanıp cüppe giymiş genç Gideon’ın fotoğrafını çıkardım.

“Sanırım benim şansım birazcık döndü,” dedim. Thomas fotoğrafı alıp inceledi. “Gideon,” diye ekledim çünkü muhtemelen Thomas anlayamazdı. O, Gideon’ın yaşlıyken çekilmiş bir-iki fotoğrafını görmüştü sadece.

“Bıçaklar,” dedi Thomas. “Hepsi de tıpkı seninkine benziyor.”

“Bildiğim kadarıyla bir tanesi benimki. Sanırım fotoğraftakiler bıçağı meydana getiren kişiler. İçimden bir his böyle diyor.”

“Öyle mi? Bunu nereden buldun?”

“Birisi Gideon’ın adıyla bana gönderdi.”

Thomas fotoğrafı tekrar inceledi. Ve bir kaşının birkaç santim kalkmasına neden olan bir şeyi fark etti.

“Ne oldu?” diye sordum, Thomas odasında dolanmaya ve kâğıtlarla kitapları karıştırmaya başlarken.

“Önemli bir şey mi bilmiyorum,” diye karşılık verdi. “Şunu bir yerde gördüğümü sanıyorum.” Fotokopi edilmiş bir kâğıt yığınını karıştırırken parmakları siyah mürekkebe boyandı. “İşte burada!” Ataşla tutturulmuş bir demet kâğıt çıkarıp inceledi ve en sonunda gözlerinde bir ışık belirdi.

“Cüppelere bak,” dedi kâğıdı göstererek. “Kemer ve yakalardaki Kelt düğümü desenleri fotoğraftakilerle aynı.”

Bu kâğıt bir fotokopinin fotokopisiydi ama Thomas haklıydı. Cüppeler aynıydı. Ve bunları herhangi bir insanın Rönesans fuarından satın alabileceğine inanamıyordum. Fakat özel yapım şeylerdi bunlar. Yalnızca kendilerine Biodag Dubh Yoldaşlığı diyen bir grup insan tarafından giyiliyordu.

“Bunu nereden buldun sen?” diye sordum.

“Büyükbabamın arkadaşlarından birinin büyücülükle alakalı şeyleri bulundurduğu harika bir kütüphanesi var. Eline geçen her şeyi kopyalayıp bana da fakslıyor. Bu, *Fortean Times*’ın eski bir sayısından fotokopi edilmiş.” Kâğıtları benden alıp Galceyi fonetiğe uymaya çalışarak okumaya başladı ama telaffuzu yanlıştı. “Biodag Dubh Yoldaşlığı. Kara Hançer Yoldaşlığı. Söylenene göre bu, kendilerinin ‘gizli

silah' olarak adlandırdıkları bir şeyi kontrol eden bir grup.” Bir anlığına duraklayıp *athame*'min durduğu sırt çantama göz attı. “Bu silahın ne olduğu tam olarak bilinmiyor ama yoldaşlığın kurulduğu zamanda üyeler tarafından meydana getirildiğine inanılıyor. Yoldaşlığın da milattan önce bir ve üçüncü yüzyıllar arasında kurulduğu düşünülüyor. Silahın ne tür bir güce sahip olduğu da kesin olarak bilinmiyor fakat birkaç belgede belirtildiği üzere bu kara hançer günümüzde bilinen Nessie gibi göl canavarlarını öldürmek için kullanılıyor.” Yüzünü ekşitip gözlerini devirdi. “Kara hançer ile ‘gizli silah’ diye bahsedilen silahın aynı şey olup olmadığı da meçhul.” Diğer sayfaları da çevirip yazının gerisini aradı ama bulamadı.

“Bu duyduğum en muğlak şey.”

“Çok kötü. Aslında bu tür bilgiler genelde daha iyi olur. Herhalde güvenilirmez bir kaynaktan alındı.” Kâğıtları yatağına fırlattı. “Ama itiraf et, Loch Ness Canavarı kısmını çıkartırsak burada bir şeylerin gölgesi var. Meçhul bir silah, gizli bir silah ve birbirine benzeyen iki fotoğraf... Yani, hadi ama. Sadece birleştirilmesi gereken noktalar var.”

Biodag Dubh Yoldaşlığı. Bilgiler doğru muydu acaba? *Athame*'yi meydana getiren kişiler bunlar mıydı? Ve neden böyle gruplar kendilerine hep bir şey yoldaşlığı derdi ki?

“Peki, sen Gideon Palmer hakkında ne kadar şey biliyorsun?”

“O, babamın bir arkadaşı. Benim için bir büyükbaba

gibi,” deyip omzumu silktim. Thomas’ın ses tonundan hiç hoşlanmamıştım. Bu çok şüpheliydi. Zaten fotoğrafı gördükten sonra her şeyden şüphelenmeye başlamıştım. “Bak, hemen sonuca atlamayalım, olur mu? Bu fotoğraf başka bir şeyle alakalı da olabilir. Gideon çocukluğundan beri büyüyle iç içe yaşamış.”

“Ama o senin bıçağın, değil mi?” diye sordu Thomas, yanılmadığından emin olmak için fotoğrafı tekrar incelerken.

“Bilmiyorum. Emin olmak zor,” dedim. Ama bu doğru değildi.

“Gerçekten öyle düşünmüyorsun,” dedi zihnimi işgal ederek. “Sadece kendini ikna etmeye çalışıyorsun.”

Belki de öyleydi. Belki de Gideon’ın tüm bu şeylerle alakalı olduğunu öğrenmeyi hiç istemezdim. “Bak,” dedim. “Bu önemli değil. Gidip bunu kendisine sorabiliriz.” Thomas kafasını kaldırdı. “Annem Londra’ya iki bilet alacak. Gitmek ister misin?”

“Varlıklarını sana bildirmek isteyen kadim ve gizli bir Kelt yoldaşlığıyla yüzleşmek için mi?” dedi Thomas dudak bükerek. Gözleri sigara paketine kaydı ama bir saniye sonra gözlerini çekip eliyle sertçe yüzünü sıvazladı. Bakışlarıyla tekrar karşı karşıya geldiğimde yorgun göründüğünü, dikkat dağınıklığı maskesinin kaybolmaya başladığını ve ne olacaksa umursamadığını fark ettim. “Neden olmasın?” dedi. “Eminim onların hakkından gelebiliriz.”

***

“Ona gittiğini haber vermemi neden istemediğini anlamıyorum,” dedi annem bavuluma bir çift çorap daha koyarken. Bavulun içi dolup taşmıştı ama annem hâlâ bir şeyler tıkmaya devam ediyordu. Biberiye poşetlerini koymaması için onu ikna etmem on dakikamı almıştı. Koysaydı bitkinin kokusu güvenlik köpeklerini harekete geçirirdi.

“Sürpriz olmasını istiyorum.” Doğru söylüyordum. Gideon’dan erken davranmak istiyordum çünkü fotoğrafı gördüğümde beri onun beni kandırdığını düşünüyordum. Ona hayatım boyunca güvenmiştim. Hem de her zaman. Babam da güvenmişti. Gideon bana zarar verecek hiçbir şey yapmaz ve başıma bir şey gelmesini engellerdi. Bunu biliyordum. Yoksa aptallık mı ediyordum?

“Sürpriz,” dedi annem, her zaman son sözü söylemek isteyen annelerin yaptığı gibi beni tekrar ederek. Endişeliydi. Kaşlarının arasında bir çizgi oluşmuştu ve son birkaç günde hazırladığı yemekler muazzamdı. Sanki son kez yiyecekmişim gibi en sevdiğim yemekleri hazırlamıştı hep. Çorabımı avuçları arasında sıktı ve bavulu kapatıp fermuarını çekmeden önce derin bir iç geçirdi.

Uçağımız dört saat sonra kalkacaktı. Toronto’da aktarma yapacak ve Londra saatiyle gece onda Heathrow’a inecektik. Thomas yarım saatten beri mesaj atıp duruyor ve

bavuluna neler koyması gerektiğini soruyordu. Ben nereden bilecektim? Dört yaşımdan beri ne Londra'ya gitmişim ne de Gideon'ı ziyaret etmişim. O zamandan kalan hatıralarım da bulanıktı.

"Ah," dedi annem birden. "Neredeyse unutuyordum." Bavulumu tekrar açtı ve bir şey bekler gibi avucunu bana uzattı.

"Ne?"

Gülümsedi. "Theseus Cassio, cebindekiyle uçağa bine-mezsın."

"Doğru," dedim ve bıçağıma uzandım. Bu, beynimin bilerek yaptığı aptalca bir hata gibiydi. Ama bıçağı kaybetme riskini azaltmak için onu kontrol edilecek bir bavula koyma fikri beni daha çok rahatsız ediyordu. "Ona bir büyü yapamayacağından emin misin?" diye sordum şakayla karışık. "Metal detektörlerinde görünmez olmasını sağlamak için."

"Böyle bir şansımız yok," dedi. Bıçağı uzattım ve onu derinlerde, giysilerin arasında sıkıştırmasını izlerken dişlerimi sıktım.

"Gideon seni güvende tutacaktır," diye fısıldadı ve tekrarladı. "Gideon seni güvende tutacaktır." Tereddütler, kafasının etrafında sinekler gibi uçuşuyordu ama kolları gergin bir şekilde yan taraflarında duruyordu. İnatçılığım ve Anna'nın gitmesine izin vermemem yüzünden annemi halatlarla sıkıca bağlamış gibi olduğum aklıma geldi.

“Anne.” deyip duraksadım.

“Ne var, Cas?”

Geri döneceğim, diyecektim. Ama bu bir oyun değildi, böyle bir söz veremezdim.

www.webcanavari.net / Orppersephone

On Beşinci Bölüm

Thomas, Toronto yolculuğunda gayet iyiydi ama Londra uçağına bindiğimizde ilk bir buçuk saati kusmuk torbasına eğilerek geçirdi. Hiç kusmadı ama gerçekten kötü görünüyordu. Birkaç zencefilli gazozun ardından rahatladı ve yanına aldığı Joe Hill kitabını okumaya başladı.

“Kelimeler yerinde durmuyor,” diye mırıldandı birkaç dakika sonra ve kitabı kapattı. Yüzünü pencereye döndürüp (onun pencere kenarına oturmasına izin vermişim) kasvetli karanlığa baktı.

“Biraz uyumaya çalışmalıyız,” dedi. “Böylece indiğimizde kötü olmayız.”

“Ama iniş gece onda olacak. Vardığımızda uyuyabilmek için şimdi uyanık kalsak iyi olmaz mı?”

“Hayır. Bir daha uyumak için ne zaman fırsat buluruz bilmiyorum. Bu yüzden şansın varken dinlen.”

“Sorun da bu ya,” diye homurdandı ve yetersiz uçak yastığını yumrukladı. Zavallı çocuk. Kafasında, en iyisi uçak

korkusu olan milyonlarca düşünce dolaşıyor olmalıydı. Ona Carmel'le konuşup konuşmadığını sorma cesaretini toplayamamıştım. O da bir şey bahsetmemişti. Ve Londra'da ne yapacağımızı da sormuyordu ki bu hiç ona göre bir davranış değildi. Herhalde bu gezi onun için uygun bir kaçış yolu olmuştu. Ama tehlikenin de farkındaydı. Havaalanında Morfran'la tokalaşırken elinin titremesi bunu göstermişti.

Dar koltukta elinden geldiğince rahatlamaya çalıştı. Aşırı derecede nazik olduğu için koltuğunu arkaya da yatırmamıştı. Uyumayı becerebilirse kalktığında boynu ezilmiş bir kraker gibi olacaktı. Ben de gözlerimi kapatıp olabildiğince rahat oturmaya çalıştım. Ama bu imkânsıza yakın bir şeydi. Bavuluma gömülmüş halde bagaj kısmında yolculuk eden bıçağımı düşünmeden edemiyordum. Anna'yı ve onu kurtarmamı söyleyen sesini unutamıyordum. Saatte 800 km hızla ilerliyorduk ama bu hiç hızlı gelmiyordu.

Heathrow'a iniş yaptığımızda resmen zombi moduna girdim. Kısa süreli uykular uyumuştum; bir yarım saat, bir on beş dakika... Her seferinde de boynum bükülmüştü. Thomas da benden iyi halde değildi. Kızarmış gözlerimiz kaşınıyordu ve uçağın havası öyle kuruydu ki derilerimiz pul pul olmuştu ve neredeyse parçalara ayrılıp kendi rengimizde kumlara dönüşecektik. Her şey gerçektir gibi geliyordu. Renkler çok parlaktı ve ayağımın altındaki zemin katı değilmiş gibiydi. Havaalanı, gecenin on buçuğu olduğu için sessizdi ve en azından

bu her şeyi daha da kolaylaştırıyordu. İnsanların arasından zorla geçme eziyetine katlanmak zorunda değildik.

Yine de beyinlerimiz çok yavaşlamıştı ve bavullarımızı aldıktan sonra (bavulları taşıyan döner kayışın önünde parmak uçlarımda beklerken bıçağın Toronto'dan Londra uçağına aktarılmamış olması ya da bavulumu benden önce başkasının almış olması endişesi çok sinir bozucu olmuştu) nereye gideceğimize emin olmadan bir süreliğine boş boş dolanmıştık.

"Daha önce buraya geldiğini sanıyordum," dedi Thomas huysuz bir şekilde.

"Evet, dört yaşımıdayken," diye cevap verdim aynı derecede huysuzlukla.

"Bir taksiye atlayalım. Gideon'ın adresi sende var, değil mi?"

Havaalanında etrafıma bakındım ve başımızın üstündeki tabelaları okudum. Ben seyahat kartı almayı ve metroya binmeyi planlamıştım. Şimdi bu daha karmaşık geliyordu. Ama geziye riskle başlamak istemiyordum bu yüzden bavulumu çekip trenleri gösteren ok işaretlerini takip etmeye başladım.

"Çok da zor değildi, değil mi?" diye sordum Thomas'a, yarım saat sonra metronun koltuklarında yorgun bir şekilde otururken. Thomas kaşını kaldırıp bana bakınca gülümsedim. Bir hat değişimi daha yaptıktan sonra Highbury ve Islington istasyonunda inip üst kata çıktık.

“Tanıdık bir şeyler gördün mü?” diye sordu Thomas, ışıkların yansıdığı kaldırımlara ve mağazalara bakarken. Etraf hayal meyal tanıdık geliyordu ama herhalde Londra’nın her yeri öyle gelirdi. Derin bir nefes aldım. Hava serindi. İkinci nefesim gırtlığımdan aşağı kirli havanın girmesine neden oldu. Bu da tanıdıktı ama muhtemelen bütün büyük şehirlerden farklı değildi.

“Rahat ol dostum,” dedim. “Bulacağız.” Bavulumu yan çevirip fermuarını açtım. Bıçağımı arka cebime soktuğum anda kalbim daha rahat kan pompalamaya başladı. Tazelenmiş gibi hissediyordum ama çok fazla vakit kaybetmemem gerekiyordu. Thomas beni her an gebertip bir hamak olarak kullanabilecek kadar yorgun görünüyordu. Neyse ki *Google Earth*’ten Gideon’ın evini aramıştım ve bu istasyondan sadece iki kilometre kadar uzak olduğunu görmüştüm.

“Hadi gidelim,” dediğimde homurdandı. Hızlı adımlarla ilerlerken bavullarımız eğri büğrü zeminde yalpalıyordu. Sahipleri Hintli olan neon tabelalı restoranların ve ahşap kapılı barların önünden geçtik. Dört blok sonra en iyi tahminime göre hareket ettim. Yollarda doğru düzgün tabelalar yoktu. Belki de karanlık olduğu için ben iyi göremiyordum. Ara sokakların lambaları daha loştu ve içinde bulunduğumuz bölge Gideon’ın mahallesine hiç benzemiyordu. Bir tarafımızda tel örgüler, diğer tarafımızda tuğladan yapılmış yüksek bir duvar vardı. Her taraf rutubetliydi ve teneke bira kutularıyla çöpler etrafa yayılmıştı. Ama belki eskiden de her yer böyleydi de ben o zamanları hatırlayamıyordum. Ya da belki de o zaman-

dan beri bu hale gelmişti.

“Tamam, dur artık,” dedi Thomas nefes nefese ve durup bavuluna yaslandı.

“Ne?”

“Yolu kaybettin.”

“Hayır.”

“Bana maval okuma.” İşaretparmağıyla şakağına vurdu. “Burada daireler çizip duruyorsun.”

Kendini beğenmiş suratı beni fişekledi ve yüksek sesle düşündüm: *Bu zihin okuma saçmalığı rahatsız edici ve kahrolasıca bir şey.* Thomas sırtıttı.

“Öyle olsa da... yine de yolu kaybettin işte.”

“Sadece tersim döndü, o kadar,” dedim. Ama Thomas haklıydı. Bir telefon bulmamız ya da bir bara girip yönü sormamız gerekiyordu. Önünden son geçtiğimiz bar bizi davet ediyor gibiydi; kapıları açıktı ve sarı ışığı yüzümüze vuruyordu. İçerideki insanlar kahkahalar atıyordu. Geldiğimiz tarafa baktığımda gölgelerden birinin hareket ettiğini fark ettim.

“Ne var?” diye sordu Thomas.

“Hiçbir şey,” diye cevap verdim gözlerimi kırıştıtararak. “Yorgun gözlerimin oyunu.” Ama ayaklarım o tarafa gitmememe izin vermiyordu. “Hadi ilerleyelim.”

“Tamam,” dedi Thomas omzunun üstünden bakarak.

Sessiz bir şekilde yürürken dikkatim arkamızdaydı. Bavulların gürültüsü dışında herhangi bir ses olup olmadığını kontrol ediyordum. Arkada bir şey yoktu. Yorgunluk yüzün-

den görüşüm ve sinirlerim bozulmuştu. Gerçi buna kendim de inanmıyordum. Ayak seslerim çok ağır ve yüksekti; sanki bir şey kendini gizlemek için bu sesin ardına saklanıyordu. Thomas arkada yürümektense bana yetişmek için adımlarını hızlandırdı. Onun radarı da sinyal vermeye başlamıştı ama belki de benim yüzümden böyle hissediyordu. Bu ıssız ve karanlık ara sokaktan daha kötü bir yerde olamazdık. *Keşke konuşmayı kesmeseydik de ürkütücü sessizlik yüzünden her gürültü gözümüzde büyümeseydi*, diye düşündüm. Sessizlik bizi korkutuyordu. Arkamızda hiçbir şey yoktu. Kimse bizi takip etmiyordu.

Thomas daha hızlı yürümeye başlamıştı. Paniklemiş haldeydi ve savaş ya da sığınma önerisi sunulsa hangisini seçeceğini çok iyi biliyordum. Ama nereye sığınabilirdik ki? Nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Ne kadar uzağa gidebilirdik? Ve bu yaşadığımızın ne kadarı uykusuzluğun ve aşırı faal hayal gücümüzün ürünüydü?

On adım ileride kaldırım gölgede kayboluyordu. Yani birkaç metre sonra karanlıkta kalacaktık. Olduğum yerde durup arkama baktım ve park edilmiş arabaların arasında bir hareket olup olmadığını kontrol ettim. Yoktu.

“Haksız değilsin,” diye fısıldadı Thomas. “Arkamızda bir şey var. Sanırım istasyondan ayrıldığımızdan beri bizi takip ediyor.”

“Belki sadece bir yankesicidir,” diye mırıldandım. Önümüzde kalan gölgelerin arasından bir ses geldiğinde bütün vücudum gerildi. Thomas da bana sokuldu. Takipçi her na-

sılsa önümüze geçmişti. Belki de bir kişiden fazlası vardı. Arka cebime uzanıp bıçağımı aldım ve kılıfından çıkardım. Sokak ışıklarının çeliğin üstünden yansımaya izin verdim. Bu aptalca bir şeydi ama belki de takipçileri korkutabilirdi. O kadar bitkindim ki bir sokak kedisiyle bile uğraşacak halim yoktu.

“Ne yapacağız?” diye sordu Thomas. Niye bana soruyordu ki? Tek bildiğim gün doğumuna kadar sokak lambaları altında duramayacağımızdı. Önümüzdeki gölgelere doğru ilerlemekten başka çaremiz yoktu.

Biri tarafından itilip tek dizimin üstüne düştüğümde ilk başta bunu Thomas’ın yaptığını sandım ama sonra onun, “Dikkat et!” diye bağırdığını duydum. Ama üç saniye kadar gecikmişti. Parmak eklemlerim betona çarptı ve destek alarak ayağa kalktım. Bıçağımı tekrar arka cebime koyarken yorgun gözler karanlıkta pırıldadı. Bu şey her neyse ölü değildi ve bıçak canlılar üstünde kullanılmazdı. Daire şeklinde bir şey bana doğru uçunca kafamı eğdim. Daire arkamdaki duvara çarptı.

“Bu ne ya?” diye sordu Thomas, sonra arkaya doğru devrildi. Yani sanırım öyle oldu. Sokak çok karanlıktı ve köşeler kapalıydı. Thomas, sokak lambasının aydınlattığı bölgeye düşmüştü. Bir tilt oyunundaymış gibi oradaki park edilmiş bir araca çarpıp sekti ve tuğla duvara yapıştı. Karanlığa alışmaya çalışırken görüş alanıma giren bir figür ayağını sertçe göğsüme geçirdi. Kalçam beton zemine çarptı. Takipçi yine saldırdığında savunma için kolumu kaldırdım ama

doğru düzgün engelleyemedim. Adamın hareket edişi çok kafa karıştırıcıydı; ani veya yavaş çıkışlar yapıyordu. Den-
gemi bozuyordu.

Kendine gel. Bir uyuşturucunun etkisinde değildim, sadece yorgundum. *Odaklan ve toparlan.* Adam bir kez daha saldırdığında eğilip onu atlattım, kafasına sertçe vurdum ve dönerek arkaya düşmesini sağladım.

“Defol!” diye bağırdıktan sonra bir tekmeden kaçmak için son anda hamle yaptım. Bir anlığına adamın kalkıp kaçacağını sandım ama bunun yerine ayağa kalktı. Biraz daha uzamış gibiydi. O anda, Galce olduğunu sandığım birtakım kelimeler duymaya başladım. Etrafımdaki hava bana basınç yapmaya başladı.

Bu bir lanetti. Ne yapacağımı bilmiyordum. Kulaklarımdaki baskı uçaktakinden on kat daha beterdi.

“Thomas, ne yapıyor bu?” diye bağırdım. Ama bu bir hataydı. İçimdeki havayı dışarı salmamalıydım. Şimdi ciğerlerim tekrar nefes alamayacak kadar sıkışmıştı. Büyülü sözler her şeye egemen oldu. Gözlerim yanıyordu. Ne nefes alabiliyor ne de verebiliyordum. Her şey donmuştu. Dizlerim betona çarptı. Düşmüştüm.

Zihnimden çılgınlıklar atarak Thomas’a yardım çağrısı yapmaya çalıştım ama o çoktan karşı bir büyü yapmaya başlamıştı bile. Saldırgan sadece gırtlaktan gelen sözler söylüyordu. Thomas’ın büyüleriye derindi ve melodi yüklüydü. Arkadaşımın sesi gittikçe yükselmeye başladı ve diğer ses titreyip duyulmaz olana kadar onu bastırdı. Ciğer-

lerim serbest kaldı. Boğazıma dolan ani hava ve beynime ulaşan kan yüzünden sarsıldım.

Saldırgan iki büküm olana kadar Thomas büyüyü kesmedi. Sonra saldırgan bir kolunu çelimsizce kaldırarak salladı. Ciğerlerinden boşalan havanın çıkardığı ses keskindi.

“Dur!”

Elimi kaldırdığımda Thomas sustu. Ama konuşan ben değildim.

“Dur, dur!” Saldırgan ağlayarak ondan uzaklaşmamız için kolunu sallıyordu. “Siz kazandınız, tamam mı? Siz kazandınız.”

“Neyi kazandık?” diye bağırdım öfkeyle. “Ne yapmaya çalışıyordun?”

Adam yavaşça geriledi ve kaldırıma çöktü. Nefes almak için çabalarken gülüyormuş gibiydi sanki. Sonra saldırgan sokak ışığının altına geldi, göğsünü tuttu ve kazağının kapüşonunu çıkardı.

“Bu bir kız,” dedi Thomas. Onu hafifçe dirsekledim. Ama haklıydı. Karşımızdaki bir kızdı. Ekose şapka takmıştı ve oldukça masum görünüyordu. Hatta gülümsüyordu.

“Burası yanlış sokak,” dedi. Aksam Gideon’inkine benziyordu ama daha gevşek ve daha az belirgindi. “Gideon Palmer’ı arıyorsan beni takip et.”

On Altıncı Bölüm

Kız topuklarının üstünde döndü ve hemen yürümeye başladı. Sanki iki dakika önce bizi tuzığa düşürüp beni öldürmeye çalışmamıştı. Bizim peşinden gitmemizi bekliyordu çünkü bacaklarımızın gücü tükenmeden önce Gideon'ın evine ulaşmak için onu takip etmemiz gerektiğini biliyordu. Tereddütlü bir şekilde yürümeye başladık. Böyle davranmasına ve az önceki saldırısına bakılırsa ya çok cesurdu ya da çok arsızdı. Gideon böyle demez miydi?

“Sadece iki sokak ötedesiniz,” dedi kız. “Ama burada iki sokak çok şeyi değiştirebilir.” Eliyle sağ tarafı gösterince döndük. “Bu tarafta düzgün evler var.”

Onun sırtına baktım. Ekoseli şapkanın altından sıkı bir şekilde örülmüş sarı saçları çıkmıştı. Uzun adımlarından ve tam arkasında olmamıza rağmen bize pek dikkat etmemesinden onun bayağı özgüvenli olduğunu anladım. Az önce sokak lambasının ışığında bize kendini gösterdiğinde özür bile dilememişti. Ne bize saldırdığından ne de kaybettiğinden ötürü utanmıştı.

“Sen kimsin?” diye sordum.

“Gideon sizi istasyondan almam için beni gönderdi.” Bu doğru dürüst bir cevap sayılmazdı.

“Annem ona geleceğimizi söylemiş.”

Kız omuz silkti. “Belki öyledir belki değil. Bu önemsiz. Gideon zaten bilirdi. O her şeyi bilir. Sen de öyle düşünmüyor musun?”

“Niye bize saldırdın?” diye sordu Thomas sıkıdığı dişlerinin arasından. Bana gözleriyle hançerler fırlatıyordu. Kıza güvenmememiz gerektiğini düşünüyordu. *Zaten* ona güvenmiyordum. Onu takip etmemin tek nedeni kaybolmuş olmamızdı.

Kız güldü; sesinde bir ezgi vardı ama çok tiz değildi. “Saldırmayacaktım aslında. Ama sonra sen Krokodil Dundee gibi o bıçağı savurunca birazcık karmaşıklık oluşturayım dedim.” Hafifçe arkasını dönüp afacan bir çocuk gibi sırıttı. “Hayaletleri öldüren kişinin nasıl biri olduğunu görmek istedim.”

Ne saçmadır ki bir tarafım ona açıklama yapmak, *jet lag* ve uykusuzluk yüzünden kötü durumda olduğumu söylemek istiyordu. Ama onu etkilemek umrumda olmamalıydı. Değildi. Sadece o ukala sırtışı böyle düşünmeme neden olmuştu.

Şu anda yürüdüğümüz sokaklar diğerlerinden daha tanıdık geliyordu. Tuğladan yapılmış çitleri, alçak demir kapıları, iyi budanmış bodur ağaçları olan ve garajlarında güzel arabaların bulunduğu evlerin önünden geçiyorduk. Kapalı

perdelerin arasından beyaz ve sarı ışıklar sızıyordu ve evlere bitişik tarhlardaki çiçeklerin yaprakları hâlâ açıktı.

“Geldik,” dedi kız aniden dururken. Neredeyse sırtına çarpacaktım. Yanağıyla yaptığı harekete bakılırsa bunu bilerek yapmıştı. Bu kız sinirlerime çok dokunuyordu. Ama bana gülümsediğinde dudaklarımın köşelerini kıvrırmak zorunda kaldım. Kız bahçe kapısını açıp abartılı bir hoş geldiniz hareketi yaptı. Gideon’ın evinde çok fazla değişiklik olmadığını ya da hiç değişmediğini fark edecek kadar kısa bir süreliğine duraksadım. Sonra kız ilerleyip evin kapısını hiç çalmadan açtı ve içeri daldı.

Suda debelenen mandalar kadar yüksek sesler çıkararak Gideon’ın antresine girdik. Bavullarımız duvarlara çarpıyor, ayakkabılarımız ahşap zeminde cıyaklıyordu. Önümüzdeki dar koridorun sonunda mutfak vardı. Ocağın üstünde buharları tüten bir su ısıtıcısı olduğunu gördüm. Gideon bizi bekliyordu. O anda daha yüzünü göremeden sesi kulaklarıma ulaştı.

“Sonunda onları buldun mu tatlım? Uçuşları hakkında bilgi almak için neredeyse Heathrow’u arayacaktım.”

“Birazcık yolu şaşırmışlar,” diye cevap verdi kız. “Ama tek parça halindeler.”

Senin yüzünden pek de öyle sayılmaz, diye düşündüm ama Gideon köşeyi dönüp karşımızda belirmişti ve on yıl kadar bir sürenin ardından onu etten kemikten bir halde karşımda görmek afallamama neden oldu.

“Theseus Cassio Lowood.”

“Gideon.”

“Buraya gelmemeliydin.”

Yutkundum. Geçen yıllar, sesindeki ciddiyeti ve omurgasının dik duruşunu götürememişti.

“Geleceğimi nereden biliyordun?” diye sordum.

“Her şeyi nasıl biliyorsam bunu da öyle biliyordum,” diye cevap verdi. “Her yerde casuslarım var. Evinizdeki tablolarla hareket eden gözleri fark etmedin mi hiç?”

Gülümsem mi, gülümsemesem mi bilemedim. Şaka yapıyordu ama sesi öyle gelmiyordu. Buraya on yıldan fazla süredir ayak basmamıştım ve şimdi de kovulacakmış gibi hissediyordum.

“Şey, ben Thomas Sabin,” dedi Thomas. İyi fikir. İngiliz centilmenliği ağır basmadan önce Gideon mutfakta ancak birkaç saniye oyalanabilirdi. Bize doğru gelip Thomas’la to-kalaştı.

“O pek tehlikeli biri,” dedi kız mutfaktan. Kollarım göğsünde kavuşturmuş dikiliyordu. Burada aydınlatma daha iyi olduğu için onun bizimle yaşıt ya da biraz daha küçük olduğunu fark ettim. Koyu yeşil gözleri keskindi. “Kalbimi patlatacağını sandım. Onun kara büyücü olmadığını söylemiştin bana.”

“Ben kara büyücü falan değilim,” dedi Thomas. Kızarmıştı ama en azından ayaklarını oynatmıyordu.

Gideon en sonunda bana tekrar baktığında gözlerimi yere eğmekten kendimi alamadım. Saatler geçmiş kadar gelen uzun bir sürenin ve bitkin bir iç çekişin ardından beni kendine çekip sarıldı. Yıllar, kollarındaki gücün yok olma-

sına da neden olamamıştı. Ama başımın, küçükken olduğu gibi karnına gömülü değil de omzunun üstünde olması garip gelmişti. Bu beni biraz hüzünlendirmişti ama nedenini tam olarak bilemiyordum. Belki de uzun yıllar geçtiği için böyle hissediyordum.

Gideon beni bıraktığında gözlerinden, çenesini sertçe sıkarak maskeleyemediği bir şefkat okunuyordu. Ama yine de saklamaya gayret ediyordu.

“Hiç değişmemişsin,” dedi. “Sadece birazcık boy atmışsın. Jessy’nin kusuruna bakma.” Hafifçe dönüp kıza yanımıza gelmesi için işaret etti. “Önce yumruklarını konuşturmak gibi bir eğilimi var.” Gideon kolunu uzattığında kız yavaşça kolunun altına süzüldü. “Kendisinin bunu yapmayacak kadar kaba biri olduğunu düşündüğümünden, onu tanıtmaya görevini ben üstleniyorum. Theseus, bu Jestine Rearden. Yeğenim.”

Bunun karşısında söyleyebildiğim tek şey, “Bir yeğenin olduğunu bilmiyordum,” oldu.

“Çok yakın değildik,” dedi Jestine omuz silkerek. “Şimdiye kadar.” Gideon ona gülümsedi ama oldukça donuk bir gülümsemeydi bu. Gerçekte ama gerçek değil gibiydi. Bu Jestine denen kızın aslında Gideon’ın yeğeni değil de kız arkadaşı falan olabileceği düşüncesi aklımdan geçti. Ama bu doğru olamazdı. Düşüncesi bile midemi bulandırmıştı.

“Bize biraz zaman verir misin tatlım? Eminim Thomas ve Theseus biraz dinlenmek isteyeceklerdir.”

Jestine kafa sallayıp dişlerini göstermeden gülümsedi. Üzerime diktiği gözleri değer biçermiş gibi beni süzerken

eğlenmiş görünüyordu. Neye bakıyordu ki? Uluslararası bir uçuştan sonra her insan böyle kötü görünürdü. Jestine bize hoşça kal bile demeden yanımızdan ayrılırken Thomas arkasından, “İyi geceler,” diye seslendi ve gözlerini devirdi. Bu kız her kimse arkadaşımın boktan insanlar listesine girmeyi başarmıştı.

Morfran ile annemi arayıp sağ salım Londra’ya ulaştığımızı haber vermekle geçen birkaç dakikadan sonra Gideon bizi üst kata çıkardı ve küçükken anne ve babamla yaz tatiline geldiğimizde kaldığım misafir odasına yönlendirdi.

“Bu kadar mı?” diye sordum ona. “Niye geldiğimi soramayacak mısın?”

“Niye geldiğini biliyorum,” dedi Gideon esrarengiz bir edayla. “Misafir odasında uyuyabilirsiniz. Yarın eve döneceksiniz.”

“Nasıl da hoş bir karşılamaydı ama,” diye homurdandı Thomas, bavullarımızı ikinci kattaki misafir odasına taşıdıktan sonra. Sırtıtmamak için kendimi zor tuttum. Keyfi kaçık olduğu zamanlarda tıpkı Morfran gibi konuşuyordu. “Onun bir yeğeni olduğunu bile bilmiyordum.”

“Ben de bilmiyordum,” diye karşılık verdim.

“Kız da tam bir neşe kaynağı hani,” dedi Thomas, bavalunu daha güzel olan yatağın ayak kısmına yerleştirirken. Gariptir ki misafir odası tam bizim için düzenlenmiş gibiydi. Normal misafir odalarındaki gibi çift kişilik tek bir yatak ye-

rine, iki tane tek kişilik yatak vardı. Ama Gideon zaten bizim geleceğimizi biliyordu. Thomas yorganı çekip yatağa oturdu ve ayakkabılarını çıkardı.

“Kızın bana yaptığı neydi öyle?” diye sordum.

“Bir çeşit lanet herhalde. Bilmiyorum. Çok sık karşılaşılmaz bunlarla.”

“Beni öldürebilir miydi?”

Evet demek istiyordu ama asabi olduğu zamanlarda bile dürüst davranırdı. “Sen bayıldıktan sonra büyüye devam etmezse öldürmezdi,” dedi sonunda. “Ama durur muydu bilemeyiz.”

Dururdu. Üstümüze atlamasındaki ve yumruklarını sallamasındaki bir şey, yaptıklarının sadece bir alıştırma, bir test olduğunu hissettirmişti. Ses tonundan ve sonunda pes edişinden de anlaşılıyordu bu. Kaybetmek onu eğlendirmişti.

“Sabaha istediğimiz cevapları alacağız,” dedim, yorganımı çekerken.

“Bu hiç hoşuma gitmiyor. Bu evde güvende hissetmiyorum. Uyuyabileceğimi de sanmıyorum. Nöbetleşe uyusak mı?”

“Thomas, burada kimse bizi incitmez,” dedim. Sonra ayakkabılarımı çıkartıp yatağa girdim. “Ayrıca kız bir şey yapmaya kalksa sen onu durdurabilirsin. O büyüü nereden öğrendin ki?”

Thomas yattığı yerde omuz silkti. “Morfran bana bazı kara büyüler öğretti.” Dudakları ince bir çizgi halini aldı. “Ama kullanmayı sevmiyorum. Kendimi öfkeli ve iğrenç

hissetmeme neden oluyor.” Bana suçlar gibi baktı. “Ama o kızın bu konuda bir sorunu yokmuş gibi görünüyor.”

“Bunları sabah konuşalım, Thomas,” dediğimde daha fazla homurdandı. Ama güvende olmadığını hissettiğini söylemesine rağmen, ışıkları söndürdükten otuz saniye sonra uykuya daldı. Ben de sessizce bıçağımı yastığımın altına yerleştirdim ve uyumaya çalıştım.

Ertesi sabah alt kata indiğimde Jestine’i mutfakta buldum. Sırtı bana dönük halde bulaşıkları yıkıyor olmasına rağmen geldiğimi hissetmişti. Bugün şapkasını takmadığı için boyu altmış santim kadar olan koyu sarı saçları omzundan aşağı dökülüyordu. Sarının arasında birkaç kırmızı tutam vardı.

“Kahvaltı için sana bir şeyler hazırlayayım mı?” diye sordu.

“Hayır, sağ ol,” dedim. Masanın üstündeki sepette duran kruvasanlardan birini alıp bir köşesini kopardım.

“Tereyağı ister misin?” diye sordu bana dönerken. Çenesinde kocaman bir morluk vardı. Benim eserim. Vuruşumla nasıl iki büklüm olduğunu hatırladım. Bunu yaptığımda onun kim olduğunu bilmiyordum. Şimdi yüzündeki iz, suçumun bir göstergesi gibi görünüyordu. Ama kendimi kötü hissetmeme ne gerek vardı? Bana saldıran oydu ve hak ettiğini bulmuştu.

Jestine dolapların birinden küçük bir tabak ve kahvaltı

bıçağı çıkarıp masaya koyduktan sonra buzdolabına gidip reçel aldı.

“Yüzün için üzgünüm,” dedim kafamla morluğu işaret ederken.

Gülümsedi. “Hayır, değilsin. Ben de ciğerlerindeki havayı boşalttığım için üzgün değilim. Seni test etmem gerekiyordu ve dürüst olmam gerekirse o kadar da etkilenmedim.”

“*Jet lag* yüzünden kötü durumdaydım.”

“Bahaneler, bahaneler.” Tezgâha yaslanıp bir parmağını kot pantolonunun kemer halkasına geçirdi. “Yeterince büyüdüğüm zamandan beri senin hakkındaki hikâyeleri dinleyip duruyorum. Theseus Cassio, büyük hayalet avcısı. Theseus Cassio, silahı kuşanan kişi. Ama seninle tanıştığım anda sokak ortasında bir güzel patakladım.” Tekrar gülümsedi. “Ölü olsaydım durum daha farklı olurdu sanırım.”

“Hikâyeleri sana kim anlattı?” diye sordum.

“Biodag Dubh Yoldaşlığı,” dedi yeşil gözlerinden pırıltılar saçarak. “Tabii üyeler arasında en iyi hikâyeler Gideon’da.”

Kruvasanların birinden bir parça koparıp bir sincap gibi ağzına tıktı. Biodag Dubh Yoldaşlığı. Birkaç gün öncesine kadar böyle bir şeyden haberim yoktu. Şimdi yine karşıma çıkmıştı fakat bu defa düzgün telaffuz edilmişti.

“Ne yoldaşlığı?” dedim tereyağına uzanırken. “Beedak Dube mu?”

Sırıttı. “Aksanımla dalga mı geçiyorsun?”

“Biraz.”

“Ah. Yoksa sadece aptal numarası mı yapıyorsun?”

“Biraz da ondan.” Aşağı yukarı hiçbir şey bilmediğim halde düşüncelerimi çok fazla belli etmek hata olabilirdi.

Jestine tekrar evyeye dönüp ellerini suya daldırdı ve kalan tabakları yıkamaya başladı. “Gideon öğle yemeğine bir şeyler almak için dışarı çıktı. Sen uyanmadan önce dönmek istiyordu.” Evyenin içindeki suyu boşaltıp ellerini kuruladı. “Bak, arkadaşını korkuttuysam özür dilerim. Aslında seni alt edebileceğimi hiç düşünmemiştim.” Omuz silkti. “Gideon’ın da dediği gibi, önce yumruklarımı konuşturuyorum.”

Kafamı salladım ama Thomas bundan daha büyük bir özür isterdi.

“Sana büyü yapmayı kim öğretti?” diye sordum. “Yoldaşlık mı?”

“Evet. Ve de ailem.”

“Dövüşmeyi kimden öğrendin?”

Çenesini kaldırdı. “Birilerinin öğretmesine pek ihtiyacım olmadı. Bazı insanların bu konuda doğuştan hüneri vardır, değil mi?”

İçimde bu kız hakkında çok farklı hisler vardı. Bir yanımda onun Gideon’ın yeğeni olduğunu ve sırf bu nedenden dolayı ona güvenebileceğimi söylerken diğer yanımda ona bir bakış atıyor ve yeğeni olsun olmasın Gideon’ın onu kontrol edemeyeceğini söylüyordu. Bu kızı kimse kontrol edemezdi.

Thomas üst katta hareket etmeye başladı. Döşemeleri gıcırdatan ayak seslerini ve duştan gelen su sesini duyabili-

yorduk. Burada olmak çok garip geliyordu. Gerçekdışı bir deneyim ya da bir rüya gibiydi. Eşyaların çoğu ve mobilyaların dekorasyonu bile değişmemişti. Ama bazı şeylerin üstünden farklılık akıyordu. Mesela Jestine'in varlığı. Kız mutfakta dolaşüyor ve elindeki bezle bir şeyleri temizliyordu. Eve bakıyordu; Gideon'ın ailesi gibiydi. Neden bilmiyordum ama onun bir yere ait olduğunu görmek babamı uzun zamandır özlemediğim kadar özlememe neden olmuştu.

Kapı açıldı ve saniyeler sonra Gideon mutfığa girdi. Jestine onun elindeki poşetleri alıp boşaltmaya başladı.

"Theseus," dedi Gideon bana dönerek. "İyi uyudun mu?"

"Harikaydı," dedim ama bu kibar bir yalandı. *Jet lag* ve aşırı yorgunluğun yanı sıra havada çok fazla gerginlik vardı. Zaman mefhumunu yitirene kadar uyanık kalıp Thomas'ın horultularını dinlemiştim. Sonunda uyku bastırduğında hava aydınlanmıştı.

Gideon beni inceledi. Hâlâ çok genç görünüyordu. Yani, yaşlıydı ama on yıl öncekinden daha yaşlı görünmüyordu ve bu, benim kitabımda genç demekti. Haki renkli pantolonunun üstüne giydiği gri gömleğin kollarını dirseklerine kadar kıvrımıştı. Oldukça şıktı; emeklilik yaşı gelmiş Indiana Jones gibiydi. Az sonra onu yalancı ve hain gizli bir topluluğun üyesi olmakla suçlayacaktım ama bu halini görünce, *bunu yapmayacak olsaydım keşke*, diye düşündüm.

"Sanırım konuşmamız gerek," dedi ve mutfak kapısını işaret etti.

Çalışma odasına vardığımızda Gideon kapıyı arkamızdan kapadı, ben de derin bir nefes aldım. Kokunun hafızada en kalıcı şey olduğunu söylenirdi. Buna inanıyordum. Beyin bazı özel kokuları unutmaz; bu odadaki deri ciltli antika kitapların kokusu kesinlikle böyle kokulardan biriydi. Duvarları kaplayan kitaplıklara göz gezdirdim. Raflarda yalnızca büyüyle alakalı kitaplar değil; *Alice Harikalar Diyarında*, *İki Şehrin Hikâyesi* ve *Anna Karenina* gibi klasikler de bulunuyordu. Eski platformlu merdiven de birisinin üstüne tırmanmasını bekler gibi hâlâ köşedeydi.

Kendimi tekrar dört yaşındaymış gibi hissederek kocaman bir sırtıtsla arkamı döndüm ama Gideon'ın gözlüklerini burnunda ne kadar aşağı indirdiğini gördüğümde gülüşüm soldu. Bu konuşma, söylenenlerin asla geri alınamayacağı bir konuşma olacaktı ve birden buna henüz hazır olmadığımı fark ettim. Burada bir süreliğine kafa dinlemek, Gideon'ın babamla ilgili anlatacağı eski hikâyelerini dinlemek ve ondan bana etrafı gezdirmesini istemek çok güzel olurdu. Gerçekten güzel olurdu.

“Geleceğimi biliyordun,” dedim. “Neden geldiğimi biliyor musun peki?”

“Normal ötesi dünyayla alakası olan çoğu kişinin senin geliş amacını bildiğini düşünüyorum. Yaptığın araştırmalar çok büyük yankı uyandırdı.” Bir süreliğine duraklayıp gözlüklerini düzeltti. “Ama bu soruyu yanıtlamıyor tabii. Sanırım neyin peşinde olduğunu biliyorum. Ama burada ne işin olduğunu tam olarak anlayamadım.”

“Yardımlını istemek için geldim.”

Gülümsedi. “Sana ne gibi bir yardımım dokunacağını düşünüyorsun?”

“Thomas ile benim diğer tarafa bir kapı açmak için yardıma ihtiyacımız var.”

Gideon’ın gözleri koridorun olduğu tarafa döndü. “Sana daha önce de söylemiştim Theseus,” dedi dikkatli bir şekilde. “Bu mümkün değil. O kızı bırakmalısın artık.”

“Bırakamam. Evinde gerçekleştirdiğimiz ilk ritüelde Anna’nın teninde açılan kesikle bıçağımın arasında bir şekilde bağ oluşmuş. Anna bu sayede bana ulaşabiliyor. Onu nasıl geri getireceğimi söyle de her şey normale dönsün artık.” Yani eskiden ne kadar normale...

“Sen beni dinlemiyor musun?” dedi sertçe. “Böyle bir şeyi bildiğimi sana düşündüren ne?”

“Senin bildiğini düşünmüyorum,” dedim. Sonra elimi cebime uzatıp onun ve yoldaşlığın olduğu fotoğrafı çıkardım. Avucumun içinde olmasına rağmen hiç gerçek gibi gelmiyordu. Gideon’ın bu kadar zamandır böyle bir şeyin üyesi olup da hiçbir şey anlatmamış olması da gerçek gibi değildi. “Ama onların bildiğini sanıyorum.”

Gideon fotoğrafa baktı ama almaya yeltenmedi. Hatta hiçbir şey yapmadı. Ben daha farklı bir şeyler bekliyordum. Öfkeleneneceğini ya da en azından geri adım atacağını sanıyordum. Ama bunun yerine derin bir nefes aldı ve gözlüğünü çıkarıp burun kemerini sıktı.

“Bunlar kim?” diye sordum onun sessizliğinden bıktığımda.

“Onlar,” dedi kederli bir edayla, “Biodag Dubh Yoldaşlığı’nın üyeleri.”

“*Athame*’yi yapan kişiler,” dedim.

Gideon gözlüğünü tekrar takıp bitkince ilerledi ve masasının arkasındaki sandalyeye oturdu. “Evet,” dedi. “*Athame*’yi yapan kişiler.”

Düşündüklerim doğruydu. Ama hâlâ inanamıyordum. “Bana neden söylemedin?” diye sordum. “Bunca yıl geçti.”

“Baban bunu yapmamı yasaklamıştı. O, sen doğmadan önce Yoldaşlık’tan ayrıldı. Bilinçlenmişti ve hangi hayaleti öldürüp hangilerini bırakması gerektiğini anlamıştı.” Gideon’ın konuşması bir anda hararetlenmişti ama sonra duruldu. Şimdi yenilgiye uğramış görünüyordu. “Biodag Dubh Yoldaşlığı, *athame*’nin tek bir gayesi olduğunu düşünüyor. Onu kuşanan kişinin kendi isteklerine göre kullanabileceği bir silah olmadığını söylüyorlar. Onlara göre sen ve baban, onu gayesinden saptırdınız.”

Babam gayesinden mi saptırdı? Bu lanet olası bir saçmalıktı. Bu *athame* ve onun gerektirdikleri benim bütün hayatımı kaplamış ve babamın da hayatına mal olmuştu. Tanrının belası şeyi bir kez olsun kendi isteklerim doğrultusunda kullanamaz mıydım? Bana borçluydu o! Bize borçluydu.

“Kafanın içini görebiliyorum Theseus. Üst kattaki psişik arkadaşın kadar iyi olmasa da yine de görebiliyorum. Kelimelerimin senin üzerinde bir etkisi yok. Hiçbiri sana ulaşmıyor neredeyse. Yoldaşlık, bıçağı ölüleri göndermek için

meydana getirdi. Şimdiyse sen ölü bir kızı dünyaya geri döndürmek için kullanmak istiyorsun onu. Bunu yapmanın bir yolu olsa bile Yoldaşlık'takiler bunu gerçekleştirdiğini görmektense bıçağı yok ederler.”

“Bunu yapmam gerek. Hiçbir şey denemeden oturup onun orada acı çekmesine izin veremem.” Sertçe yutkunup dişlerimi sıktım. “Onu seviyorum.”

“O ölü.”

“Ben bu kavramı başka insanlar gibi algılamıyorum.”

Yüzünde bomboş bir ifade belirdiğinde canım sıkıldı. İdam mangasıyla karşılaşmış biri gibi bakıyordu.

“Buraya geldiğin son seferde çok küçüktün,” dedi. “Akıldan hiç çıkarmadığın tek şey, annenin sana elmalı kekten iki dilim verip vermeyeceği idi.” Gözleri köşedeki platformlu merdivene döndü. Beni küçükken onun üstüne çıktığım halimle hayal ediyor olmalıydı; o merdiveni kaydırırken ben kahkahalar atardım.

“Gideon, ben artık çocuk değilim. Bana babama davrandığın gibi davran.” Ama çok yanlış bir şey söylemiştim. Gideon ona tokat atmışım gibi gözlerini kıstı.

“Bu konuşmayı şu anda yapamam,” dedi. Benden çok kendisiyle konuşuyordu sanki. Omuzları çökerek sandalyesinde arkasına yaslanırken gitmemi ister gibi elini salladığında bir yanımla onu rahat bırakmak istedi. Ama Anna'nın haykırırları kulaklarımdan gitmiyordu.

“Benim zamanım yok,” dedim. Ama Gideon gözlerini kapadı. “Anna beni bekliyor.”

“O Cehennem’de, Theseus. Zamanın kısalığını veya uzunluğunu anlayamaz. Acısı ve korkusu değişmez.”

“Gideon...”

“Bırak dinleneyim,” dedi. “Benim söyleyeceklerimin pek önemi yok. Anlamıyor musun? O fotoğrafı sana ben göndermedim. Yoldaşlık gönderdi. Seni burada istiyorlar.”

www.webcanavari.net / Orppersephone

On Pedinci Bölüm

Kapı arkamdan yavaşça kapandı. Bu yaptığıma şaşır-mıştım çünkü kapıyı çarparak menteşelerinden sökmek geç-miști içimden. Gideon hâlâ çalışma odasındaydı; sessizce düşünüyor ya da belki uyukluyordu. Ama kullandığı ses to-nunu düşündüğümde şu anda çılgına dönmenin bir işe yara-mayacağını anlamıştım.

“Nasıl gitti?” diye sordu Thomas, kafasını mutfak kapı-sından uzatarak.

“Uyuyor,” dedim. “Bundan ne anlıyorsun?”

Mutfağa girdiğimde Thomas ve Jestine’in masada otur-muş, bir narı paylaşmakta olduklarını gördüm.

“O yaşlı bir adam, Cas,” dedi Jestine. “Sen buraya son geldiğinde de yaşlıydı. Uyuklaması sıra dışı bir şey değil yani.” Bir kaşık dolusu nar tanesini ağzına götürüp yemeye başladı.

Sağ tarafımdaki Thomas ise elindeki nar parçasını ısırp çiğnedikten sonra çekirdeklerini bir fincana tükürdü.

"Buraya biraz soluklanıp London Eye'a* binmek için gelmedik herhalde," dedi sertçe. İlk başta bunu benim yararıma söylediğini sandım ama hayır, böyle değildi. Thomas öfkeli ve tedirgindi; duştan sonra ıslak kalan saçları nedeniyle boğulmaktan son anda kurtulmuş bir kediye benziyordu.

"Hey," dedim. "Jestine'e patlama. Bu onun suçu değil." Thomas dudağını kıvrırırken Jestine gülümsedi.

"Bence sizin biraz dikkatinizi dağıtmaya ihtiyacınız var," dedi masadan kalkarken. "Hadi. Geri döndüğümüzde Gideon uyanmış olur."

Birileri Jestine'e dikkat dağınıklığının ancak kişi bundan habersiz olursa işe yarayacağını söylemeliydi. Thomas'ın da bunu bilmesi gerekiyordu çünkü dikkatini Jestine'den başka hiçbir şeye vermiyordu. İkisi astral seyahat gibi bir şeyler hakkında hararetli bir sohbete dalmışlardı. Konuşmaları, Londra Köprüsü İstasyonu'nda trenden inene kadar sürmüştü ama ben onlara katılmamıştım. Jestine cadılıkla alakalı konuşmalarla Thomas'ın ilgisini kazanmıştı. Ayrıca çekici bir kızdı; belki de Thomas'ın Carmel'i unutmasını sağlayabilirdi.

"Cas, hadi." Uzanıp tişörtümü tuttu ve beni çekti. "Neredeyse geldik."

Geldik dediği yer, Thames'in kuzey kıyısındaki şato görünümülü Londra Kulesi'ydi. Tarihte, Jane Grey'in idamı ve Guy Fawkes'a yapılan işkenceler gibi pek çok olaya tanıklık

* Avrupa'nın bilinen en yüksek (135 m) dönme dolabıdır. (e.n.)

etmiş olan kule, turistler tarafından sık ziyaret edilen bir yerdi. Kule köprüsünü geçerken binaya baktığımda, *duvarlarında kim bilir kaç kişinin çılgınlıkları yankılandı, kaç kişinin kanı yerlere bulandı*, diye düşündüm. Eskiden idam edilen kişilerin kelleleri direklere asılır ve nehre düşene kadar köprüde sergilenirdi. Bakışlarımı kahverengi suya indirdim. Derinlerde bir yerde savrulup duran kemikler vardı mutlaka.

Jestine biletlerimizi aldı ve hep birlikte içeri girdik. Sonra, tur rehberini beklememize gerek olmadığını, buraya çok sık geldiği için kulenin ilginç kısımlarıyla alakalı bilgisi olduğunu söyledi. O bizi içeride gezdirirken ve çimenlikte dolaşan kara renkli şişko kuzgunlarla ilgili hikâyeler anlatırken biz de onu takip ettik. Thomas dinliyor, gülümsüyor ve nezaketen sorular soruyordu ama o tarihi pek sevmezdi. On dakika kadar gezindikten sonra onu yüzünde sefil bir ifadeyle Jestine'in uzun sarı saçlarına bakarken yakaladım. Kızın saçları ona Carmel'i hatırlatıyordu herhalde. Ama Jestine'in saçlarının arasında parlak kırmızı tutamlar vardı. Ayrıca kız, Carmel'e hiç benzemiyordu. Jestine'in gözleri yemyeşil camlar gibiydi; oysa Carmel'in sıcak, kahverengi gözleri vardı. Jestine çarpıcı biriydi, Carmel'in güzelliği klasikti.

"Cas, beni dinliyor musun sen?" diye sordu Jestine gülümseyerek. Boğazımı temizledim. Gözlerim uzun süredir kızın üstündeydi.

"Pek sayılmaz."

"Daha önce buraya geldin mi?"

"Bir kere. Küçükken yaz tatiline geldiğimizde Gideon,

annemle beni buraya getirmişti. Ama üzülmeyin, o zaman da sıkılmıştım.” Zamanımı böyle harcarken gözümün önüne Anna geldi. Hayalimde, o acıyla kıvrılırken ben de onunla birlikte ıstırap çekiyordum. Kendime işkence etmek için aklıma gelebilecek en kötü acıyı hayal ediyordum. Anna’yı oradan kurtarana kadar yapabileceğim tek şey buydu.

Arkamızda, muhafız kıyafeti giymiş bir tur rehberi, alaycı yorumlar yaparak ve gün içinde pek çok kez yaptığı esprileri tekrar ederek insanların kahkahalar atmasına neden oluyordu. Jestine beni sessizce süzdü. Birkaç saniye sonra tekrar önümüze geçerek bizi Beyaz Kule’ye yönlendirdi.

“Daha az merdiveni olan başka bir turistik mekân yok muydu?” diye sordu Thomas, üçüncü katı turladıktan sonra. Bu kat zırhlar, at heykelleri ve zincirli zırh giymiş şövalye heykelleriyle doluydu. Çocuklar *aaa, ooo* diyerek her şeyi parmakla işaret ediyorlardı. Büyükler de aynı şeyi yapıyordu. Tüm kule ayak sesleri ve konuşmalarla çınılıyordu. Haziran sıcağının üstüne bir de insanların vücut ısısı eklenince içerisi iyice sıcak olmuştu. Sineklerin vızıldaması da kulaklarımıza geliyordu.

“Vızıldama seslerini duyuyor musun?” diye sordu Thomas.

“Sinekler,” dediğimde bana değişik bir ifadeyle baktı.

“Evet ama hangi sinekler?”

Etrafıma bakındım. Bir ahırın içindeki kadar fazla vızıldama sesi vardı ama ortada gerçek sinek yoktu. Ve bizden başka kimse bunu fark etmiş gibi görünmüyordu. Ayrıca ha-

vada iğrenç, metalik bir koku da vardı. Bu kokuyu nerede olsa tanırdım. Yıllanmış kan kokusu.

“Cas,” dedi Thomas kısık sesle. “Arkana bak.”

Arkama döndüğümde kullanılmış savaş aletlerinin sergilendiği bir vitrinle karşılaştım. Hiç temizlenmemiş ya da cilalanmamış olan silahların üstünde kuru kırmızı lekeler vardı. Uzun bir gürzün bir yarısına kafatası parçaları ve saç tutamları yapışmıştı. Bir insanın kafası bununla paramparça edilmişti. Vızıldayan hayalet sinekler gerçek olmasa da Thomas kollarını sallayıp onları kovalamaya çalıştı. Etrafıma baktığımda serginin tamamının aynı halde olduğunu fark ettim. Vitrinlerin hepsi kanlı savaş kalıntılarıyla doluydu. Şövalyelerden birinin zırhının altından pembe renkli bağırsaklarının ucu görünüyordu. Elim arka cebimde duran bıçağıma doğru kaydığında Jestine’in sırtıma dokunduğunu hissettim.

“Onu tekrar çıkarayım deme,” dedi.

“Burada neler oluyor?” diye sordum. “İlk girdiğimizde böyle değildi.”

“Burası hep böyle miydi?” diye sordu Thomas. “Bunlar gerçekten oldu mu?”

Jestine etrafımızdaki kan dondurucu manzaraya bakıp omuz silkti. “Bilmem. Olabilir ama olmayabilir de. Buradaki binlerce ölü varlığın öfkesi yüzünden meydana çıkıyor da olabilir bu görüntüler. O kadar çoklar ki ayrı ayrı seslere sahip değiller. Kim olduklarına dair hiçbir fikirleri de yok. Sadece bunun gibi bir gösteri yapabiliyorlar işte.”

“Küçükken geldiğinde de böyle şeyler olmuş muydu

Cas?" diye sordu Thomas. Kafamı iki yana salladım.

"Senin bunları hemen göreceğini düşünmüştüm," dedi Jestine. "Ama belki de sana göstermemişlerdir. Çoğu insan göremez. Ama buraya son geldiğimde küçük bir kız içeriye adımını atar atmaz ağlamaya başladı. Kimse onu susturmadı. Neden ağladığını da söylemiyordu ama ben anlamıştım. Kız sürekli ağlarken ailesi onu bağırsakları deşilmiş şövalyenin yanına götürüp oyalamaya çalışıyordu; sanki bu onu neşelendirecekmiş gibi."

Thomas yutkundu. "Bu iğrenç."

"Sen ilk ne zaman gördün?" diye sordum.

"Sekiz yaşımdayken ailem beni buraya getirmişti."

"Ağladın mı?"

"Hiç ağlamadım," dedi çenesini kaldırarak. "Ama anlamıştım." Kafasıyla kapıyı işaret etti. "Eee, kraliçeyle tanışmak ister misiniz?"

Kraliçe, şapeldeydi. İlk sıranın sol tarafında sessizce oturuyordu. Koyu kahverengi saçları sırtına dökülüyordu ve korseyle sıkıştırılmış bedeni dimdikti. Ondan on metre kadar uzakta, arka tarafında duruyor olsam da ölü olduğunu anlayabiliyordum.

Şapelde yapılan turlara ara verilmişti ve içeri girdiğimizde dekoratif camların fotoğraflarını çekmekte olan genç çift de dışarı çıktığında tamamen yalnız kaldık.

"Bunun hangi kraliçe olduğunu bilmiyorum," dedi Jes-

tine. "Çoğu kişi onun, VIII. Henry'nin ikinci eşi Anne Boleyn olduğunu söylüyor ama belki Jane Grey de olabilir. Hiç konuşmuyor. Portrelerdeki kişilere de benzemiyor."

Bu tuhaftı. Önümdeki ölü kadın daha önce gördüğüm ölü kadınlar gibi olsa da farklıydı. Bu, ünlü bir kraliçeydi. Ölümlere hayran olmak mümkünse o zaman şu anda hissettiğim buydu.

Jestine şapelin arka tarafına, kapıya doğru hareket etti.

"Sorulara karşılık veriyor mu?" diye sordum. Ama bu muhtemel değildi. Kadın cismani değildi; öyle olsaydı herkes tarafından görülebilirdi. Fakat az önce şapelden ayrılan çiftin ondan hiç haberi yoktu. Kraliçenin, onların fotoğraflarından birkaçında görünüp görünmeyeceğini merak ettim. Böyle bir şey olursa çiftin arkadaşlarına ve komşularına anlatacak güzel bir hikâyesi olurdu.

"Bana hiç cevap vermedi," diye fısıldadı Jestine. O sırada kraliçe yavaşça dönüp bana baktı. Bir kraliyet mensubu gibi hareket etmişti. Ya da sadece tedbirli davranıyordu. Bir yandan da, kesilmiş kafasını boynunda dengede tutmaya çalışıyordu. Boğazındaki kesikten aşağısı tamamen kanla kaplıydı ama başka bir şey de vardı. Elbisesinin banka değerken çıkardığı sesler kulağıma geliyordu. Kadın sadece sisten oluşan bir görüntü değildi artık.

Jestine'in az önce bahsettiği portreleri hiç görmemiştim, bu yüzden birilerine benzeyip benzemediğini anlayamıyordum. Ama karşımda duran kraliçenin genç bir kız olduğu besbelliydi. Zayıf, incecik dudaklı ve soluk tenliydi. Fakat

karanlık ve keskin gözleri çok güzeldi. Asil ve kibar görünüyordu ama yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Üstüne buruşuk giysiler geçirmiş olan ve saçları gözüne düşen bir gençle karşılaşan her kraliçe bu tepkiyi zaten verirdi.

“Eğilip selam falan vermeli miyim?” diye sordum ağzımm kenarıyla.

“Yapman gereken şey acele etmek,” dedi Jestine. Bir yandan kapıdan dışarısını gözetliyordu. “Diğer tur iki dakika içinde başlayacak.”

Thomas’la bakıştık. “Acele edip ne yapacağım?” diye sordum.

“Onu gönder,” diye fısıldadı Jestine, bir kaşını kaldırarak. “Bıçağı kullan.”

“Bu kadın hiç birilerini öldürdü mü ki?” diye sordu Thomas. “İnsanlara zarar verdi mi?”

Bundan şüpheliydim. İnsanları korkuttuğunu bile sanmıyordum. Bir zamanlar kraliçe olan bu kızcağızın birileri için tehdit oluşturduğunu hayal edemiyordum. Kızda kasvetli bir hava vardı ve olduğu yerden memnun görünüyordu. Bunu açıklamak zordu ama bence tüm bunları kaba ve uygunsuz buluyordu. Bıçağımı ona saplama ve Jestine’in ifade ettiği gibi onu “gönderme” düşüncesi yanaklarımın kızarmasına neden olmuştu.

“Hadi çıkalım buradan,” diye mırıldandım ve kapıya yöneldim. Gözümün ucuyla baktığımda Thomas’ın garip bir reverans yaptığını gördüm. Sonra bir kez daha arkamı döndüm. Kraliçe artık bize bakmıyordu. Kesik kafasını boynunda den-

gelemeye çalışarak kilisesinde otururken yaşayanları umursamadığı belliydi.

“Bir şey mi kaçırdım acaba?” diye sordu Jestine, açık havaya çıktığımızda. Önlerine geçerek hızla çıkışa doğru ilerlemeye başladım. Gideon şimdiye uyanmış olmalıydı. Bu kadar gezinti bana yeterdi.

“Hey,” dedi Jestine kolumu tutarak. “Seni kıracak bir şey mi yaptım? Bir sorun mu var?”

“Hayır,” dedim. Sonra derin bir nefes alıp verdim. Bu kız oldukça atılgan ve aceleciydi. Ama onun özrünü unutmamaya çalışıyordum; her zaman düşünmeden sertçe hareket ettiğini söylemişti. “Sadece... Eğer yaşayanlar için bir tehdit oluşturmuyorlarsa hayaletleri ‘göndermiyorum’.”

Yüzünde büyük bir şok ifadesi oluştu. “Ama senin gayen bu değil.”

“Ne?”

“Sen araçsın. Silahı kuşanan kişisin. Önemli olan silahın isteğidir, seninki değil. Ve *athame* ayırım yapmaz.”

Çıkış kapısının yanındaki merdivenlerde durup birbirimize baktık. Söylediklerine inancının tam olduğu açıktı. Kendisini bildi bileli bu kanunları öğreniyor olmalıydı. Gözlerini gözlerime dikerek karşımda duruşu, ona bunların tersini söylemem için bana meydan okuyor gibiydi. Tabii ne söylesem fikri değişmeyecekti.

“Evet, dediğin gibi silahı kuşanan kişi benim. *Athame*’ye akıtılan kan benim kanım. Yani artık benim elimde olduğuna göre ayırım yapıyor diyebilirim.”

“Bir dakika,” dedi Thomas. “Jestine, şeyin bir üyesi...”

“Falan Filan Yoldaşlığı’nın bir üyesi, evet sanırım öyle.”

Jestine çenesini kaldırdı. Çenesindeki morluğu kapatmak için makyaj falan yapmamıştı. Ama bir nişan gibi de sergilemiyordu.

“Tabii ki de öyleyim,” dedi sırtarak. “Sana o fotoğrafı kim gönderdi sanıyorsun?”

Thomas’m ağzı hafifçe açık kaldı.

“Amcanın buna kızacağını düşünmedin mi?” diye sorduğunda omuz silkti. Bu kız da sürekli omuz silkiyordu.

“Yoldaşlık artık senin öğrenme vaktin geldiğini düşündü,” dedi. “Ama Gideon’a kızma. O yıllardır tam olarak üye değil.”

O da babamla birlikte Yoldaşlık’tan ayrılmıştı herhalde.

“Gideon artık üye değilse biz ne yapacağız?” diye sordu Thomas.

“Ah, yerinizde olsam endişe etmezdim,” dedi Jestine.

“Biz seni bekliyorduk.”

Çalışma odasına girdiğimizde Gideon, üçümüzü uzun bir süre süzdü. En sonunda gözleri Jestine’de durdu.

“Onlara ne söyledin?” diye sordu.

“Bilmedikleri bir şey söylemedim,” dedi kız.

Thomas’m bana imalı bir şekilde baktığını hissettim ama ona bakmadım. Londra Kulesi’nden ayrıldığımızdan beri kendimi bir Hitchcock filmindeymiş gibi hissediyordum.

Eğer Thomas'a baksaydım bu his daha da kuvvetlenecekti. Sanki hiçbir şey bizim kontrolümüzde değilmiş gibi geliyordu. Herkes benden daha çok şey biliyormuş gibiydi ve bu beni öfkeliendirmeye başlıyordu.

Gideon derin bir nefes aldı. "Bu dönüş noktası Theseus," dedi masasına bakarak. Her zamanki gibi haklıydı. Bunu hissedebiliyordum. Buraya gelmeye karar verdiğim andan beri hem de. Ama artık buradaydım. Bu, dönüş yapabileceğim son dakika, son andı. Thomas'la birlikte Thunder Bay'e geri dönebilirdik ve hiçbir şey değişmezdi. Biz olduğumuz gibi kaldık, Anna da neredeyse orada hapsolürdü.

Jestine'e baktım. Gözlerini yere dikmişti ama yüzünde ukala bir ifade vardı. Geri dönüş noktasını birkaç ülke geride bıraktığımızı biliyormuş gibi görünüyordu.

"Söyle artık," dedim. "Kara Hançer Yoldaşlığı tam olarak nedir?" İsmi orijinal dilinde söylemediğim için Jestine burnunu kııştırdı ama ağzımı açıp Galceyi katletme havamda değildim.

"Bıçağı meydana getiren insanların soyundan gelen kişiler," diye cevap verdi Gideon.

"Benim gibi yani," dedim.

"Hayır," dedi Jestine. "Sen, bıçağın üstüne kanı akıtılan savaşçının torunusun."

"Yoldaşlık'takiler de, gücü kullanan kişilerin, büyücülerin torunları. Eskiden bunlara *Druid*'ler* ve kâhinler denirdi. Şimdi gerçek bir isimleri yok."

"Sen de onlardan biriydin," dedim. Ama Gideon kafasını iki yana salladı.

* Eski Keltlerde rahiplik, öğretmenlik, yargıçlık gibi işlevler de üstlenmiş bilgin. (e.n.)

“Geleneksel yolla değil. Babanla arkadaş olduktan sonra beni aralarına aldılar. Tabii ki ailemin Yoldaşlık’la bağlantısı var. Eski ailelerin çoğunun vardır. Ama binlerce yılın ardından çoğu şey değişti ve yozlaştı.” Kafasını sallarken nefesi tükenmiş gibiydi. Sanki bunlar çok yaygın ve bilindik şeylermiş gibi konuşuyordu. Benim öğrenmem on yedi yılını almıştı hâlbuki.

Gözü kapalı bir şekilde kendi etrafımda döndürülmüş ve sonra gözlerim açılıp gün ışığında bırakılmış gibi hissediyordum. Bu kadim kulübe tamamen yabancı olduğumu hiç düşünmemiştim. Ben, *kulübün kendisi* olduğumu sanıyordum. Ben. Benim kanım. Benim bıçağım. Son.

“Fotoğraftaki bıçaklar nedir Gideon? Destek için mi yapılmışlar? Yoksa benim gibi başka insanlar da mı var?”

Gideon elini uzattı. “Ona bir bakabilir miyim Theseus? Sadece bir saniyeliğine.”

Thomas kafasını iki yana salladı ama bence sorun yoktu. Gideon’ın bazı sırları olduğunu hep biliyordum zaten. Bundan daha başka sırları da vardı mutlaka. Ama bu, ona güvenmediğim anlamına gelmiyordu.

Arka cebime uzanıp *athame*’mi kılıfından çıkardım ve Gideon’a uzattım. Ciddi bir edayla bıçağı aldı ve koyu renkli meşe bir rafa dönüp birkaç çekmeceyi açıp kapadı. Rafa çok yakın olmasına rağmen çelik pırıltısını görebiliyordum. Bize döndüğünde elinde bir tepsi vardı. Tepsinin üstündeyse birbirine tıpatıp benzeyen dört tane bıçak duruyordu. Bunlar benim bıçağımın kopyalarıydı.

“Yoldaşlık’ın geleneksel bıçakları,” dedi Gideon. “Pek değerli sayılmazlar. Seninki gibi değiller. Yani seninki gibisi başka kimse yok.” Jestine’e yaklaşması için işaret etti. Bıçağa yaklaşırken kızın takındığı hürmet dolu ifade neredeyse sesli bir şekilde gülmeme yok açacaktı. Ama bir yandan da biraz utanmıştım. Jestine öyle saygılı görünüyordu ki... Ben bıçağıma hiç böyle baktım mı bilmiyordum.

Gideon tepsiyi masanın kenarına koyup bul karayı al parayı oyunu gibi bıçakları karıştırıp yeniden düzenledi. Jestine tepsinin önünde durduğunda Gideon sırtını dikleştirdi ve gerçek bıçağı seçmesi için ona emir verdi.

Benim bıçağımda ne bir hasar ne de onu diğerlerinden ayıracak bir iz vardı. Ama ben onu hemen tanımıştım. Soldan üçüncü bıçak benimkiydi. Sanki elini kaldırıp bana sallıyor-muş gibi güçlü bir şekilde hissetmiştim onu. Jestine’in hiçbir fikri yoktu ama yeşil gözleri bu görev karşısında parlamıştı. Birkaç derin nefes aldıktan sonra elini tepsinin üstüne doğru uzattı ve havada sağa sola gezdirmeye başladı. Yanlış bıçağın üstünde durakladığında kalp atışlarım hızlandı. Onun doğru olanı bulmasını istemiyordum. Bu kötü bir düşünceydi ama istemiyordum işte.

Gideon nefesini tutarken Jestine gözlerini kapadı. Otuz gergin saniyenin ardından gözlerini açtı, gülümsedi ve tepsiye uzanıp bıçağı seçti.

“Aferin,” dedi Gideon ama sesi memnun çıkmıyordu. Jestine kafa sallayıp bıçağı bana verdi. Bıçağı kılıfına geri koyarken, oyuncağına zarar verilmiş bir çocuk gibi görünmemeye çalıştım.

“Çok eğlenceliydi,” dedim. “Ama bu ne demek oluyor? Yoldaşlık diğer tarafa nasıl geçileceğini biliyor mu bilmiyor mu onu söyleyin bana.”

“Tabii ki de biliyorlar,” dedi Jestine. Bıçağımı bulmak için kullandığı büyüden dolayı yüzü kızarmıştı. “Daha önce yaptılar. Senin için tekrar yapacaklar; bedelini ödemeye hazırsan tabii.”

“Ne bedeli?” diye sorduk Thomas’la aynı anda. Ama Gideon da Jestine de soruyu hiç duymamış gibi yaptılar.

“Onlarla konuşacağım,” dedi Gideon. Jestine ona bakınca bunu düz bir sesle tekrarladı. Gideon bana bir kere bile bakmadı. Bunun yerine çakma bıçaklara odaklanıp sanki çok önemliymişler gibi yumuşak bir bezle sildi ve çekmeceye geri koydu. “Biraz dinlen, Theseus,” dedi. Buna çok ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi konuşuyordu.

Thomas’la üst kattaki misafir odasına çıkıp kendi yataklarımıza oturduk ve sessizce durduk. Arkadaşım bu konuda çok rahatsızdı. Onu suçlayamazdım. Ama bu kadar uzağa gelip de hiçbir şey yapmamak olmazdı. Anna hâlâ beni bekliyordu. Onun sesi, çığlıkları hâlâ kafamın içindeydi.

“Sence Yoldaşlık ne yapacak?” diye sordu.

“Şanslıysak Cehennem’e bir kapı açmamıza yardım edecekler,” diye cevap verdim. Şanslıysak. Hah ha! İroniye bakın.

“Jestine bir bedel olacağını söyledi. Bundan emin mi acaba? Bedelin ne olacağıyla ilgili bir fikrin var mı?”

“Yok. Ama her zaman bir bedel olur, bunu biliyorsun. Siz cadılar hep bunu söylemez misiniz? ‘Ver ve al, dengeyi

sağla,' demez misiniz? Yarım kilo tereyağına karşılık üç tavuk falan verilmez mi?"

"Ben bir şeylerin takas edilmesinden bahsetmedim hiç," dedi ama gülümsediğini hissedebiliyordum. Belki yarın onu eve göndersem iyi olurdu. Başına kötü bir şey gelmesine neden olmamalıydım. Çünkü bu akşamdan sonra burada dönenler yalnızca beni ilgilendiriyormuş gibi geliyordu.

"Cas?"

"Efendim?"

"Bence Jestine'e güvenmemelisin."

"Neden?"

"Çünkü," dedi Thomas alçak sesle, "az önce tepside senin *athame*'ni ararken onu ne kadar çok istediğini düşünüyordu. *Athame*'nin kendisine ait olduğunu düşünüyordu."

Gözlerimi kırptırdım. Aklıma ilk gelen şey, "Öyleyse ne olmuş?" oldu. Jestine bu dileğine erişemeyecekti. Bu sadece bir hayaldi onun için. *Athame* benimdi ve her zaman öyle olacaktı.

"Thomas?"

"Efendim?"

"Sen benim bıçağımı diğerlerinin arasından ayırt edebilir miydin?"

"Asla," dedi. "Milyon yıl geçse de yapamazdım."

On Sekizinci Bölüm

Anna ve ben yuvarlak bir masaya oturmuş, önümüzde alabildiğine uzanan el değmemiş yemyeşil çimenlere bakıyorduk. Sarı ve beyaz renkli kır çiçekleri, benim hissedemediğim bir esintiyle dalgalanıyor ve arada bir demet oluyorlardı. Bir verandadaydık; belki de Anna'nın eski evinin verandasıydı bu.

"Güneşe bayılıyorum," dedi Anna. Parlak beyaz ışınlarını yeryüzüne gönderip çimenlerin gümüşü usturalar gibi görünmelerine neden olan güneş gerçekten çok güzeldi. Ama hava sıcak değildi. Bedenim hiçbir şeyi hissetmiyordu; üstünde oturduğum sandalyeyi bile hissetmiyordum. Kafamı döndürüp Anna'dan uzaklara baktığımdaysa hiçbir şey göremiyordum. Arkamızda ev yoktu. Sadece kendi zihnimde oluşturduğum izlenim vardı. Bunların hepsi zihnimde gerçekleşiyordu.

"Çok nadide bir şey," dedi ve sonunda onu gördüm. Bakış açım değişmişti ve Anna karşımdaydı. Yüzü gölgeliydi. Omuzlarına dökülmüş koyu renk saçlarının birkaç tutamı

rüzgârla uçuşuyordu. Elimi masanın karşısına doğru uzattı. ğımda ona ulaşamayacağımı ya da kahrolası masanın boyut değiştireceğini düşündüm ama avucum Anna'nın omzuna değdi. Parmaklarımın arasındaki saçları siyah ve soğuktu. Ona dokunduğumda hissettiğim rahatlama çok güçlüydü. Anna güvendeydi. Zarar görmemişti. Güneş yanaklarına vuruyordu.

"Anna."

"Bak," dedi gülümseyerek. Açıklığı çevreleyen birkaç ağaç çıkmıştı ortaya. Gövdelerinin arasında bir geyik duruyordu. Hayvan bir görünüp bir kaybolurken sanki bir resimmiş de boya siliniyormuş gibi gelmişti. Sonra geyik kayboldu ve Anna birden yanımda belirdi. Masanın karşısında olamayacak kadar yakınımdaydı. Bedeninin yan tarafı benimkine değiyordu.

"Sonumuz böyle mi olacaktı?" diye sordum.

"Elimizde olan bu," dedi.

Bakışlarımı eline indirdiğimde gördüğüm böceği elimle kovaladım. Böcek sırtüstü yere düşüp bacaklarını kıpırdatmaya başladı. Kollarımı Anna'ya sardım. Omzunu, boynunun kıvrımını öptüm. Yerdeki böcek, boş bir deniz kabuğuna dönüşmüştü. Yanında altı tane bacak vardı ama ona bağlı değillerdi. Yanağımda Anna'nın serin tenini hissetmek çok rahatlatıcıydı. Burada sonsuza dek kalmak istiyordum.

"Sonsuza dek," diye fısıldadı Anna. "Ama bunun bedeli ne olacak?"

"Ne?"

“Onlar ne isteyecek?” dedi.

“Onlar mı?” diye sordum. Anna kollarımın arasında kıpırdandı. Teni sertleşmiş ve eklem yerleri gevşemişti. Vücudu parçalara ayrılıp yere düşerken onun sadece, gri kâğıttan bir elbise giymiş tahta bir kukla olduğunu fark ettim. İfadesiz yüzünde hiçbir oyuk yoktu. Ama üstünde, yanan bir nesneyle kazınmış gibi görünen siyah harflerden oluşan tek bir kelime vardı:

YOLDAŞLIK.

Neredeyse tüm bedenim yataktan sarkmış bir şekilde uyandığımda Thomas’ın eli omzumdaydı.

“İyi misin dostum?”

“Kâbus gördüm,” diye mırıldandım. “Çok rahatsız ediciydi.”

“Rahatsız edici mi?” Thomas battaniyemin kıyılarını tuttu. “Bir insanın bu kadar terleyebileceğini bilmezdim. Gidip sana bir bardak su getireyim.”

Yatakta oturup başucu lambasını yaktım. “Hayır, ben iyiyim.” Ama bu doğru değildi. Thomas’ın yüzündeki bakıştan da bunu anladığı belli oluyordu. Çılgılık atacak, kusacak ya da ikisini aynı anda yapabilecekmış gibi hissediyordum.

“Anna’yı mı gördün?”

“Bugünlerde hep onu görüyorum zaten.” Thomas bir şey demedi, ben de gözlerimi yere indirdim. Bu sadece bir rüyaydı. Hayatım boyunca gördüğüm kâbuslar gibiydi. Bir anlamı yoktu. Olamazdı. Yoldaşlık... Anna bu konularda hiç-

bir şey bilmiyordu. Görüp hissedebildiği tek şey acıydı. Onun orada, *Obiaman*'ın işkenceleriyle baş başa hapsedildiğini düşününce, ellerimdeki kemiklerin hepsi kırılana kadar bir yerleri yumruklamak istedim. On yıllar boyunca bir lanetin etkisi altında kalıp bir şekilde kendisi olarak kalmayı başarmıştı ama bu defaki onu mahvedecekti. Ya yanma ulaştığımda kim olduğunu ya da benim kim olduğumu hatırlamazsa ne olurdu? Ya insan değilse?

Bedeli ne olacak? Takas mı? Bunu yapardım. Evet, ben...

"Hey," dedi Thomas birden. "Öyle bir şey olmayacak. Onu oradan kurtaracağız. Söz veriyorum." Elini uzatıp beni sarstı. "Öyle saçmalıklar düşünme." Hafifçe gülümser gibi oldu. "Ayrıca o kadar yüksek sesle düşünme. Başımı ağrıtır yorsun."

Ona baktım. Saçlarının yarısı yatık, yarısı havaya kalkmış haldeydi. *Sabretooth* filminden fırlamışa benziyordu. Ama bana söz verirken gayet ciddi görünüyordu. Biliyorum, korkuyordu; hem de altına işeyecek kadar. Ama Thomas her zaman korkardı. Önemli olan, bu korkunun kemikleşmiş olmamasıydı. Onun yapacaklarına engel olmuyordu. Ve cesur biri olmadığı anlamına gelmiyordu.

"Bu işte gerçekten arkamda duran tek kişi sensin," dedim. "Neden?"

Omuz silkti. "Diğerleri adına konuşamam. Ama... o senin Anna'n." Tekrar omuz silkti. "Ona değer veriyorsun, değil mi? O önemli biri. Bak..." Elleriyle sertçe yüzünü sı-

vazladı. “Eğer... eğer onun yerinde Carmel olsaydı ben de senin yaptığını yapmak isterdim. Senin de bana yardım etmeni beklerdim.”

“Carmel konusunda üzgünüm,” dedim. Thomas elini sallayarak geçiştirdi.

“Böyle bir şey olmasını beklemiyordum sanırım. Ama öyle yapmalıydım. Fark etmeliydim ki o beni gerçekten...” Konuşmayı kesti ve hüznle gülümsedi. Ona, bunun kendisiyle alakalı olmadığını, Carmel’in onu sevdiğini söyleyebildim. Ama bu işleri daha da kolaylaştırmazdı. Ayrıca Thomas bana inanmayabilirdi.

“Her neyse, sana bu yüzden yardım ediyorum işte,” dedi ve sırtını dikleştirdi. “Ne? Sırf senin için yaptığımı mı sanmıştın? Yalnızca sana üzülüğüm için?”

Güldüm. Kâbusun etkisi azalmaya başlamıştı. Ama kuklanın ahşap yüzü ve üstüne kazınmış yanık harfler uzun süre zihnimde takılı kalacaktı.

Jestine’in bu evde yaptığı tek iş kahvaltı hazırlamaktı galiba. Tereyağlı yumurta kokusu alt katın tamamını sarmıştı ve köşeyi dönüp mutfığa girdiğimde masanın üstünün tamamen dolu olduğunu gördüm. Bir tencere dolusu yulaf ezmesi, iki çeşit yumurta (omlet ve karıştırılmış peynirli yumurta), sosis, domuz pastırması, bir sepet meyve, küçük bir yığın kızarmış ekmek ve Gideon’ın etli jölesi (aralarında Marmite denilen iğrenç mayalı sos ve bitkisel jöle de vardı) açık büfe

gibi masaya yayılmıştı.

“Gideon’la sen gizlice bir pansiyon falan mı işletiyorsunuz?” diye sorduğumda kız yamuk bir şekilde gülümsedi.

“Sanki Gideon kapısından içeri bir sürü yabancının adım atmasına izin verir de... Hayır. Ben sadece yemek pişirmeyi seviyorum. Ayrıca onun karnını doyurmayı da seviyorum. Ama henüz oturmayın,” dedi elindeki spatulayı göğsüme doğrultarak. “Gideon çalışma odasında, çıkmak için hazırlanıyor. Ona iyi dileklerini sunmalısın.”

“Niye? Tehlikede mi?”

Jestine’in gözleri sır vermiyordu. Mantığım ondan hoşlanmamam gerektiğini söylüyordu ama ben yine de ondan hoşlanmıştım.

“Tamam,” dedim bir saniye sonra.

Çalışma odasından hiç ses gelmiyordu ama kapıyı açtığımda Gideon’ın orada, masasının arkasında olduğunu gördüm. Bir çekmeceyi açmış, elini içinde gezdiriyordu. Bana bir bakış attı ama çekmedeki işine ara vermedi.

“Yarın buradan ayrılacaksınız,” dedi. “Ben bugün gidiyorum.”

“Nereye?”

“Yoldaşlık’a tabii ki,” diye cevap verdi kısa ve öz olarak. Ama bunu biliyordum zaten. Benim sorum, haritada nereye gittiği idi. Herhalde Gideon da bunu biliyordu.

Yaşlı adam bir başka çekmeceyi açıp çakma bıçakları kırmızı kadife kılıflarından çıkardı. Sonra her birini deri birer kılıfa sokarak ipek bir kesenin içinde topladı ve açık valizine

yerleştirdi. Sandalyesinin üstüne yerleştirmiş olduğu valizi hiç fark etmemiştim bile.

İçim tuhaf bir şekilde rahatlayınca haftalardır, hatta aylardır yay gibi gergin olan kaslarım da gevşedi. Küçük de olsa bir şansım olduğunu bilmenin verdiği rahatlıktı bu.

“Jestine kahvaltı hazırlamış,” dedim. “Gitmeden önce bir şeyler yemek için vaktin vardır, değil mi?”

“Yok aslında.” Valizine birkaç katlanmış gömlek yerleştirirken elleri titriyordu.

“Şey...” Ne diyeceğimi bilemiyordum. Titremesi beni kaygılandırmıştı. Bu, onun yaşlandığını gösteriyordu. Valizi toplarken sandalyeye doğru eğilince de kamburu çıkıyordu.

“Babana söz vermiştim,” diye fısıldadı. “Ama sen başkaya devam ediyorsun. Pes etmiyorsun. Bu huyunu ondan almışsın. Aslında hem annenden hem de babandan.”

Gülümsemeye yeltendim ama bunları iltifat olarak söylememişti.

“Niye birlikte gitmiyoruz?” diye sorduğumda kafasını kaldırmadan bana baktı. *Bunu sen başlattın*, diyordu gözleriyle. Bu yüzden yerimde rahat durmalıyım. Neye bulaştığım konusunda endişelerim olduğunu Gideon’ın görmesine izin vermeyecektim.

“Eee, oraya nasıl gideceğiz? Uzak mı?” Sorular ağzımdan dökülür dökülmez çok saçma geldi. Sanki metroya binip dört durak sonra inince kadim bir *Druid* yoldaşlığının kapaısına varabilecekmişim gibi. Ama belki gerçekten de böyleydi. Sonuçta yirmi birinci yüzyıldaydık. Kahverengi cüp-

peler giymiş bir grup insanla karşılaşmak da eşit derecede tuhaftı zaten.

“Jestine sizi götürecektir,” dedi Gideon. “O, yolu biliyor.”

Kafamda bir sürü soru, düşünce ve varsayım dolaşıyordu. Yoldaşlık’ı bulduğumu hayal ediyordum. Boyutlar arası bir kapıdan Anna’ya ulaştığımı hayal ediyordum. Arada bir de, gözümün önünde kuklanın ahşap yüzüne kazınmış siyah harfler beliriveriyordu.

“Theseus.”

Kafamı kaldırdım. Gideon valizini kapatmış, sırtını dikleştirmişti.

“Ben asla bunu seçmezdim,” dedi. “Buraya geldiğin anda ellerimi bağladın.”

“Bu bir test, değil mi?” diye sorduğumda yere baktı. “Ne kadar kötü olacak? Sen özel bir tren vagonunda otururken ya da bir Rolls’un arka koltuğuna yerleşip özel şoföre emirler yağdırırken biz neyle karşılaşacağız?”

Gideon dediklerimi umursamıyormuş gibi görünüyor ve cep saatini ayarlamakla uğraşıyordu.

“Jestine için bile endişelenmiyor musun?”

Gideon valizini aldı. “Jestine,” dedi oflayarak yanımdan geçerken. “Jestine kendi başının çaresine bakabilir.”

“O senin yeğenin falan değil, değil mi?” diye sordum alçak sesle. Kayar kapıyı açmadan önce biraz duraksadı. “O zaman gerçekte kim?”

“Daha anlayamadın mı?” diye sordu. “Senin yerine geçmesi için eğittikleri kişi o.”

***

“Sosis inanılmaz,” dedi Thomas ağzı tıka basa dolu halde.

“*Banger*,” diye düzeltti Jestine. “Bizde onlara *banger* denir,”

“Niye öyle diyorsunuz ki?” diye sordu Thomas, ağzındaki kalenin yutmaya çalışırken iğrenmiş görünüyordu.

“Bilmem,” dedi Jestine gülererek. “Öyle diyoruz işte.”

Onlara çok fazla kulak vermiyordum. Sadece robot gibi hareketlerle ağzıma bir şeyler tıkıyor ve gözlerimi Jestine’e dikmemeye çalışıyordum. Kızın gülümsemesini, dertsizce kahkaha atmasını ve şüpheleri olmasına rağmen Thomas’ın ilgisini kazanmasını Gideon’ın söyledikleriyle karşılaştırdım. Bu kız... hoş biriydi. Bizden bir şey saklamamış ya da yalan söylememişti. Bize yalan söylenmeye değer insanlarmışız gibi de davranmamıştı. Ayrıca Gideon’ı önemsiyordu; gerçi bu sadakatinin Yoldaşlık’la alakası olduğu belliydi.

“Ben doydum,” dedi Thomas. “Gidip bir duş alacağım.” Masadan kalktı, sonra utanmış gibi kalakaldı. “Ama ilk önce masayı toparlamana yardım edeyim.”

Jestine bir kahkaha attı. “Git,” dedi, Thomas’ın tabağa uzanan eline bir şaplak atarak. “Cas ve ben bulaşıkları yıkıyoruz.” Onun ciddi olduğunu anlayınca Thomas bana bakıp omuz silkti ve merdivene yöneldi.

“Tüm bu olanlar hakkında hiç endişeli görünmüyor,” dedi Jestine, masadaki tabakları alıp evyeye götürürken.

Haklıydı. Thomas endişeli değildi. “Her zaman bu kadar... pervasız mıdır? Ne zamandan beri arkadaşsınız?”

Pervasız mı? Thomas’ı pervasız biri olarak düşünemiyordum. “Bir süredir,” diye cevap verdim. “Belki de artık alışmıştır.”

“Sen alıştın mı?”

İçimi çektim ve reçellerle marmelatları buzdolabına götürmek için ayağa kalktım. “Hayır. İnsan tam olarak alışamıyor.”

“Nasıl bir şey? Yani, her zaman içinde bir korku oluyor mu?” Bunları sorarken sırtı bana dönüktü. Yerimi alması planlanan kız benim ağzımı arıyordu. Sanki ben görevi bırakmadan önce ona akıl verecek veya eğitecektim. Omzunun üstünden cevabımı bekler gibi bana baktı.

Derin bir nefes aldım. “Hayır, korkmuyorum. Bu beni ayakta tutuyor. Sanırım bir nevi suç mahalli temizliği gibi bir şey. Ama interaktif.”

Jestine kıkırdadı. Evyeden uzak tutmak için topladığı saçları, kırmızı-altın rengi karışımı bir halat gibi sırtından dökülüyordu. Onun, buraya ilk geldiğimiz gece bize nasıl saldırdığını hatırladım. İleride bu kızı alt etmem gerekebilirdi.

“Neye gülüyorsun?” diye sordu.

“Hiçbir şeye,” dedim. “Sen hayaletler hakkında bir şeyler bilmiyor musun zaten? Yoldaşlık seni eğitmedi mi?”

“Payıma düşeni öğrendim sanırım. Ve eğer bir hayalet saldırırsa onu nasıl yeneceğimi biliyorum.” Bir kahve fincanını

durulayıp bulaşıklığa koydu. "Ama senin gibi değil tabii." Ellerini köpüklü suya tekrar daldırdığında bir çığlık attı.

"Ne oldu?"

"Parmağımı kestim," diye mırıldandı elini kaldırırken. Birinci ve ikinci eklem kemikleri arasındaki kesikten akan kan suyla karışıyor ve avucuna doğru süzülüyordu. "Tereyağı tabağının kenarı kırılmış. O kadar da kötü değil; su yüzünden kötü görünüyor."

Bunu biliyordum. Ama yine de bir havlu alıp parmağına sardım ve bastırdım. İnce kumaşın üstünden keşiğin zonklaşmasını hissedebiliyordum.

"Yara bantları nerede?"

"O kadar kötü değil ya," dedi. "Bir dakika içinde kan akışı kesilir. Ama bulaşıklar sana kaldı." Sırttı. "Yaranın suya batmasını istemiyorum."

"Tabii," dedim sırtarak. Kafasını eğip keşiğe üflediğinde parfümünün kokusu burnuma geldi. Eli de hâlâ elimdeydi.

Kapı zili aniden çalınca geriye doğru sıçradım. Neredeyse havluyu da Jestine'in parmağından çekiyordum. Neden bilmiyordum ama beynim, gelenin Anna olduğundan emindi. Beni pantolonumu indirmiş vaziyette bulmak için kara damarlı yumruklarıyla kapıya vurarak menteşelerinden sökeceğini düşünmüştüm. Ama burada sadece bulaşık yıkıyorduk. Pantolonum da sıkıca belimde duruyordu.

Jestine kapıyı açmak için gittiğinde ellerimi sabunlu suya daldırdım ve kırık tereyağı tabağını dikkatlice yıkadım.

Kapıda kim olduğunu umursamıyordum. Önemli olan tek şey, gelenin Anna olmamasıydı. Hem o olsaydı bile ben ev-
yenin başında masumca dikilmiş, yumurta tavasını yıkamak-
tan başka bir şey yapmıyordum sonuçta. Ama Jistine'in sesi
bir nedenle yükseldi ve ona cevap veren de bir kız sesiydi.
Boynumdaki, varlıklarından haberdar olmadığım tüm tüyler
diken diken oldu. Geleni görmek için boynumu kıvırdım ve
o anda antreye Carmel girdi.

www.webcanavari.net / Orppersephone

www.webcanavari.net / Orppersephone

On Dokuzuncu Bölüm

“Onu öylece dünyanın bir tarafına mı sürükledin yani?” dedi Carmel, ayağını öfkeyle yere vururken. “Hiçbir tanıdığı ya da bir avantajı olmadığı bir yere, ne olduğu belirsiz bir işin içine!?” Gözlerini kıstı. “Ona göz kulak olacağına söz vermiştin.”

“Aslında, Carmel, ben demiştim ki...”

“Ah, senin ne dediğin umrumda değil!”

“Sen bizi nasıl buldun ki?” diye sorduğumda Carmel nefes aldı. Diz hizasındaki çizmeleriyle tıpkı bir felaket gibi eve dalmış, arkasındakileri de beraberinde sürüklemişti. Üst kattaki duşun sesinin bir anda kesildiğini duyduğumda Thomas’ın yanımıza gelmek için acele ederken kayıp da kafasını yarmamasını umdum. Ayrıca üstüne havlusunu almayı unutmamasını da diledim.

“Morfran söyledi,” dedi Carmel. “Annen de.” Sesindeki öfke geçmemişti ama yükselmüyordu da. Gözleri ellerime kaydı ve kazağımın sıyrılmış kollarını, parmaklarımın

ucundan yere damlayan köpükleri inceledi. Bu tuhaf bir sahne olmalıydı onun için. Beklediği gibi bir tehlike yağmuruyla karşılaşmamıştı. Ellerimi pantolonuma sürterek köpükleri sildim.

Jestine, Carmel'in arkasından öne doğru geçerken ona sırtını dönmemeye çalışıyordu çünkü tanımadığı biriyle karşı karşıyaydı. Her an saldırmaya hazır bir halde gergince hareket ediyordu. Kim tarafından eğitildiyse iyi eğitilmişti. Hareketleri benimkilere benziyordu ama benden daha şüpheciydi. Gözlerine bakıp kafamı iki yana salladım. Carmel'in de bizim gibi karşılanmasına, ciğerlerindeki havanın boşaltılmasına gerek yoktu.

"Seni tanıdığını söyledi," dedi Jestine bana. "Sanırım doğruyu söylüyordu."

"Tabii ki de doğruyu söylüyorum," dedi Carmel, yanımda duran Jestine'i baştan aşağı süzerek. Sonra elini uzattı. "Ben Carmel Jones. Thomas ile Cas'in arkadaşıyım." İkisi el sıkıştıklarında midemdeki düğüm çözüldü. Jestine sadece meraklıydı ve Carmel'in öfkesi banaydı. Bu tuhaftı ama içimden bir ses, onların bir yılan ile kuyruksüren kadar iyi anlaşacaklarını söylüyordu.

"Çantanı alayım mı?" diye sordu Jestine. Carmel'in süslü fermuar tokaları olan, beyaz renkli kocaman silindir valizini işaret ediyordu.

"Tabii," dedi Carmel, sonra valizi ona verdi. "Teşekkürler."

Jestine üst kata gidip duyma mesafesinden çıkıncaya

kadar Carmel’le birbirimize baktık. Yüzümdeki ciddi ifadeyi tutmak için büyük çaba sarf ediyordum. Carmel’se en kızgın ifadesini takınmıştı ama aslında bana sarılmak istediğini anlayabiliyordum. Ama sarılmak yerine beni öyle sert ittirdi ki sendeleyip koltuğun koluna düştüm.

“Buraya geleceğinizi bana niye söylemedin?” diye sordu.

“Bilmek istemediğini düşünmüştüm.”

Yüzünü buruşturdu. “İstemiyordum.”

“O zaman burada ne işin var?”

İkimiz de kafamızı kaldırdık. Thomas merdivenin ortasında dikiliyordu. Aşağı indiğini hiç duymamıştım. Onun paldır küldür geleceğini düşünmüştüm. Saçında şampuanla, anadan doğma bir halde koşturacağını ve merdivenlerden yuvarlanıp ayaklarımızın dibine düşeceğini sanmıştım. Ona bakmakta olan Carmel’in yüzünü dikkatle inceledim. Mutlu olmaya hakkı olmadığını bilen bir insan nasıl görünürse öyle görünüyordu.

“Konuşabilir miyiz?” diye sordu. Dudaklarını sıkarken boynundaki damar daha hızlı atmaya başladı ama ikimiz de Thomas’ı tanıyorduk. Carmel’in koskoca okyanusu geçip de eli boş geri dönmesine izin vermezdi.

“Dışarda konuşalım,” dedi ve yanımızdan geçip kapıya gitti. Carmel de onu takip etti. Onlar evin yan tarafına doğru yürürlerken kafamı farklı pencerelere çevirip onları izledim.

“Burada karışık bir şeyler var,” dedi Jestine kulağımın dibinde. Ürkerek sıçradım. Bu evde insanlar çok kolay bir

şekilde sessizce hareket edebiliyorlardı. “Kız da bizimle gelecek mi?”

“Sanırım. Umarım.”

“O halde umarım her şey çözüme ulaşır. İhtiyacımız olan son şey insanların aptalca seçimler yapması ve drama ile sıkıntının ortasında kalmak.” Kollarını göğsünde birleştirdi ve kahvaltı artıklarını temizlemek için mutfığa gitti.

Jestine’e neden böyle dediğini, neyle karşı karşıya kalacağımızı sormak istedim ama Thomas’la Carmel görüş alanımdan çıkmışlardı. Carmel’in burada olduğu düşüncesi başımı döndürüyordu. Neredeyse gerçekdışıymış gibiydi; Thunder Bay’den gelen beklenmedik bir parçanın fotoğrafa oturtulması gibi. Geçen gün odamda bana söylediklerinden sonra onun sonsuza kadar bizden ayrıldığını düşünmüştüm. O, Thomas’la benim asla sahip olamayacağımız bir hayatı elde edebilmek için bir seçim yapmıştı. Onun için mutlu olmuştum. Ama Jestine’in arkasından mutfığa doğru giderken göğsümde büyük bir rahatlık ve memnuniyet hissi oluşmuştu.

Arka bahçeye bakan batı tarafındaki pencereye doğru eğildiğimde Carmel’le Thomas’ı görebiliyordum. Oldukça ciddi bir konuşma yapıyorlar, direkt olarak birbirlerinin gözlerine bakıyor ve ellerini kaldırıp duruyorlardı. Kahretsin ki dudak okuyamıyordum.

“Yaşlı teyzeler gibisin,” diye laf attı Jestine. “Camda burnunla çıkardığın izleri sil de gel bulaşığa yardım et.” Süngerini elime verdi. “Sen yıka, ben kurularım.”

Sessizce bulaşıkları yıkamaya başladığımızda Jestine'in dudaklarındaki sırıtış da büyümeye başladı. Sanırım Carmel'le Thomas'ın ne dediklerini duymaya çalıştığını düşünüyordu.

“Yarın sabah yola çıkmamız gerek,” dedi sonra. “Uzun bir tren yolculuğunun ardından uzun bir yürüyüş yapacağız. İki gün kesintisiz yolculuk yapacağız.”

“Tam olarak nereye gidiyoruz?”

Elimdeki tabağı almak için elini uzattı. “*Tam olarak* diye bir şey yok. Yoldaşlık haritada belirli bir yerde durmaz. Kuzey İskoçya’da bir yerlerdeler. Loch Etive’in kuzeyinde, dağlık bölgelerde.”

“Sen daha önce gittin mi?” diye sordum ama cevap vermedi. Sessizliğini evet olarak kabul ettim. “Anlat bakalım. Neyle karşılaşacağız?”

“Bilmem. Bir sürü çam ağacı ve birkaç ağaçkakanla belki.”

Şimdi üçkâğıtçılık yapmaya mı karar vermişti? Evye-deki sıcak suda duran kollarımdan yükselmeye başlayan rahatsızlık hissi sıkıttığım çeneme kadar yükseldi.

“Bulaşık yıkamaktan nefret ediyorum,” dedim. “Pek tanımadığım biri tarafından İskoçya’ya götürülme fikrinden de nefret ediyorum. Beni test edecekler. En azından nasıl olduğunu söyleyebilirsiniz.”

Yüzünde şaşkınlık ve hayranlık karışımı bir ifade oluştu.

“Hadi ama,” dedim. “Bu çok açık. Yoksa Gideon’la birlikte gidiverirdik herhalde. Ne olduğunu söyle. Yoksa söylemene izin yok mu?”

“Bunu çok isterdin, değil mi?” dedi elindeki havluyu tezgâha fırlatırken. “Nasıl da şeffafsın.” Bana yaklaşıp dik-
katle inceledi. “Mücadele etme fikri seni heyecanlandırıyor.
Testi geçeceğine dair özgüvenin de öyle.”

“Saçmalamayı kes, Jestine.”

“Saçmalık diye bir şey yok, *Theseus Cassio*. Sana söyleyemem çünkü ben de hiçbir şey bilmiyorum.” Kafasını çevirdi. “Test edilecek tek kişi sen değilsin. Sen ve ben birbirimize benziyoruz. Bunu tahmin etmiştim zaten. Ama ne kadar benzeyeceğimizi bilmiyordum.”

Thomas ve Carmel bir saat sonra eve girdiklerinde ben, Gideon’ın oturma odasındaki koltukta oturmuş, BBC-1’le BBC-2 arasında gidip geliyordum. Ayaklarını sürüyerek odaya geldiler; Carmel yanıma oturdu, Thomas da gidip tekli koltuğa çöktü. Barışmışlardı ama tuhaf ve rahatsızlardı. Henüz her şey yerine oturmamıştı. Carmel berbat görünüyordu ama bunun sebebi yalnızca *jet lag* de olabilirdi.

“Eee,” dedim. “Tekrar büyük ve mutlu bir aile miyiz?” Bana ekşi suratlarla baktılar. İstediğim sonucu alamamıştım.

“Sanırım gözaltındayım,” dedi Carmel. Thomas’a baktım. Mutlu görünüyordu ama yine de ihtiyatlıydı. Çocuk haklıydı; sonuçta güveni sarsılmıştı. Benim kafamda da ilginç düşünceler dolaşıyordu. Kollarımı göğsümde kavuşturup, “Kalmayacaksan gelmeseydin!” ya da, “Hiçbir şeyin değişmediğini sanıyorsan yanılıyorsun!” gibi şeyler söylemek is-

tiyordum. Ama bunların hepsini çoktan Thomas'tan duymuş olmalıydı. Onun erkek arkadaşı ben değildim. Neden ona öfkeyle bağırarak istiyordum bilmiyordum.

Tanrım. Üçüncü tekerlek denilen kişi haline gelmiştim!

"Cas? Bir sorun mu var?" Thomas kaşlarını çatmıştı.

"Yarın yola çıkıyoruz," dedim. "Falan Filan Yoldaşlığı'yla buluşmak için."

"Ne Yoldaşlığı?" diye sordu Carmel. Ben cevaplamayınca Thomas açıklamaya girişti. Onu yarım kulakla dinlerken kelimeleri telaffuz edişine güldüm ve ufak bilgiler hakkında soru sorduğunda cevap verdim.

"Yolculuk bir test olacak," dedim. "Ama ilk ve son olacağını sanmıyorum." Jestine'in, mücadelenin verdiği heyecandan memnun olduğumla ilgili sözleri kulaklarımda çınladı. Memnun olmak mı? Neden memnun olacaktım ki? Gerçi tam da onun söylediği nedenlerle biraz heyecanlı ve memnundum. Ne berbat.

"Hadi," dedim. "Bir yürüyüşe çıkalım."

Ayağa kalkarken birbirlerine baktılar; havadaki meşum elektriği hissetmişlerdi.

"Kısa bir yürüyüş olsun, tamam mı?" diye mırıldandı Carmel. "Yola çıkarken ne demeye bu çizimleri giydim bilmiyorum."

Gökyüzünde güneş açmıştı ve hiç bulut yoktu. Konuşurken gözlerimizi kısmak zorunda kalmamak için ağaçların altına doğru yürüdük.

"Neler oluyor?" diye sordu Thomas durduğumuzda.

“Gideon gitmeden önce bana bir şey söyledi. Yoldaşlık ve Jestine’le alakalı bir şey.” Ayağımı yerde sürüdüm. Söyleyeceğim şey bana bile hâlâ imkânsız geliyordu. “Yoldaşlık, Jestine’i benim yerimi alması için eğitiyormuş.”

“Ona güvenmemen gerektiğini biliyordum,” diye bağırdı Thomas. Sonra Carmel’e döndü. “Sokakta onu lanetlediği gecedan beri biliyordum.”

“Bak, Yoldaşlık tarafından bu görev için eğitilmiş olması, pozisyonumu çalmaya çalışacağı anlamına gelmez. Asıl sorun Jestine değil. Ona güvenebiliriz.” Thomas kesinlikle kafayı üşüttüğümü düşünüyordu. Carmel bir şey söylemedi. “Yani güvenebileceğimizi düşünüyorum. Siz de böyle umsanız iyi olur çünkü yarın bizi Kuzey İskoçya’ya götüreceksin.”

Carmel kafasını kaldırdı. “Kuzey İskoçya’ derken o akşam kullanmana gerek yok. Sen de bunun bir şaka olmadığını bizim kadar iyi biliyorsun. Bu insanlar kim? Nasıl bir işe buluyoruz?”

“Bilmiyorum. Sorun da bu ya. Ama beni gördüklerine sevineceklerini sanmayın.” Bu ifade yetersiz bile kalırdı. Jestine’in, Londra Kulesi’ndeki şapelden çıktıktan sonra söylediklerini ve *athame*’me nasıl saygılı bir şekilde baktığını unutmuyordum. Bu insanlara göre ben kutsal bir şeye hürmetsizlik etmişim.

“Jestine’in görevi devralmasını istiyorlarsa bu senin için ne anlama geliyor?” diye sordu Carmel.

olsa savaşçının torunlarına kadar uzayacağı düşüncesine bel bağlıyorum.” Thomas’a baktım. “Ama Anna konusunda ne yapmak istediğimi öğrendikleri anda bana karşı gelecekler. Morfran’ın Vudu desteğine ihtiyacım olabilir.”

Thomas kafa salladı. “Ona söylerim.”

“Bunu yaptıktan sonra ikiniz de burada kalmalısınız. Beni burada bekleyin. Gideon beni koruyacaktır. Sizin başınızı belaya sokmanızı istemiyorum.”

İkisinin de yüzü solmuştu. Thomas’ın elini tutmak için uzanan Carmel’in elinin titrediğini fark ettim.

“Cas,” dedi nazikçe. Sonra direkt olarak gözlerime baktı. “Kapa çeneni.”

Yirminci Bölüm

Tren yolculuğu aşırı uzunmuş gibi geldi. Ama bu hiç mantıklı değildi. Yolun sonunda ne gibi bir boklukla karşılaşacağımı merak ederken aslında yolun çok kısa gelmesi ve sinirlerimin iyice bozulmuş olması gerekiyordu. Annemin, Morfran'ın ve Gideon'ın dikkatli olmamı söyleyen sesleri kulaklarımda çınılıyordu. Babamın sesini de duyuyordum; her zamanki gibi bana korkmamam için bir neden olmadığını hatırlatıyordu. Korkunun insanı uyanık tuttuğunu ve azimle hayata bağlanmasını sağladığını, kalbin hızlı atmasının iyi olduğunu söylerdi. Bu belki de uymadığım tek nasihatiydi. Onun öldürülmesinden sonra korkudan payıma düşeni yeterince almıştım çünkü. Ayrıca onun korkarak öldüğünü düşünmek de istemiyordum.

Dışarıda, yol boyunca devam eden yeşil alanlar ve ağaçlardan başka hiçbir şey yoktu. Kırsal kesimde hiçbir gelişme olmamıştı. Tarlanın birinde ilerleyen bir at arabası gördüğümde hiç şaşırıyordum çünkü burada onlardan bir sürü

vardı. King's Cross istasyonundan ayrıldıktan sonra şehrin izlerinin silinmesi hiç uzun sürmemişti.

Yanımda oturan Jestine'in çenesi sımsıkı kapalı, vücudu yay gibi gergindi. Galiba tüm hayatı boyunca bu ânı beklemişti. Yerime geçmeyi... Bunu düşününce boğazıma bir yumru oturdu. Eğer benden isteyecekleri bedel buysa, bunu kabul edecek miydim? Anna'yı kurtarmanın ücreti buysa ve oraya vardığımızda karşılık olarak benden babamın bıçağını isteyeceklerse, onlara verecek miydim? Emin değildim. Bu konuda emin olamayacağım hiç aklıma gelmezdi.

Kompartımda karşımızda Carmel'le Thomas yan yana oturuyorlardı. Arada bir konuşsalar da çoğunlukla camdan dışarısını izliyorlardı. Carmel buraya geldiğinden beri bu yaptığımız, bana tiyatro oyunu gibi geliyordu. Sanki değişmiş olan dinamiğimizi kurtarmaya çalışıyorduk. İstedikimizi elde edene kadar denemeye devam edecektik.

Aklım Anna'ya kaydı. Yüzü hayalimde öyle gerçekçiydi ki neredeyse camda yansımasını görebilecektim. Gözlerimi kırıştırıp onu aklımdan çıkarmak için elimden geleni yaptım.

"Niye onu düşünmek istemiyorsun?" diye sordu Thomas. Ürkerek, oturduğum yerde sıçradım. Yanıma gelmiş, koltukları ayıran kol kısmına yaslanmıştı. Kahrolasica tren gürültüsü. Carmel karşı koltuğa uzanmış, yanımdaki Jestine de silindir çantasına yaslanıp uykuya dalmıştı.

"Tüm bunları yapmamızın sebebi o," dedi. "Şimdi neden suçlu hissediyorsun?"

Gözlerimi kısarak ona baktım. Kafama en olmadık za-

manlarda giriyordu. “Carmel’in çok rahatsız edici bir hayatı olacak.”

“Carmel çoğunlukla beni nasıl engelleyeceğini biliyor,” dedi omuz silkerek. “Ama sen pek bir şey yapamıyorsun. Eee?”

“Bilmiyorum.” İçimi çektim. “Çünkü onu düşündüğümde bir sürü şeyi unutuyorum.”

“Ne gibi?”

Bu konuda konuşmak istemediğimi biliyordu. Zaten bunu kendi kafamda bile oturtabilmiş değildim daha.

“Sıradan şeyler düşünsem de sen de bunları duymaya çalışsan?”

“Burnumun hiç durmadan kanamasını istiyorsan yap.” Sırıttı. “Anlat hadi.”

Sanki bu çok kolay bir şeydi de! Sözcükler gırtlığıma takılmış haldeydi; ağzımı açarsam upuzun bir iç geçirecektim.

“Tamam. İlk olarak, *Obiaman*. Eğer yanılmıyorsam o da Anna’nın yanında. Onun geçen sefer nasıl canıma okuduğunu hepimiz biliyoruz. Şimdiyse Anna’nın canına okuyor. İkinci olarak, Yoldaşlık’a adım attığımda ne gibi bir entrika denizine düşeceğim? Jestine bir bedel isteyeceklerini söyledi. Zaten bundan bir şüphem yoktu. Ayrıca hep birlikte körü köre atladığımız bir test var.”

“Başka seçeneğimiz yok,” dedi Thomas. “Zaman geçiyor. Artık temkinli olmak lüks sayılacak.”

Burnumdan nefes vererek homurdandım. Temkinli olmak

lüksse, benim için sorun yoktu. Bedel olarak ne ödeyeceğimi biliyordum. Thomas ve Carmel bunun bir parçası değildi ama yine de işin içine çekilebilirlerdi.

“Bak,” dedi Thomas. “Vaziyet karanlık. Daha da dramatize etmek istersen zifiri karanlık diyebilirsin.” Gülümsedi. “Ama onu tekrar göreceğim için heyecanlı olmaktan dolayı suçlu hissetmiyorum. Evet, onu göreceğim için *heyecanlıyım*.”

Gözlerinde hiç kuşku yoktu. Planın işleyeceğinden, her şeyin mükemmel olacağından ve gökkuşağının altında bir çanak altın bulacağımızdan emindi. Geçen sonbaharda benim yüzümden kaç kişinin öldüğünü tamamen unutmuş gibiydi.

Glasgow’da aktarma yaptık ve en sonunda, ürkütücü durgunluktaki suyunda gökyüzünün renginin yansıdığı kocaman bir göl olan Loch Etive’de yolculuğumuz sona erdi. Kuzey kıyısına gitmek için feribota bindiğimizde gölün ne kadar derin olduğunu ve gökyüzüyle bulutların yansımalarının bu derinliklerdeki karanlık dünyayı ve canlıları nasıl sakladığını düşünmeden edemedim. Sonunda kıyıya vardığımızda ayağımı toprağa basmak beni çok mutlu etti. Yerlerde yosun, havada nem vardı. Ama şimdi bile arkamdaki durgun ve uğursuz gölün, sanki ağzını açmış bir kapan gibi beni beklediği hissinden kurtulamıyordum. Öfkeli dalgalarıyla Superior Gölü’nü bu göle tercih ederdim. En azından Superior, şiddetini sessizliğin arkasına saklamıyordu.

Jestine telefonunu çıkarmıştı. Arada bir Gideon'dan mesaj gelip gelmediğini kontrol ediyordu ama aslında onun mesaj atmasını beklemiyordu. "Kuzey tarafında telefonlar çok iyi çekmiyor," dedi. Sonra telefonunu kapattı ve saatlerce iki büklüm uyumuş olmasından dolayı gerginleşen vücudunu ve boynunu esnetti. Saçları kafasına yapışmıştı. Hepimizin üstünde kat kat rahat kıyafetler ve spor ayakkabılar vardı. Sırt çantalarımızı takmıştık ve ülkeyi dolaşmaya çıkmış yürüyüşçülere benziyorduk. Zaten burada böyle insanlar çok yaygındı. Bizi diğerlerinden ayıran tek şey yüzlerimizdeki kaygılı ifadelerdi. Ayrıca üstümüzde yabancı bir ülkede kendini yabancı hisseden insan havası vardı. Ben yeni yerlere çabuk alışabilen biriymdim çünkü çok fazla değişik yere gitmiştim. Belki de Thunder Bay'e yerleşmek beni biraz yumuşatmıştı. Her konuda Jestine'e güvenmek de hoşuma gitmiyordu ama başka çaremiz yoktu. Kız en azından renkli yerel hikâyeler anlatarak Thomas ve Carmel'in kafasını karıştılaştığımız şeylerden uzak tutuyordu. Antik çağlardaki kahramanlardan, sadık köpeklerden, *Cesur Yürek*'teki adamın toplantılarını nerelerde yaptığından bahsediyordu. Hamburger ve patates kızartması yemek için bir bara girdiğimizde onun anlattıklarının benim kafamı da her şeyden uzaklaştırdığını fark ettim.

"Sizin aranızdaki her şeyi yoluna koymanıza sevindim," dedi Jestine, masada karşımızda oturan Carmel ve Thomas'a bakarak. "Çok sevimli bir çiftsiniz."

Carmel gülümsedi ve atkuyruğu yaptığı saçlarını dü-

zeltti. "Yok ya," dedi, Thomas'ı omzuyla dürterken. "O benim için fazla yakışıklı." Thomas sırttı, sonra onun elini tutup öptü. Sonunda bir araya geldikleri için onların böyle meydanda öpüşüp koklaşmasına bir şey demeyecektim.

Jestine sırtıp derin bir nefes aldı. "Bu gece burada kalıp yola yarın devam etsek iyi olur. Üst katta tutabileceğimiz odalar var. Yarın uzun bir yürüyüş bizi bekliyor." Kaşlarını kaldırıp Thomas'la Carmel'e baktı. "Odaları nasıl tutalım istersiniz? Siz ikiniz, biz ikimiz mi? Yoksa kızlar erkekler ayrı mı?"

"Kızlar erkekler ayrı," dedim hemen.

"Tabii. Bir dakikaya dönerim." Jestine odaları tutmak için kalktığı anda ben şaşkınlıkla bana bakan arkadaşlarımla kaldım.

"Bu da neydi şimdi?" diye sordu Carmel.

"Ne neydi?"

Her zamanki gibi, aptalı oynamak bir işime yaramayacaktı.

"Bilmediğimiz bir şeyler mi var?" Kafasıyla Jestine'in gittiği tarafı işaret etti. "Hayır," dedi sonra kendi sorusuna cevap olarak. Ama gözleri hâlâ Jestine'deydi; onun ne kadar çekici olduğunu ölçüyordu.

"Tabii ki de yok," dedim.

"Tabii ki de yok," diye taklit etti Thomas. "Fakat..." deyip gözlerini kıstı sonra. "Cas'ın, kendisini fena benzeten kızlara karşı bir zaafı var."

Kahkaha atıp patates kızartmalarımdan birini ona fırlattım. "Jestine beni fena benzetmedi. Ayrıca sanki Carmel seni

benzetemez mi?" Hepimiz de gülümsedik, sonra ruh halimiz biraz daha düzelirken yemeklerimize döndük. Ama Jestine masaya döndüğünde, sırf taşı gediğine koymak için ona bakmaktan kaçındım.

Karanlıkta gözlerim açık uzanıyordum. Odada, pencere-lerden sızan yumuşak mavi ışık dışında hiçbir ışık yoktu. Thomas, benimkinin yanında duran yatağında horulduyordu ama ağaç kesme makinesi kadar yüksek bir ses çıkarmıyordu. Uyanmama neden olan şey onun sesi değildi. Kâbus da görmemiştim. Kanımda adrenalin yoktu, sırtım veya bacaklarım da uyuşmamıştı. Fısıldamalar. Birtakım fısıldamalar duyduğumu hatırlıyordum ama rüya mı gerçek mi olduğunu ayırt edemiyordum. Gözlerimi pencereye çevirip göle baktım. Ama sesler ondan gelmiyordu tabii ki de. Derinliklerinde ne saklıyor olursa olsun göl kalkıp da peşimize düşecek değildi.

Muhtemelen gerginlikten dolayı böyleydim. Ama böyle düşünsem de yataktan kalkıp pantolonumu üstüme geçirdim ve yastığımın altına koyduğum bıçağımı aldım. Şimdiye kadar, "*içindeki sesi dinle*" inancı bana hep yardımcı olmuştu. Şu anda içimdeki ses, gecenin bir yarısında uykumdan uyanmamın bir nedeni olduğunu söylüyordu. Ve hiç ama hiç uykum yoktu. Ayaklarım buz gibi çıplak zemine değince irkilmemiştim bile.

Odamızın kapısını açtığımda koridorun sessiz olduğunu gördüm. Böyle yerlerde her zaman ses olurdu; binanın bir

yerlerinin çatırdaması veya buzdolabının uzaktan gelen uğultusu gibi. Fakat şu anda çıt bile çıkmıyordu ve bunun bir çeşit perde olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Aydınlatma yetersizdi. Gözlerimi ne kadar açarsam açayım hiçbir şeyi doğru düzgün göremiyordum. Koridorun şeklini de yalnızca odamıza çıkarken gördüğüm kadarıyla belli belirsiz hatırlıyordum. İki kez sola dönmüştük. Carmel ve Jestine biraz daha ileri gitmişlerdi; odaları köşeyi dönüncedydi. Avcumdaki *athame*'yi hareket ettirdim.

O anda birisi çığlık attı ve ben sesin geldiği yöne doğru atıldım. Carmel bana sesleniyordu. Sonra birden sustu. Onun sesini duymaz olduğumda kanımdaki adrenalin iyice yükseldi. İki saniye içinde odalarının açık kapısına varmıştım. Jestine'in başucu lambasının ışığında gözlerimi kıstım.

Carmel yatağından çıkmış, duvara yaslanmıştı. Jestine yatağında dimdik bir şekilde oturuyordu. Gözlerini odanın karşısına dikmiş, dümdüz ve güçlü bir sesle Galce bir büyümırıldanıyordu. Odanın ortasında, beyaz renkli uzun bir gecelik giymiş bir kadın duruyordu. Dalgalı beyaz-sarı saçının bir kısmı omuzlarından sırtına dökülüyordu. Ölü olduğu belli idi; teni beyazdan çok mordu ve üstünde buruşukluğa benzer derin çizgiler vardı. Ama kadın yaşlı değildi.

"Carmel," dedim elimi uzatırken. Arkadaşım beni duyuyor ama hiç tepki vermiyordu; belki de hareket edemeyecek kadar büyük bir şok yaşamıştı. Jestine'in sesi giderek artınca kadın yerden yükselmeye başladı. Sararmış dişlerini gösteriyordu ve zaman geçtikçe daha da öfkeleniyordu. Ha-

vada sağa sola savrularak her tarafa kokuşmuş su sıçratmaya başladı. Carmel bir çığlık atıp koluyla yüzünü kapadı.

“Cas! Onu daha fazla tutamayacağım,” diye bağırdı Jestine. Bunu yaptığı anda büyüünün etkisi kayboldu ve hayalet yatağa doğru atıldı.

Hiç düşünmedim, sadece bıçağımı fırlattım. Kadının göğsüne saplanan bıçak *tok* bir ses çıkardı; sanki bir ağaç gövdesine saplanmış gibiydi. Kadın olduğu yere düştü.

“Neler oluyor?” diye sordu arkamdan koşup gelmiş olan Thomas. Beni itip Carmel’in yanına koştu.

“Güzel soru,” dedim odaya iyice girip arkamdan kapıyı kapatırken. Jestine, yatağının kenarından eğilip cesede baktı. Ben rahatlatıcı bir şey söyleyemeden önce elini uzatıp kadının bedenini ittirdi ve yüzüstü dönmesini sağladı. Bıçak hâlâ göğsünde duruyordu.

“Bunun... parçalara ayrılması falan gerekmiyor muydu?” diye sordu kafasını kaldırınca.

“Bazen patlayabilirler de,” dediğimde hızla geri çekildi. Omuz silktilim. “Bir keresinde bağırsakları deşilmiş bir hayaletle karşılaştım. Bıçağı adamın vücudundan geri kalana sapladığımda midesi... patlayıverdi. Küçük parçalara falan ayrılmadı ama.”

“Öğğ,” dedi Jestine yüzünü buruşturarak.

“Cas,” dedi Carmel. Ona baktığımda başını iki yana salladı. Konuşmayı kestim ama, *zarafet bekliyorsan geri gelmemeliydin*, diye düşündüm. Sonra hayaletin yanına gittim. Gözleri görünmez olmuştu; ya kaybolmuşlar ya da kafatasına

gömülmüşlerdi. Çürümüş mosmor teninin iğrençliğine ve sudan yeni çıkmış gibi parıldamasına rağmen bu kadın daha önce gördüklerimden daha beter değildi. Yoldaşlık'ın test dediği şey buysa, demek ki ben boşuna endişelenmişim. Ayağımın ucuyla temkinli bir şekilde hayaletin bedenini dürttüm. Artık boş bir kabuktan başka bir şey değildi. Bir şekilde yok olacaktı. Kendi kendine yok olmazsa sanırım bedeni alıp göle atmamız gerekecekti.

“Ne oldu?” diye sordum Jestine’e.

“Çok tuhaftı,” dedi kız. “Uyuyordum ama sonra uyan-dım. Odada hareket eden bir şey vardı, Carmel’in yatağına doğru eğilmişti.” Kapının yanında, Thomas’ın kolunun altında dikilen Carmel’e işaret etti. “Ben de hemen büyülü söz-leri söylemeye başladım.”

Doğrulaması için Carmel’e baktım ama o sadece omuz silkti.

“Uyandığımda o şey yatağımın başındaydı. Jestine bir şeyler söylüyordu.” Thomas’a biraz daha sokuldu. “Her şey çok hızlı gelişti.”

“Ne büyüsü yaptın?” diye sordu Thomas.

“Galce bir bağlama büyüsü. Küçüklüğümden beri bildiğim bir şey.” Omzunu silkti. “Bunu kullanmayı planlamamıştım ama aklıma ilk gelen şey bu oldu.”

“Planlamamıştım da ne demek? Niye büyü kullanma konusunda plan yapıyordun ki?” diye sordum.

“Aslında tam olarak plan sayılmaz. Sadece buranın hayaletli olduğunu biliyordum. Hayaletin ortaya çıkıp çıkma-

yacağından emin değildim. Eşiği geçerken onu çağırmak için birkaç şey söyledim, sonra umutla uykuya daldım.”

“Kahrolasica aklını mı kaçırdın sen?” diye bağırdı Thomas. Elimi kaldırıp sesini alçaltması için işaret ettim. Dudaklarını birbirine bastırıp gözlerini belerterek bana baktı.

“Bunu bilerek mi yaptın?” diye sordum Jestine’e.

“İyi bir alıştırma olacağını düşünmüştüm,” diye cevap verdi. “Ve itiraf etmeliyim ki merak ediyordum. Bıçak hakkında bir şeyler öğrenmiştim ama kullanıldığını hiç görmemişim.”

“Bir dahaki sefere meraklandığında oda arkadaşına söylemeyi unutma,” dedi Carmel sertçe. Thomas onun başının üstünü öpüp bedenini sıkıca sardı.

Gözlerimi yerdeki cesede çevirdim. Kimdi bu kadın? Acaba ölmeyi hak eden bir hayalet miydi? Jestine hiçbir şeyden etkilenmemiş halde yatağının ucunda oturuyordu. Onun gırtlığını sıkmak istiyordum. İnsanları tehlikeye attığı için kulak zarları patlayana kadar bağırmak istiyordum. Bunun yerine bıçağımı almak için yere eğildim. Parmaklarım kanzasına dokunduğunda küçük bir tereddüt hissettim. Bıçağı kemikten çıkarmak için sertçe ve şiddetle çekmem gerektiğinde de midem bir takla attı.

Bıçağın ucu morumsu kanla kaplıydı. Çeliğin üstü tamamen temizlendiği anda cesedin göğsündeki yara büyümeye başladı. Daha sonra geceliği parçalandı, teni buruştu ve kemiklere yapıştı. Kemikler kapkara bir renk alıp en sonunda küle dönüştü. Kasların, sinirlerin, saçların ve kumaşın

parçalanıp dağılması birkaç saniyeden az sürmüştü.

“Arkadaşlarımı bir daha asla tehlikeye atma,” dedim. Jestine gözlerimin içine bakarken her zamanki gibi küstahtı. Birkaç saniye sonra kafasını sallayıp Carmel’den özür diledi. Ama bu birkaç saniye içinde ne düşündüğünü biliyordum. Bunu söylemekle ikiyüzlülük ettiğimi düşünüyordu.

www.webcanavari.net / Orppersephone

www.webcanavari.net / Orppersephone

Firimi Birinci Bölüm

Kızların eşyalarını bizim odaya taşıdık ama olanların ardından kimse uyumak istemedi. Thomas’la Carmel yatakta sarmaş dolaş oturdular ve pek fazla konuşmadılar. Jestine benim yatağıma gömüldü. Bense şafak vaktine kadar pencere kenarındaki bir sandalyede oturup gölü izledim.

“Bıçağı fırlatışın harikaydı,” dedi Jestine bir ara, belki de barışı sağlamak amacıyla. Onunla henüz konuşmak istemediğimden dolayı sadece *humm* diye ses çıkardım. Onun uyumaya devam etmek istediğini ama Carmel’in ne kadar sarsıldığını gördükten sonra vicdan azabından uyuyamadığını düşündüm. Gün ışımaya başladığı anda kalkıp toparlanmaya başladık.

“Ödememizi yaptık zaten,” dedi Jestine, pijamalarını çantasına tıkarken. “O yüzden anahtarları bara bırakıp hemen çıkabiliriz.”

“Bu akşam Yoldaşlık’la buluşabileceğimizden emin misin?” diye sordu Carmel, dışarıdaki sise ve ağaçlara baka-

rak. Karanlık sanki sonsuza kadar uzuyormuş gibiydi.

“Plan böyle,” diye cevap verdi Jestine. Sonra sırt çantalarını omuzlarımıza aldık.

Elimizden geldiğince az ses çıkarmaya çalışarak alt kata indik. Ama sanırım buna hiç gerek yoktu çünkü sabahın üçünde yeterince gürültü yapmıştık. O zaman pansiyondaki tüm ışıkların yanacağını ve görevlinin, elinde bir beyzbol sopasıyla kapımıza dayanacağını sanmıştım. Gerçi bu ülkede beyzbol oynanmıyordu... Belki de elinde bir kriket sopası ya da başka bir sopa olurdu, bilmiyordum.

Basamakların sonuna ulaştığımızda arkamı döndüm ve anahtarları almak için elimi uzattım. Her iki odanın anahtarını da yazarkasanın yanına bırakacaktım.

“Umarım dün gece bir şeyler kırılmamıştır.”

Beklenmedik bir anda duyduğumuz bu ses nedeniyle, hâlâ merdivende olan Thomas’ın ayağı kayınca Carmel ve Jestine, düşmesin diye onu tuttular. Sesin sahibi kot gömlek giymiş, koyu gri saçlı, iri yarı bir kadın olan pansiyon sahibiydi. Barın arkasında durmuş, beyaz bir havluyla bardakları kurularken bize bakıyordu.

Bara doğru gidip anahtarları uzattım. “Hayır,” dedim. “Hiçbir şey kırılmadı. Sizi uyandırdıysak kusura bakmayın. Arkadaşımız bir kâbus görünce hepimiz biraz aşırı tepki verdik.”

“Aşırı tepki,” dedi kadın, bir kaşını kaldırarak. Sonra anahtarları kapar gibi elimden aldı. Sesi kısık ve sert bir hırıltı gibi çıkıyordu; şivesi biraz kabaydı ve dişlerinin arasına

sıkıştırdığı kürdan da dediklerini anlamayı oldukça zorlaştırıyordu. “Sizden bir gecelik ücret daha almalıyım aslında,” dedi. “Bundan sonra harcayacağımız ekstra çabalar için.”

“Ekstra çaba mı?” diye sordum.

“İskoçya’daki her otelin bir hayaleti olmalıdır,” dedi, bir bardağı bırakıp diğerini kurulamaya başlarken. “Turistler için iyi bir hikâye olur bu. Geceleri boş koridorlardan gelen ayak sesleri...” Gözlerini bana dikti. “Sanırım bunu bundan sonra kendim yapmam gerekecek.”

“Özür dilerim,” dedim. Ciddiydim. Arkamı dönüp Jestine’e bakmamak için dişlerimi sıktım ama yine de işe yaramadı. Hanımefendi bu işte hiçbir yanlışlık görmediği için masumca gözlerini kırıştırmakla yetindi. Bana kendi kurallarımı çiğnetecek kadar zeki biri olduğu için, tanımadığım bir ülkede onun peşinden gitme düşüncesinden nefret ediyordum.

“Bu da neydi şimdi ya?” diye sordu Thomas, dışarı çıktığımızda. “Pansiyon sahibi nasıl bildi?”

Hiç kimse cevap vermedi. Benim de hiçbir fikrim yoktu. Burası çok tuhaf bir yerdi. İnsanların çoğunun büyü işleriyle bir alakası vardı; sanki hepsi Merlin’in kuzenlerinin çocuklarıydı. Pansiyon sahibi normal bir kadındı ama onunla konuşurken bir *hobbit*’le konuşuyormuş gibi hissetmiştim. Artık dışarıdaki soğukluk bile tuhaf geliyordu. Karşımızdaki ağaçlar çok karanlıktı. Ama Jestine’i takip etmekten başka

çaremiz yoktu. Kabaca asfaltlanmış yolda ilerleyip bir çeşmede su şişelerimizi doldurduktan sonra ormanın içine doğru giden taşlı bir yola saptık.

Yola devam ederken güneş daha da yükselip ağaçların arasından görünmeye başlayınca etraftaki her şey gözüme daha iyi göründü. Yürüyüş zor değildi; bakımlı yollar ve tepelerden geçiyorduk. Loch ve ötesine geziye çıkmış olan küçük gruplar da arada bir yanımızdan geçiyordu. Hepsinde neşeli, tasasız ve normal görünüyordu. Jestine de ağaçların ve çalılıkların arasından görünen rengârenk kuşları ve küçük memelileri bize gösteriyordu. Tahıllı bisküvi ve meyveden oluşan öğle yemeğimizi yemek için yürüyüşe ara verdiğimizde Carmel'in rengi bile normale dönmüştü.

"Bu istikamette birkaç saat daha ilerledikten sonra yoldan ayrılıp ormana gireceğiz."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Bir süre sonra işareti göreceğiz," diye cevap verdi Jestine.

"İşaret nasıl bir şey?"

Jestine omuz silkince ben ve arkadaşlarım bakiştık. Carmel ona Yoldaşlık'tan mı bahsettiğini sordu ama ben onu kastetmediğini biliyordum. Jestine de işaretin ne olduğunu bilmiyordu.

"Daha önce buraya geldiğini söylemiştin," dediğimde gözleri masum bakışlarla genişledi. "Yolu bildiğini söylemiştin."

"Ben öyle bir şey demedim. Daha önce Yoldaşlık'a git-

tim ama oraya yürüyerek nasıl ulaşılacağını tam olarak bilmiyorum.” Bir granola barın* ambalajını açtı. Yerken çıkardığı kıtırtı sesleri kemik kırılması gibiydi.

Onun söylediklerini düşündüm. Gerçekten de böyle bir şey dememişti. Onun yolu bildiğini söyleyen Gideon’dı. Ama onun da bunu söylemesinin nedeni muhtemelen Jestine’e yolun tarif edilmiş olmasıydı.

“Oraya gidip de yolu nasıl bilmezsin? Sen orada yetişmedin mi?” diye sordum.

“Beni ailem büyüttü,” dedi bir kaşını kaldırarak. “Yerleşkeye ara sıra gidiyordum ama yolda gözlerim bağlanmış oluyordu.”

Bunun ne kadar çılgınca olduğunu belirtmek ister gibi Thomas’la birbirimize baktık.

“Bu bir gelenek,” dedi Jestine. Bakışmamızı fark etmişti. “Hepimiz bağları koparmıyoruz.” Bunun ne demek olduğunu sormama gerek yoktu.

“Pansiyonda yaptığın çok kötüydü Jestine.”

“Öyle mi? O kadın ölüydü, bıçak da onu gönderdi.” Omuz silkti. “Bu kadar basit.”

“Basit değil,” dedim. “O hayalet büyük ihtimalle öldükten sonra hiçbir canlıyı incitmemişti.”

“N’olmuş? O buraya ait değildi. Ölüydü. Ayrıca bana öyle beynimin yıkandığını düşünüyormuş gibi bakma. Senin ahlak anlayışın dünyadaki tek doğru kabul edilen değil. Ve sırf senin olduğu için doğru da olduğu anlamına gelmez.”

“Ama hayaletlerin nereye gönderildiklerini hiç merak

* Tahıl, kuruyemiş, bal gibi yiyeceklerden preslenerek hazırlanmış çubuk biçiminde atıştırma malıdır. (ē.n.)

etmiyor musun?" diye sordu Thomas, konuşmayı mantıklı yöne çevirmek için. Çünkü ben her an Jestine'e hareket çekecek ya da dil çıkarabilecek haldeydim.

"*Athame*, onları ait oldukları yere gönderiyor," diye cevap verdi.

"Sana bunu kim söyledi? Yoldaşlık mı?"

Jestine'le gözlerimiz birbirine kilitlendi. Bakışlarını ilk kaçıran o olacaktı. Göz kürelerim tamamen kurusa bile bu ben olmayacaktım.

"Bir dakika," dedi Carmel. "Asıl konuya dönersek, nereye gittiğimizi kimsenin bilmediğini mi söylüyorsun sen şimdi?" Evet der gibi bakan boş yüzlerimizi inceledi. "Ve düzgün yoldan ayrılp hiçbir işaretin olmadığı bir ormana mı gireceğiz?"

"Bir işaret olacak," dedi Jestine sakince.

"Ne? Bayrak gibi bir şey mi? Ormanda bayraklardan oluşan bir dizi olsa ben ancak rahat ederim." Bana baktı. "Bu sabah pencereden bakarken sen de gördün. Bu ağaçlar kilometrelerce ilerliyor. Elimizde bir pusula bile yok. İnsanlar böyle yerlerde ölür."

Haklıydı. Böyle yerlerde bizim düşündüğümüzden daha sık insan ölümleri oluyordu. Ama Gideon bizim yolda olduğumuzu biliyordu. Eğer zamanında orada olmazsak bizi bulması için birisini gönderirdi. Ayrıca içimden bir ses *kaybolmayacağımızı* söylüyordu. Jestine'e baktığımda onun da böyle düşündüğünü hissettim. Ama bunu Carmel'e nasıl açıklayabilirdim?

“Thomas, sen hiç izcilik kulübüne katıldın mı?” diye sorduğumda arkadaşım gözlerini kısarak bana baktı. Tabii ki de katılmamıştı. “Dinleyin, isterseniz bu yoldan geri dönüp otele gidebilirsiniz.”

Thomas bu öneri karşısında gerildi ama Carmel, kollarını göğsünün üstünde kavuşturdu. “Ben hiçbir yere gitmiyorum,” dedi inatla. “Bunun aptalca olduğunu ve büyük ihtimalle öleceğimizi belirtmenin iyi olacağını düşünmüştüm sadece.”

“Anlaşıldı,” dedim. Jestine de gülümsedi. Onun gülümsemesi içimi rahatlatmıştı. Kız kin tutmuyordu; onunla aynı fikirde olmazsam düşmanım olmazdı yani. Onunla geçirdiğim zamanın yarısında boğazını sıkıvermek istesem de bu huyunu seviyordum.

“Artık yola çıkmalıyız,” dedi Jestine. “Hava kararmadan önce.”

Bir saatin ve kim bilir kaç kilometrenin ardından Jestine yavaşlamaya ve arada bir durup etrafına bakınmaya başladı. Çok fazla uzağa geldiğimizi düşündüğünü ve işareti bulamayacağımızdan endişelendiğini hissediyordum. Küçük bir tepenin zirvesinde durduğunda biz de çantalarımızı yere koyup oturduk. Ayağımızdaki iyi ayakkabılara ve vücutlarımızın nispeten fit olmasına rağmen hepimiz yorulmuştuk. Carmel dizlerinin arkasını, Thomas’sa omuzlarını ovuyordu. İkisinin de yüzleri hafifçe solmuştu ve terlemişlerdi.

“İşte orada,” dedi Jestine, orada olacağından hiç kuşku

duymamış gibi bir edayla. Zafer dolu ve hınzır bakışlarla bize döndü. Yolun aşağısındaki ağaç sırasında onu gördüm: Bir ağaç gövdesine, yerden beş metre yükseğe bağlanmış siyah bir kurdele.

“Burada yoldan ayrılıyoruz,” dedi Jestine. “Diğer tarafta Yoldaşlık var. Gideon, ormanda sadece iki saat ilerleyeceğimizi söyledi. Yalnızca birkaç kilometre yani.”

“Bunu yapabiliriz,” dedim Thomas’la Carmel’e. Onlar da ayağa kalkıp dehşetlerini yenmeye çalışarak kurdeleye baktılar.

“En azından ormandaki zemin daha yumuşaktır belki de,” dedi Thomas.

Jestine gülümsedi. “Doğru. Hadi gidelim.”

www.webcanavari.net / Orppersephone

İkinci Bölüm

www.webcanavari.net / Orppersephone

“Burası balta girmemiş bir orman,” dedi Jestine, yeşillikler ve çam ağaçları ardımızda kaybolup bunların yerini yaprağını döken ağaçlar ve yosun tutmuş kütükler aldığı anda.

“Çok güzel bir yer,” dedi Carmel. Gerçekten de çok güzeldi. Ağaçlar başımızın tepesinde göğe yükseliyor, ayaklarımız yerdeki eğreltiotları ve yosunların üstünde yumuşacık sesler çıkartıyordu. Etraftaki her şey yeşil ya da griydi. Topraksa katran karasıydı. Yaprakların arasından süzülen güneş ışığı her şeyin taze ve canlı görünmesini sağlıyordu. Bu huzurlu sessizliği bozan tek şey sırt çantalarımızın ve beceriksiz ayaklarımızın neden olduğu seslerdi.

“Bakın,” dedi Thomas. “Şurada bir işaret var.”

Kafamı kaldırdım. Ağaçların birinin gövdesine siyah renkli ahşap bir tabela çakılmıştı. Üstüneyse beyaz boyayla şu kelimeler yazılmıştı:

Dünyada pek çok harika yer var.

“Biraz tuhaf,” dedi. Biz de omuz silktik.

“Mütevazı bir açıklama. Sanki bu ormanın güzel olduğunu ama *en* güzeli olmadığını bildiklerini belirtirmiş gibi,” diye yorum yaptı Carmel. Jestine bu yoruma gülümsedi. Ama tabelanın yanından geçtiğimizde benim zihnimin derinliklerinde bir şeyler kıpırdanmaya başladı. Hafızamdaki bazı görüntüler gözümün önüne geliyordu. Bunlar bağlantısız ve uydurma şeylerdi; gerçekte hiç görmediğim şeyler. Bir kiptaki resimler gibiydiler.

“Ben burayı biliyorum,” dedim alçak sesle. Benimle aynı anda konuşan Thomas da, “Bir tabela daha var,” dedi.

Bu tabelada da şöyle yazıyordu:

Aile sevgisini unutmayın.

“Bu gelişigüzel bir şey,” dedi Carmel.

“Nerede olduğumuzu bilince aslında hiç de gelişigüzel değil,” dediğimde üçü de gergin bir şekilde bana baktılar. Gideon’ın bizi buraya gönderirken ne düşündüğünü çok merak ediyordum. Yoldaşlık’a vardığımızda onu gördüğüm anda boğazına yapışacaktım. Derin bir nefes alıp etrafı dinlediğimde kulağıma hiçbir ses gelmedi. Ne bir kuş cıvıldıyor, ne de bir sincap koşuşturuyordu. Rüzgârın bile sesi yoktu. Temiz havanın altında, toprak ve çürük bitki kokusuyla karışmış o kokuyu alabiliyordum. Burası ölüm kokuyordu. Burası, yalnızca Daisy Bristol gibi ağzı kalabalık kişilerden duyduğum bir yerdi. Kamp ateşinin etrafında anlatılan hikâyelerdeki bir yer...

Burası İntihar Ormanı’ydı. Yanımda iki cadı ve çantamda, ölümlere bir deniz feneri gibi parlayan bir bıçakla, sıçtığımın İntihar Ormanı’nda ilerliyordum!

“İntihar Ormanı mı?” diye bağırdı Thomas. “Bu da ne demek?” Bunu Carmel’in telaşlı soruları takip etti. Jestine bile birkaç soru sordu.

“Ne duyduysan o işte,” diye karşılık verdim, insanların fikrini değiştirmek için hiçbir şey yapamayan yararsız tabelaya sıkıntıyla bakarken. “Burası insanların ölmek için geldiği bir yer. Her yerden gelenler var. Aşırı dozda ilaç almak, bileklerini kesmek ya da kendilerini asmak için geliyorlar.”

“Bu berbat bir şey,” dedi Carmel. Sonra kollarını gövdesine sarıp Thomas’a sokuldu. Thomas da ona yanaşırken her an kusacakmış gibi görünüyordu. “Emin misin sen?”

“Oldukça.”

“Bu korkunç ya. Tek yapabildikleri şu saçma tabelaları asmak mı yani? Burada... devriyeler dolaşmalı ya da... yardım edecek birileri falan...”

“Devriyeler olduğunu düşünüyorum,” dedi Jestine. “Ama çoğunlukla cesetleri toplamak için. İntiharları önlemek için değil.”

“Düşünüyorum da ne demek?” diye sordum. “Nereye geldiğimizi bilmediğini söyleme sakın. Ben dünyanın öteki ucundayken bir şeyler öğrendiysem sen burada duymamış olamazsın.”

“Eh, tabii ki de duydum,” dedi kız. “Okuldaki kızlardan falan. Ama gerçekte var olduğunu hiç düşünmemiştim. Bebek bakıcılığı yapan kızın telefonu açıp da arayanın evin içinde olduğunu öğrendiği hikâyedeki gibi bir şey bu. Ya da öcü hikâyesi gibi.”

Thomas kafasını iki yana salladı ama Jestine'e inanmamak için bir sebebimiz yoktu. İntihar Ormanı, polislerin herkese duyurmak isteyeceği türden bir yer değildi. Duyurulsaydı daha fazla insan intihar etmek için buraya gelirdi.

"Ben bu ormanı geçmek istemiyorum," dedi Carmel. "Bu hiç... doğru gelmiyor. Etrafından dönmeliyiz."

"Etrafından dönecek yer yok," dedi Jestine. Ama mutlaka olmalıydı. İntihar Ormanı'nın çevresinde hiçlik olmazdı sonuçta. "Ormanı geçmek zorundayız. Geçmezsek kaybolabiliriz. Ormanın çok uzun olduğunu ve ölümümüze neden olacağını söylerken haklıydın. Ama ben ormandaki bir sonraki ceset olmanın hayalini kurmuyorum."

Bu sözlerle can evlerinden vurulan Thomas ve Carmel gözlerini yere ve etraftaki ağaçlara çevirdiler. Benim oyumla sonuca karar verilecekti. Ormanın etrafından bir yol bulmaya karar verirsem Jestine bizimle gelecekti. Belki de öyle yapmalıydım. Ama yapmayacaktım. Çünkü pansiyondaki hayalet, Yoldaşlık'ın ayarladığı test değildi. Asıl test bu ormandı. Buraya kadar gelmişken dönemezdik.

"Birbirimizden ayrılmayalım," dediğimde Carmel'in yüzündeki umut yok oldu. "Birkaç cesetten daha kötü bir şeyle karşılaşmayız herhalde. Sadece tetikte olun."

Yürürken nasıl dizileceğimizi kararlaştırdık; ben önde ilerlerken, Jestine arkaya, Carmel'le Thomas da ortaya geçtiler. İkinci tabelanın yanından geçerken bir kara deliğe dalıyormuşuz hissine kapıldım. Ama bu hisse artık alışmalıydım.

On gergin dakikanın ardından gözümüze bir şey ilişti. Carmel nefesini tuttu ama gördüğümüz şey sadece yosun tutmuş birkaç kemik ve göğüs kafesi idi.

“Bir şey yok,” diye fısıldadı Thomas. Bense kemiklerin birleşmeyeceğinden emin olmak için gözlerimi onlardan ayırmıyordum.

“Var,” diye fısıldadı Carmel. “Çok daha kötüsü var. Niye bilmiyorum ama öyle işte.”

Haklıydı. Ormanın gözümüzdeki tüm güzelliği yok olmuştu. Burada acı ve sessizlikten başka bir şey yoktu. Bir insanın, hayatının son dakikalarını burada geçirmek isteyebileceğine inanamıyordum. Acaba bu orman, sahte esintiler ve gün ışığı maskesi altında, tıpkı avını bekleyen bir örümcek gibi insanları çekiyor muydu?

“Çok geçmeden ormandan çıkmış oluruz,” dedi Jestine. “İki kilometreden fazla yolumuz kalmış olamaz. Sadece kuzeydoğuya doğru ilerlemeye devam edelim.”

“Haklı,” dedim, yerdeki bir kütüğün üstünden atlarken. “Yarım saat kadar sonra çıkmış oluruz.” Görüş alanıma bir ceset daha girdi. Bir ağacın gövdesinde asılı duran ceset öncekinden daha tazeydi; üstündeki kıyafetler duruyordu ve hâlâ tek parça halindeydi. Sadece yan tarafını görebiliyordum. Bir hareket sezmek için gözümü üstünde tuttum. Belki de boynunu bizden tarafa döndürüyordu. Ama hiçbir şey olmadı. Bu ceset de sadece kayıp bir ruhtu.

Yürümeye devam ettik. Ne kadar koşmak istesek de adımlarımızı sessiz atmaya çalışıyorduk. Bu orman cesetlerle doluydu; bazıları birbirinin üstünde, bazılarıysa parçalara ayrılmış halde yerde yatıyordu. Üstünde takım elbiseyle kravat olan bir ceset, yere düşmüş bir kütüğün üzerinde ağzı kocaman açık bir halde yatıyordu. Göz çukurları kapkaraydı. Uzanıp Carmel'in elini tutmak istedim. Birbirimize destek olmalıydık.

"Bu kadar şeyi neden çektiğini bir kez daha anlatsana," dedi arkamızdaki Jestine. "Gideon bana birazını anlattı, sonra Thomas da anlattı. Ama sen tekrar söyle. Ölü bir kız için niye bunca zahmete giriyorsun?"

"O ölü kız hayatlarımızı kurtardı," diye karşılık verdim.

"Bunu duydum. Ama böyle bir şey olunca insan bir mum yakar ve o kişiyi ara sıra anar. Onu geri getirmek için öteki tarafa giden bir yol bulmak adına koskoca bir okyanusu geçip ölülerle dolu bir ormanda yürümez. Kız isteyerek gitmişti, değil mi?"

Etrafıma bakındım. Şimdilik görünürde hiç ceset yoktu. "Buradakiler gibi değil," dedim. "Yapması gerekeni yaptı o. Sonucunda da ait olmadığı bir yerde tıkılıp kaldı."

"Her neredeyse bu sonucu kendisi hazırladı," dedi Jestine. "Bunu biliyorsun, değil mi? Onun şu anda bulunduğu yer çoğu insanın düşündüğü Cennet ya da Cehennem değil. O sadece dışarıda. Her şeyden uzakta. Kurallardan, mantıktan ve kanundan uzakta. Orada iyi ya da kötü değerler yok. Yanlış ya da doğru yok."

Her ne kadar bacaklarım çubuk makarna gibi gevşek olsa da hızla yürümeye devam ettim. “Nereden biliyorsun?” diye sordum. Nefes nefese güldü.

“Bilmiyorum. Bunlar bana öğretilen, hep anlatılan şeyler sadece.”

Omzumun üstünden bakınca Thomas omuz silkti.

“Her doktrinin kendi kuramı vardır,” dedi. “Hepsi doğru olabilir. Belki de hepsi yanlıştır. Her neyse, ben filozof değilim.”

“Morfran olsa ne derdi peki?”

“İntihar Ormanı’nı geçmeye çalıştığımız için birer gerizekâlı olduğumuzu söylerdi. Hâlâ doğru yolda mıyız?”

“Evet,” dedim ama birden emin olamadım. Buradaki ışık garipti ve güneşi takip edemiyordum. Dümdüz bir çizgide ilerliyormuşuz gibi geliyordu ama uzun süre üstünde ilerlenirse bir çizgi kendiliğinden kıvrılabilirdi. Biz de çok uzun süredir bu çizgide ilerliyorduk.

“Eee,” dedi Jestine birkaç dakikalık gergin sessizliğin ardından. “Hepiniz ölü bir kızla arkadaş mı oldunuz?”

“Evet,” dedi Carmel. Ses tonundan, Jestine’in çenesini kapatmasını istediği anlaşılıyordu. Alındığından falan değil, sadece tüm dikkatimizi ağaçlara ve cesetlere vermemiz gerektiğini düşünüyordu. Ama şimdiye kadar karşılaştıklarımız yalnızca çürümüş birer cesetten ibaretti. Bu rahatsızlık vericiydi ama tehlikeli değildi.

“Belki de arkadaştan daha fazlası, ha?”

“Bununla bir sorununun mu var, Jestine?” diye sordu Carmel.

“Hayır,” diye cevap verdi Jestine. “Yok. Sadece amacınızın ne olduğunu merak ediyorum. Onu geri getirmeye çalışırken ölmezseniz ve bir şekilde onu geri getirebilerseniz de Cas’le ikisi evlenip bir aile falan kuramazlar ki.”

“Çenemizi kapatıp yola devam etsek?” dedim sertçe. Bakışlarım önümdeydi. Etrafımızdaki ağaçlarda Noel süsleri gibi asılı insanlar varken biz neden bu konuyu konuşuyorduk ki? Şimdiye odaklanmak çok daha önemliydi.

Jestine çenesini kapatmadı. Dırdır etmeye devam etti ama bu defa beni değil Thomas’ı muhatap alıyor, kısık sesle büyü ve Morfran hakkında konuşuyordu. Belki de bunu yapmasının sebebi benim onun patronu olmadığımı göstermekti. Ama sanırım artan gerginliğini kapatmak için konuşuyordu. Çünkü uzun süredir yürüyorduk ama ormanın sonu gelmek bilmiyordu. Yine de adımlarımızı atmaya devam ederken yolun kısa süre sonra biteceğini düşünüyorduk. Bunu yeterince fazla düşünersek belki de gerçek olurdu.

Bir kilometre kadar daha ilerledikten sonra Carmel fışıldadı, “Doğru yolda değiliz. Şimdiye varmış olmamız gerekiyordu.”

Keşke hiçbir şey söylemeseydi. Alnımda panik nede niyle terler birikmeye başladı. Son beş dakikadır ben de aynı şeyi düşünüyordum çünkü. Çok uzağa gelmiştik. Ya mesafeyi söylerken Jestine yanıliyordu ya da İntihar Ormanı git tikçe büyüyordu. Gırtlığımda bir yumru belirmişt i ve içimden bir ses ikincisinin doğru olduğunu söylüyordu. Biz ilerledikçe orman genişliyor, bizi bırakmak istemiyordu.

Belki de bu insanlar da burada kendilerini öldürmek istemişti. Orman onları delirttiği için en sonunda intihar etmiş olmalıydılar.

“Durun,” dedi Carmel, tişörtünün arkasından tutarak. “Burada daireler çiziyoruz.”

“Daire çizmiyoruz,” dedim. “Yolu tamamen şaşırmış olabiliriz ama daire çizmediğimizi bilebilirim. Uzun zamandır dümdüz bir çizgide ilerliyordum ve son baktığımda bacaklarımın ikisi de aynı uzunlukta’ydı.”

“Bak,” dedi Carmel. Kolunu omzumun üstünden uzatmış, ağaçları işaret ediyordu. Üstünde keten bir yelekle yırtık pırtık kahverengi tişört bulunan bir ceset, siyah naylon iple sol tarafımızdaki bir ağaca asılmıştı. Ayaklarından biri yoktu.

“Bunu daha önce görmüştük. Aynı işte. Hatırlıyorum. Daireler çiziyoruz. Nasıl bilmiyorum ama çiziyoruz.”

“Sıçayım.” Carmel haklıydı. Bu cesedi ben de hatırlıyordum. Ama aynı yerlerden geçtiğimizi nasıl fark etmedik bilmiyordum.

“Bu mümkün değil,” dedi Thomas. “Böyle bir şeyi mutlaka hissederdik.”

“Ben bu yolu tekrar yürümüyorum,” dedi Carmel kafasını iki yana sallayarak. Gözleri dehşet doluydu. “Başka bir yönü denemeliyiz.”

Jestine, “Yoldaşlık’a giden tek bir yön var,” diye araya girince Carmel onun üstüne yürüdü.

“Belki de Yoldaşlık’a gitmiyoruzdur!” Sonra sesini alçalttı. “Belki de başından beri oraya gitmiyorduk.”

“Panik yapma,” diyebilirdim ancak. Önemli olan tek şey buydu. Bu ağaçların nasıl genişlediğini bilmiyordum. Yoldan çıkıp da tekrar en başa nasıl döndüğümüzü anlamıyordum. Ama şu anda birimiz paniklersek bu sonumuz olacaktı. Eğer birisi koşmaya başlarsa diğer herkesin içindeki korku da açığa çıkacaktı ve hepimiz koşacaktık. Kaybolacaktık ve belki de hiçbir şey anlamadan birbirimizden ayrılacaktık.

“Of, sıçtık.”

“Ne oldu?” diye sordum Thomas’a bakarak. Gözlükle-
rinin ardındaki gözleri yumurta gibi kocaman olmuştu. Om-
zumun üstünden bir şeye bakıyordu.

Arkamı döndüm. Ceset hâlâ ağaçta asılı duruyordu; ağzı
açıktı ve derisi sarkmıştı. Etrafı inceledim ama hiçbir şey ha-
reket etmedi. Ceset öylece duruyordu. Ama bir saniyeliğine
gözlerimi kırptım ve... ceset büyüdü. Daha doğrusu büyü-
memiş, bize yaklaşmıştı.

“Hareket etti,” diye fısıldadı Carmel koluma yapışarak.
“Daha önce orada değildi. Şuradaydı.” Parmağıyla işaret etti.
“Daha uzaktaydı, eminim.”

“Belki öyle değildir,” dedi Jestine. “Belki de gözlerin
sana oyun oynuyordur.” Tabii. Bu mantıklı bir açıklamaydı
ve kesinlikle altıma işememe neden olmazdı. Çok uzun za-
mandır bu ormandaydık. Gerçekler değişmeye başlamıştı.

Arkamızdaki bir şey hareket etti; yapraklar hışırdamış
ve dallar çatırdamıştı. İçgüdüyle hareket edip arkaya baktık.
Buraya geldiğimizden beri ilk defa ağaçlardan ses geliyordu.
Ses çıkaran her neyse görecektik kadar yakında değildi. Büyük

bir dişbudak ağacına sarılmış eğreltiotları rüzgârla sallanıyormuş gibi görünüyordu ama bunu zihnim uyduruyor da olabilirdi.

“Arkaya dönün!”

Thomas’ın bağıışı kafa derimin iyice gerilmesine neden oldu. Ceset yine hareket etmişti. Şimdi en az üç ağaç daha yakındı ve yüzü bize dönüktü. Bulanmış, parçalanmış gözleri sanki ilgiyle bizi izliyordu. Arkamızdaki ağaçlar tekrar fısıldadı ama bakmak için dönmedim. Ne olacağını biliyordum. Geri döndüğümde o beyazlamış gözler yüzümün dibinde olabilirdi.

“Çember oluşturun,” dedim sesimi elimden geldiğince kontrol altında tutmaya çalışarak. Zamanımız kısıtlıydı. Artık tüm ağaçların arasında kıpırdanma başlamıştı ve hiç durmuyordu. Yanından geçtiğimiz tüm cesetler harekete geçmişti. Şimdiye kadar bizi takip etmiş olmalıydılar. Biz yanlarından geçtikten sonra kafalarını çevirip bizi izlemiş oldukları düşüncesinden hiç hoşlanmıyordum.

“Gözlerinizi açık tutun,” dedim hepsinin omzunu kendiminkilerde hissettiğimde. “Olabildiğince hızlı ilerleyeceğiz. Sakın tökezlemeyin.” Sol arkamda kalan Carmel’in eğilip yerden bir şey aldığını işittim. Kalın bir dal falan almış olmalıydı. “İyi haber şu ki daireler çizmiyorduk. Yani çok geçmeden buradan çıkacağız.”

“Aman ne iyi haber,” dedi Carmel alaycı bir şekilde. Her şeye rağmen gülümsememe engel olamadım. Carmel ne zaman korksa acayip öfkelenirdi.

Grup halinde önce tereddütlü, sonra daha hızlı şekilde ilerlemeye başladık. Ama acele ediyormuş kadar hızlı değildik. Yoksa bu şeyler peşimize düşmekten büyük zevk alırlardı.

“Başka bir tane daha var,” dedi Thomas. Ama ben gözlerimi bulanık gözlü adamdan çekmedim. “Kahretsin, bir tane daha!”

“Benim tarafımda da iki tane var,” diye ekledi Jestine. “Takip edemeyecek kadar hızlılar. Sadece gözucuyla görabiliyorum.”

İlerlemeye devam ederken sonunda gözlerimi beyaz gözlü adamdan çekip önüme baktım. Benim yerime başka birinin ona bakmaya devam edeceğini ummuştum ama diğer üç cesedi görünce yeteri kadar gözümüz olmadığını anladım. Cesetlerden ikisi önümüzdeki ağaçlara asılıydı, biri de uzak-taki bir ağaç kütüğüne dayanmıştı.

“Bu işe yaramayacak,” dedi Jestine.

“Ormanın kıyısına daha ne kadar var?” diye sordu Carmel. “Koşabilir miyiz?”

“Bizi tek tek yakalarlar. Onlara sırtımı dönmek istemiyorum,” dedi Thomas.

Ama cesetlere sırtımızı dönmek kaçınılmazdı. Asıl soru bunu nasıl yapacağımızdı. Yolları ayırmalı mıydık yoksa hep birlikte mi hareket etmeliydik? Önümüzdeki ceset üçlüsü kara göz çukurlarıyla bizi izliyordu. İfadesiz yüzleri bize kafa tutuyor gibiydi. Daha önce böyle *istekli* görünen cesetlerle karşılaşmamıştım. Bunlar tasmalarının çözülmesini bekleyen köpekler gibiydiler.

Carmel'in çığlığını, ardından da elindeki sopayı sallamasını duydum. Bir iskelet yere düştü. Carmel geriye doğru çekilince emberimiz bozuldu. Sopasını tekrar salladı ve iskeletin omurgasına geçirip kıldı. O anda Thomas'ın arkasındaki cesedi gördüm ve boğazıma sarılan yumuşak l bir el hissettim. Ve hata yaptığımızı anladım. Hepimiz de gardımızı düşürmüş, bakışlarımızı cesetlerden çekmiştik.

Nefes borumu sıkmaya çalışan parmakları bktm ve cesedi devirmek için dirseğimle vurdum. Sonra bir saniye içinde elime aldığım bıçağını arkamdaki cesede soktum ve onun parçalara ayrıldığını duydum. Ardından da bıçağı Carmel'in yere düşürdüğü iskelete geçirdim. Kemikler sıvıya dönüşüp toprağa karıştı.

şimdi ikisi gitmiş, yirmi beşi kalmıştı. Ağaçlara doğru baktığımda her yerde bir sürü cesedin olduğunu gördüm. Hareket ediyormuş ya da koşuyormuş gibi görünmüyorlardı ama bir şekilde bunu başarıyor ve kafamızı her çevirdiğimizde bize biraz daha yaklaşıyorlardı. Carmel her zamanki gibi homurdanıp dururken elindeki sopayı yaklaşan her şeye doğru savuruyordu. Jestine ve Thomas'ın, iki farklı dilde büyülü sözler tekrar ettiklerini duyuyordum ama ne yaptıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bıçağını birinin siyah göz çukuruna soktuğu da ceset tanecikli bir buluta dnştı.

"ok fazlalar!" diye bağırdı Carmel. Bunları yenmeye çalışmak boş bir umuttu.

"Kaçın!" diye seslendim ama Jestine'le Thomas yerlerinden oynamadılar. Thomas'ın sesi kulaklarımda çınlıyordu.

Telaffuzu Morfran'inkine, hatta *Obiaman*'a benziyordu. Bu saf Vuduydu. Üç metre kadar ilerisindeki yarı çürümüş bir ceset, asılı olduğu alçak daldan düştü ve bir saniye içinde yerinde bir yığın kırırdanan kurtçuktan başka hiçbir şey kalmadı.

"Hiç fena değil Thomas," dedim. Omzunun üstünden bana bakmak için döndüğünde önünde aniden bir ceset belirdi. Fark edemeyecek kadar hızlı gelmişti. Dişlerini boynuna geçirdiğinde Thomas acı acı bağırdı.

Jestine hırıltıyla Galce bir şeyler söyleyerek kolunu önüne doğru uzattığında ceset Thomas'ı bırakıp yere düştü ve tüm bedeni seğirmeye başladı.

"Kaçın!" diye bağırdı. Bu sefer hepimiz koşmaya başladık. Ben elimden geldiğince en önde olmaya çalışıyor ve yolumuza çıkan her şeye bıçağımı savuruyordum. Sol tarafındaki Carmel içindeki Savaşçı Prenses'i uyandırdı ve sopayı tek eliyle oldukça güzel bir şekilde kullanmaya başladı. Diğer eliyle de Thomas'ı tutuyordu. Thomas'ın tişörtünün üst kısmı tamamen kanla kaplanmıştı. Yardıma ihtiyacı vardı. Koşmaya devam edemiyordu. Ama ağaçların arasında beliren açıklıktan ışık süzölmeye başlamıştı. Ormanın çıkışına varmıştık neredeyse.

"Cas! Dikkat et!"

Jestine'in uyarısıyla kafamı çevirdiğimde bulanık gözlerin tam da korktuğum yerden bana baktığını gördüm; benim yüzümle onunki arasında sadece beş santim vardı. Ve birden üstüme çullandı.

Çok ağırdı; sanki buharlı silindirle ezilmişim gibi hissettim. Ve onca gücüne rağmen kolları lastik gibi yumuşaktı. Burnum adamın boynunun dibindeydi. Siyah ipin çıkardığı yara izinin etrafındaki siyahlık çok fazla şişirilmiş bir araba lastiği gibi görünüyordu. Ağzını açıp kapatırken dişlerinin takırdamasını da duyabiliyordum. Yere düşerken bıçağım kötü bir açıda kalmıştı, bu yüzden onu adamın boğazına doğru kaldıramıyordum. Zaten adamı zorla kendimden uzakta tutabiliyordum. Diğer elimle kafasını ittirdiğimde adam geriye çekilip parmaklarımı ısırды. Yosun tutmuş dişler kemiklere kadar girince reflekslerim harekete geçti ve çenesini sıktım. Parmaklarım yumuşak ve pütürlü bir şeye değdi. Adamın çürümüş dili.

“Koşmaya devam edin!” diye bağırdı Jestine. Sonra cesedin göğüs kafesine bir tekme indirdi. Bu vuruş cesedi ben-den uzaklaştırmadı ama o saniye içinde ben bıçağı tutan elimi hareket ettirebildim. Adam tekrar bana doğru eğildiğinde bıçağı göğsüne soktum. Ceset anında buluta dönüştü ve etrafa hayatımda karşılaştığım en iğrenç kokuyu yaydı.

“Sen iyi misin?” diye sordu Jestine. O beni ayağa kaldırırken kafamı salladım ama cesedin diline dokunduktan ve o korkunç kokusunu duyduktan sonra her an kusabilecek haldeydim. Birlikte koşmaya başladık. En sonunda ağaçlar açıldı ve yemyeşil bir çayırılığa çıktık. Carmel, yere yığılmış olan Thomas’ın üstüne doğru eğilmişti. Açıklığın diğer tarafındaki uzun, siyah bir arabanın önünde Gideon ve iki adam bekliyordu.

Firri Üçüncü Bölüm

Kendimi bir kâbus görüp yataktan düşmüş gibi hissediyordum. İntihar Ormanı'ndan dışarı teker yuvar çıktık. Bitkin düşmüştük ve her yerimiz kanlar içindeydi. Yumuşak çimenlerin üstüne dizüstü düşerken güneş ışığında gözlerimizi kısararak karşımızdaki yüzlere baktık. Lütfetmiş de bize teselli veriyormuş gibi bakıyorlardı.

Athame'm elimdeydi. Arkama dönüp ağaçlara baktım; gövdelerin arasında kafeste kalmış gibi dışarı bakan soluk yüzler görmeyi bekliyordum. Ama karşımda yosun tutmuş ağaçlar ve yapraklardan başka bir şey yoktu. Bölgelerinden ayrıldığımız anda cesetler asılı oldukları ya da uzandıkları yerlere geri dönmüşlerdi.

"Görünen o ki haklıymışsınız Bay Palmer," dedi birisi. "Çocuk başardı." Arabaya doğru baktım. Konuşan adam, Gideon'dan biraz daha kısa ve gençti. Ama ne kadar genç olduğunu söyleyemezdim. Sarı saçlarının arasına gri tutamlar karışmıştı, bu yüzden kafasına yapıştırdığı tüm saçı gümüşü

görünüyordu. Üstünde siyah bir gömlek ve siyah kumaş pantolon vardı. En azından üstüne kahverengi bir cüppe geçirip eline bir buhurdanlık almamıştı.

“Merak etme,” dedi bize doğru yürürken. “Çimenliğe geçmezler.”

Sesinin soğuk ve sakın tonu sinirime dokunmuştu. Soy-tarıya tam çimenliğini alıp bir yerine sokmasını söyleyecektim ki Carmel kolumu tuttu.

“Thomas’ın yarası hâlâ kanıyor,” dedi. Arkadaşıma baktım. Nefes alış verişleri düzgündü ve Carmel’in bastırıldığı yerden akan kan çok azdı, atardamarından falan fışkırmıyordu yani. Bitkinliğinin çoğunun, cesedin ısırmasından değil de ormanda yaptığı büyüden kaynaklandığını sanıyordum. Ama bunu milyon yıl geçse de Carmel’e söyleyemezdim. Ağzından ateş püskürtmeye hazırdı çünkü.

Yanımıza gelen adam, iki elini de Jestine’in omuzlarına koyup şefkatle yüzüne baktı. “İyi iş çıkarmışsın,” dedi. Jestine kafasını hafifçe eğerek onayladı. “Bir çizik bile almamışsın.”

“Arkadaşımın bir doktora ihtiyacı var,” diye tısladım. Bay Budala cevap vermeyince Jestine lafa karıştı.

“Yarası hâlâ kanıyor. Doktor Clements burada mı?”

“Burada,” dedi adam. Ama pek acelesi yokmuş gibi davranıyordu. Gülümsemesi bana bir fareyi yemeden önce gerinen yılanı hatırlattı. “Endişelenmeyin. Yerleşke çok uzakta değil. Cadı arkadaşınıza bakacağız. Size de.” Gözleri, derisi kalkmış parmaklarıma kaydığında ağzının kenarının

seğirdiğine yemin edebilirdim.

“Benim adım Colin Burke.” Tokalaşmak için elini bana uzatmaya cüret etti. Carmel eline vurarak uzaklaştırdıncada adamın avucunda kırmızı bir iz kaldı.

“Adınızın ne olduğu hiç umurumda değil,” diye tısladı. “Sizin kim olduğunuz da umurumda değil. Eğer arkadaşşıma yardım edecek birini bulmayacaksanız kahrolası yerleşkenizi yakıp kül ederim.” Bastır Carmel! Burke tedirgin olmuşa benzemiyordu ama Gideon sonunda araya girdi ve Carmel’e, Thomas’ı kendisine bırakmasını söyledi. Sonra, benimle göz göze gelmekten kaçınarak onun ayağa kalkmasına ve arabaya doğru gitmesine yardım etti.

“Koltuğa bir şey yay,” dedi Burke. Bunun üzerine onun üstüne çullanacak *raddeye* geldim ama Thomas’ın yardımı ihtiyacı vardı. Bu yüzden çenemi kapalı tutup arabaya gittim.

Çimenliğin diğer tarafındaki, yarısı asfaltlanmış yarısı çamurlu bırakılmış yolda yaptığımız yolculuk kısa sürdü ama arabayı süren adam kesinlikle acele ediyormuş gibi sürmemişti. Hiç kimseyle de konuşmamıştı. Eğer buradaki insanların bir “statü”sü varsa bu adamın sadece bir şoför olabileceğini düşündüm. Jestine’e bir baktım. Çantasından bir kumaş parçası çıkarıp Thomas’ın boynuna bastırması için Carmel’e vermişti. Alnında endişeyle oluşmuş kırışıklıklar vardı.

Küçük bir tepeyi aşınca yavaşlamaya başladık. Küçük, yeşil bir vadiye kurulmuş yerleşke Yoldaşlık olmalıydı. Her-

kese açık olmayan elit bir tatil yerine benzeyen alanda birkaç kırmızı ahşap bina ve güneş enerjisi panelleri bulunuyordu. Bütün duvarlar mat camdan yapılmıştı. Burayı inşa etmek birkaç milyon dolara mal olmuş olmalıydı ama gri taştan bir kale ya da manastırdan daha az dikkat çekiyordu. Thomas şaşkınlığını hissetmiş olmalıydı ki kafasını Carmel'in kucağından kaldırıp camdan dışarı baktı. Kanaması durmuş sayılırdı. Yarası enfeksiyon kapmazsa çabuk iyileşecekti.

"Hoş geldiniz," dedi adamın biri, ana binanın önünde duran arabamızın kapısını açınca. Siyah takım elbise giymiş bakımlı ve genç adam *GQ* dergisinden fırlamışa benziyordu. Şoförle ikiz olabilirlerdi. Bu birazcık rahatsız ediciydi çünkü *Fembot*'ların* erkek versiyonu gibiydiler. Eminim aşçı da tıpkı bunlar gibi görünüyordu.

"Robert, lütfen Dr. Clements'e haber ver," dedi Burke. "Birkaç dikiş atması gerekecek biri olduğunu söyle." Robert doktoru bulmak için gidince Burke bana döndü. "Ast üyeler," diye açıkladı. "Yoldaşlık hakkındaki bilgileri gözlemleyerek elde ediyorlar ve bu süreçte hizmet ediyorlar."

"Mantıklı," deyip omuz silktim. Bu, mantıklı olduğu kadar da ürkütücüydü ama sanırım Burke bunu zaten biliyordu.

Etrafıma bakınırken yüzüme soğuk su çarpmış gibi hissediyordum. Ne beklediğimi bilmiyordum ama böyle bir şey beklemediğim kesindi. Ben sanmıştım ki... Gideon gibi bir sürü kişiyle karşılaşacağımı sanmıştım. Rahat kazaklar giymiş yaşlı adamların birer büyükbaba gibi yaygara çıkaraca-

---

*Avanak Ajan (Austin Powers) filmindeki dişi androidler. (ç.n.)

ğını düşünmüştüm. Ama bunun yerine Burke'le ve etrafımızı statik akım gibi saran husumetle karşılaşmıştım. Gideon'sa hâlâ bana bakmıyordu. Mahcubiyet duyuyordu. Duymalıydı da. Hepimiz ormandan tek parça halinde kurtulmuştuk ama baştan oraya girmemize gerek olmayabilirdi.

"Ah, Doktor Clements." İşte şimdi tam da beklediğim gibi biriyle karşılaşmıştım: Bordo bir kazakla haki renk pantolon giymiş gri saçlı, sakallı bir adam. Doktor direkt olarak Thomas'ın yanına gitti ve kıpkırmızı olmuş kumaş parçasını kaldırıp hilal şeklindeki yırtığı meydana çıkardı. Will ve Chase'in cesetlerinin görüntüsü gözümün önünde belirdi. Kahrolası ısırık izleri.

"Yıkayıp dikiş atmak gerekecek," dedi. "Bir bitki karışımıyla da yara izi kalmadan güzelce iyileşir." Kumaşı yarının üstüne geri koyunca Thomas üstüne bastırdı. "Doktor Marvin Clements," dedi ve Thomas'la el sıkıştı. Benim elimi sıkarken çevirip parmaklarımı inceledi. "Bunlara da dikiş atılsa iyi olur."

"Önemi yok," dedim.

"En azından bir yıka," dedi. "Çok kötü görünüyor." Dönüp Thomas'ın kolunu tuttu ve onu içeri yönlendirdi. Ben de peşlerine düştüm, Carmel de hemen arkamdaydı. Jestine, Burke'le kaldı ve ben buna hiç şaşırmadım.

Thomas'ın tedavisi yapıldıktan ve benim elim de tencertüdyotla silindikten sonra ortak bir alanda hazırlanmış oda-

lara götürüldük. Gergin bir şekilde duş aldıktan sonra elimi tekrar sargı beziyle sardım. Bu yere hiç güvenmiyordum ve Thomas'la Carmel'i yirmi dakikalığına da olsa yalnız bırakmak gerilmeme sebep oluyordu.

Bana verdikleri geniş oda küçük bir şömineyle süslenmişti ve üstüne pahalı battaniyeler serilmiş büyük bir yatağı vardı. Bana bir zamanlar izlediğim bir filmdeki av köşkünü hatırlatmıştı.

"Burada süs olarak doldurulmuş kafa kullansalardı bunlar mutlaka insan kafası olurdu," dedi Thomas alayla. Carmel'le el ele tutuşmuş halde yürüyorlardı.

"Haklısın," dedim sırtarak. Duvarlarda ve tavanda pencereler vardı. Tüm yerleşkeyi kaplayan milyonlarca cam olmalıydı ama yine de insan burayı açık veya aydınlık bir yer gibi göremiyordu. Aksine, izleniyormuş hissine kapılıyordu.

Gideon açık kapıyı tıklattı. Thomas, gelenin kim olduğunu görmek için çok hızlı bir şekilde dönünce yüzünü buruşturup elini yeni yapıştırılmış bandaja koydu.

"Kusura bakma delikanlı," dedi Gideon, onun omzuna hafifçe vurarak. "Doktor Clements harika bir banotu lapası hazırlıyor. Acın bir saate geçer." Sonra Carmel'e dönüp onunla tanışmak için kafasını salladı.

"Gideon, bu Carmel. Carmel, Gideon," dedim.

"Demek siz Gideon'sınız," dedi Carmel gözlerini kısarak. "Arabayı alıp kahrolası Loch *bilmem neredede* bizi karşılamak çok mu zordu?" Sonra onun cevabını beklemeden yüzünü iğrenmiş gibi buruşturarak kafasını çevirdi.

“Bizi oraya gönderdiğine inanamıyorum,” dediğimde Gideon hiç çekinmeden direkt gözlerime baktı. Vakur ve belki de pişman görünüyordu ama artık mahcup değildi. Tabii daha önce mahcup olduysa...

“Seni uyarmıştım,” diye karşılık verdi. “Artık bir karar ver Theseus. Ya çocuksun ya da değil.”

Kahrolası adam ve sözleri.

“Senin buraya gelmeni ben hiç istemedim. Ailene verdiğim sözü yerine getirmek ve seni tehlikeden uzakta tutmak istiyordum. Ama sen babanın oğlusun. Her zaman öne atılıyorsun. Kendini mahvetmeye pek heveslisin.”

Sesi sevecendi; hatta neredeyse duygu yüklüydü. Ve söylediklerinde haklıydı. Bu benim kararımdı. On dört yaşımıdayken *athame*’yi elime aldığım andan itibaren her şey benim kararımdı.

“Colin seni görmek istiyor,” dedi ve elini Thomas’ın omzuna koyarak benim yalnız gitmem gerektiğini gösterdi. Eğer ısırılacağından korkmasaydı diğer elini de Carmel’in omzuna koyabilirdi. Ama ne olursa olsun arkadaşlarımı yalnız bırakmayacaktı. Bu yüzden şimdilik endişelenmeme gerek yoktu.

Bir kadın beni koridorlarda yönlendirip Burke’ün beklemekte olduğu üst kata çıkardı. Burada gördüğüm ilk kadın buydu ve yerleşkede kadınlar da olduğunu bilmek bir nevi rahatlatıcıydı. Gerçi bu kadın birazcık ürkütücüydü ama

olsun. Elli yaşlarındaki, kısa kül sarısı saçları olan kadınla odamın dışında buluştuğumuzda bana gülümsemiş ve daha önceden çalışılmış şekilde kafa sallamıştı. Kapıları açık geniş odaların önünden geçerken hepsindeki şöminelerin yandığını fark ettim. Sol tarafımdaki odalardan birinde bir grup insan çember halinde oturmuştu. Biz geçerken hepsi izlemek için döndüler. Hem de aynı anda.

“Şey, odadakiler ne yapıyorlar?” diye sordum.

“Dua ediyorlar.” Kadın gülümsedi. Niçin dua ettiklerini sormak istedim ama bıçak için olduğunu söylemesinden korktuğum için ağzımı açmadım. Jestine’in bu insanlar tarafından yetiştirildiğine inanmak zordu. Her birisi öyle ürkütücüydü ki... Doktor Clements bile elimi yıkayıp sararken kanıma Kutsal Kâse’ye bakar gibi bakmıştı. Bandajı muhtemelen adaçayı dolu bir mangalda yakacaktı.

“İşte geldik,” dedi kadın. Sonra, gidebileceğini ima etmek amacıyla işaretler yaptığım halde kapının yanında öylece dikildi. Kaçık.

Odaya girdiğimde Colin Burke’ün bir şöminenin önünde durduğunu gördüm. Parmak uçlarını tamamen samimiyetsiz bir edayla birbirine bastırmıştı ve kırmızı-turuncu alevler yüzüne yansıyor. Aklıma birden Faust geldi.

“Demek sen Theseus Lowood’sun,” dedi gülümseyerek.

“Demek siz Colin Burke’sünüz,” dedim. Sonra omuz silktim. “Aslında sizi hiç duymamıştım.”

“Eh!” Ateşin yanından ayrılıp uzun, deri bir sandalyenin arkasında durdu. “Bazı insanlar sırlarını saklamayı diğerle-

rinden daha iyi becerirler.”

Ah! Demek böyle olacaktı.

Baş ve işaretparmaklarımı düşünceli bir şekilde çeneme dayadım. “Bu ismi daha önce duymuştum aslında. Burke. İngiliz bir seri katilin adıydı, değil mi?” Avcumu kaldırdım. “Akrabalığınız var mı?”

Kibar gülümsemesinin altında dişlerini gıcırdattığını biliyordum. Güzel. Fakat beynimin derinliklerinde, bu adamı kendime düşman etmemem gerektiğini düşünüyordum. Buraya onun yardımını almak için gelmiştim. Yine de zaten bu adamın bana yeterince düşman olduğunu hissediyordum.

Burke kollarını iki yana açıp gülümsedi. Bu rahatsız edici derecede dostça bir hareketti. Sıcak ve neredeyse samimi.

“Seni burada görmekten çok memnunuz Theseus Cassio Lowood,” dedi. “Uzun zamandır dönmeni bekliyorduk.” Tekrar gülümsediğinde daha sıcaktı. “Savaşçı eve döndü.”

Ah bu sahte pohpohlamalar... Tüm bunlara rağmen adamın bir pislik olduğunu unutmamıştım. Fakat itiraf etmeliydim ki oldukça karizmatik bir pislikti.

“Memnun mu?” diye sordum. “O halde neden burada olduğumu biliyor olmalısınız.”

Burke neredeyse pişmanlık dolu bir halde gözlerini eğdi. Gözleri, saçları kadar gri bir parıltı saçıyordu. “Yolculuğun oldukça zor geçti. Bunu daha sonra konuşabiliriz. Belki de akşam yemeğinde. Diğer üyelerin seninle tanışabilmeleri için bir hoş geldin yemeği düzenledim. Hepsi de çok merak ediyorlar.”

“Bakın,” dedim. “Bu... tüm bu yaptıklarınız çok nazikçe. Ama benim zamanım yok ve...”

“Neden burada olduğunu biliyorum,” dedi hızla araya girerek. “Ama tavsiyeme uy. Akşam yemeğine gel ve diğerlerinin, ölmemen için seni ikna etmesine izin ver.”

Dilimin ucuna bir yığın ukalaca sözcük toplandı ama hepsini geri yollamayı başardım.

“Siz ne derseniz,” dedim gülümseyerek. “Ev sahibi sizsiniz.”

Yemek odasına gitmek üzere Thomas, Carmel ve Gideon’la birlikte yürürken gözlerim duvarlardaydı. Gerçekten de duvarlara asılmış kafalar vardı; Kanada geyiği, ayı ve bir tür keçi kafası. Bunlara bakınca Gideon’ın kendi evinde bana yaptığı espriyi hatırladım. Bizim evin duvarlarında asılı olan tablolar-daki gözlerin hareket edip etmediğini sormuştu.

“Bunu neden yapıyoruz?” diye sordu Carmel, keçi kafasına bakarken. “Buraya hiç güvenmiyorum. Ayrıca katledilmiş tüm bu hayvanlar yüzünden her an vejetaryen olabilirim.”

Gideon onun bu lafına gülümsedi. “Colin’in lider rolünü oynayabilmesi için bunu yapıyoruz. O seni öldürmek istiyor, Theseus.” Bunu öyle sıradan bir şeymiş gibi söylemişti ki birden irkilmiştim. “Seni öldürmek ve bıçağı Jestine’e vermek istiyor. Bıçağı eritip Jestine’in kanıyla tekrar dövecek. Ona göre bıçak bu şekilde artırılmış olacak.”

“O zaman buradan hemen kaçmamız gerekmiyor mu?”

diye sordu Carmel. “Hem neden Cas’e yemek falan veriyor ki?”

“Yoldaşlık’taki herkes onun fikirleri konusunda ikna olmuş değil. Onlar eski yöntemlere saygı duyuyorlar ve buna orijinal savaşçının nesebi de dâhil. Eğer eski gelenekleri muhafaza edeceğine yemin edersen senin yanında duracaklar.”

“Ya etmezsem?”

Gideon hiçbir şey söylemedi. Yemek odasına ulaşmıştık. Burası diğer odalardan o kadar da büyük değildi. Tabii ki burada da bir şömine vardı ve yüksek tavandan sarkan avize sarı alevleri yansıtıyordu. Masada en az bir düzine insan oturuyordu ve bunlara yine *Fembot* benzeri ast üyeler hizmet ediyordu. Jestine görünürlerde yoktu. Bir hazine gibi koruma altına alınmış olmalıydı. Biz içeri girdiğimizde herkes ayağa kalktı. Burke de aralarında idi ve masa yuvarlak olmasına rağmen her nasılsa masanın başında oturuyormuş gibi görünmeyi başarmıştı.

Bana en yakın duran adam elini uzatıp gülümsedi. Elini sıkıttığımda kendisini Ian Hindley olarak tanıttı. Seyrelmeye başlamış kahverengi saçları ve bıyığı vardı. Gülümsemesi samimi görüldüğünden onun benim tarafımda olabileceğini düşündüm. İnsanlarla el sıkışıp isimlerini duyarak ilerlerken hangisinin şimdi ölmemi istediğini, hangisinin benim tarafımda olup daha sonra karşımda duracağını anlayamıyordum.

Burke’ün yanına oturtuldum ve yemeğim neredeyse hemen geldi. Tabakta dana madalyon ve böğürtlen sosuna benzeyen bir sos vardı. Sonra birden muhabbete boğuldum. Hatta birisi okulun nasıl gittiğini bile sordu. Yemek yiyeme-

yecek kadar gergin olacağımı sanıyordum ama kafamı eğdiğimde tabağın boşalmış olduğunu fark ettim.

Sohbet öyle hoş ve zevkliydi ki konunun geleneklere döndüğünü hemen fark edemedim. Daha sonra yavaşça anlamaya başladım. *Athame*'nin etiği ve yapılışındaki amaç hakkındaki konuşmalar kulaklarımın içinde arılar gibi vızıldıyordu. Bu çok ilginçti. Farklı bir bakış açıсыydı ve mantıklıydı. Eğer yemin edersem arkamda duracaklardı. Eğer yemin edersem Anna, Cehennem'de kalacaktı.

Gözlerimi masada, insanların kahkaha atan ve gülümseyen yüzlerinde, ürkütücü şekilde benzer kıyafetlerinde dolaştırmaya başladım. Gideon onlarla cana yakın bir şekilde muhabbet ediyordu. Thomas da, hatta Carmel de muhabbete karışmıştı. Gerçi gözleri biraz donuktu. Sağımda oturan Burke'ün bakışlarının ağırlığını üzerimde hissediyordum.

“Beni ikna ettiklerini düşünüyorlar,” dedim ona dönerek. “Ama sen gerçeği biliyorsun, değil mi?”

Masaya birden bir sessizlik çöktü. Sanki hiçbiri kendi arasında muhabbet etmiyordu.

Burke onlara hüznü dolu gözlerle bakarak harika rol keşiyordu.

“Yoldaşlık'la buluşmanın ve esas gayenin ne olduğunu duymanın seni bu hatayı yapmaktan alıkoyacağını ummuştum,” dedi.

“Yapma,” dedi bir kadın sesi. Masanın karşısına baktığımda daha önce beni Burke'e götüren kül sarısı saçlı kadının konuştuğunu gördüm. Bu akşam adının Mary Ann Cotton ol-

duğunu öğrenmiştim. “Kendine ve Biodag Bubh’a saygısızlık etme.” Ah, Mary Ann. Beedak Doo da ben de iyi olacaktık.

“Burada ne hoş küçük bir tarikatınız var, Burke,” dedim.

“Biz kutsal bir yoldaşlığız,” diye düzeltti beni adam.

“Hayır, bir tarikatsınız. Gizli ve gösterişli bir İngiliz tarikatsınız.” Diğerlerine baktım. Sonra arka cebimdeki bıçağı çıkarıp kılıfını sıyırdım ve şömine ateşinin çelikte yansımaları görmelerine izin verdim. “Bu benim,” dedim ürktücü iç çekişlerinin sesini bastırarak. “Benden önce babamın, ondan önce de onun babasının. Bıçağı geri mi istiyorsunuz? Ben de diğer tarafa bir kapı açılmasını ve oraya ait olmayan birinin serbest kalmasını istiyorum.”

Ortalık öyle sessizdi ki Gideon’la Thomas’ın gözlüklerini burunlarında itirme sesini duyabiliyordum. Sonra Burke konuştu. “Bıçağı öyle hemen geri alamayız,” dedi ve Doktor Clements itiraz edip bıçağın eski kana ait olduğunu söylemek isteyince elini kaldırarak onu susturdu. “Biodag Dubh son- suza kadar senin kanına hizmet edecektir. Ta ki o kan yok edilinceye kadar.”

Gözücüyla Carmel’in sandalyesini sıkıca tuttuğunu gördüm. Her an birilerine vurmaya hazırды.

“Yöntem bu değil,” dedi Gideon. “Savaşçıyı öylece öldüremezsiniz.”

“Sizin konuşmaya hakkınız yok Bay Palmer,” dedi siyah saçları kısacık kesilmiş bir adam. Aralarındaki en genç ve muhtemelen en yeni üyeydi. “Siz on yıllardır Yoldaşlık’ta değilsiniz.”

“Her ne olursa olsun,” diye devam etti Gideon. “Hepiniz aynı şekilde düşündüğünüzü söyleyemezsiniz. Bu nesep binlerce yıldır mevcut. Sırf Colin dedi diye öylece yok mu edeceksiniz?”

Bir hareketlenme oldu ve Thomas, Carmel ve ben dahil herkes birbirine baktı.

“Gideon haklı,” dedi Doktor Clements. “Bizim isteğimiz önemli değil.”

“Peki, ne öneriyorsunuz?” diye sordu Burke. “Kapıyı açalım da ölü bir katil dünyaya geri mi dönsün? Bunun, bıçağın isteğine uygun olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

“Bırakalım *athame* seçimini yapsın,” dedi Clements birden. Sanki birden ilham gelmişti. Masadakilere baktı. “Kapıyı açın ve Jestine’in de onunla gitmesine izin verin. İkisi de gitsin. Geri dönen savaşçı, Biodag Dubh’un haklı hamilidir.”

“Ya ikisi de dönmezse?” diye sordu biri. “O zaman bıçak kaybolur!”

“Ya çocuk, ölü kızı dünyaya geri getirirse?” diye sordu başka biri. “Kız burada kalamaz. Buna izin verilemez.”

Thomas, Carmel ve ben birbirimize baktık. İtirazlar, Burke’ün sadık müttetiklerinden geliyordu ama diğerleri Doktor Clements’e katılıyormuş gibiydi. Burke, bardağını ısırp çiğneyecek kadar öfkeli görünüyordu ama sonra birden ifadesi yumuşadı, yanıldığını kabul etmiş gibi hafifçe utanmış bir şekilde gülümsüyordu.

“O zaman öyle olsun,” dedi. “Eğer Theseus Cassio be-

deli ödemeye hazırsa.”

İşte başlıyorduk.

“Bedeli ne olacak?”

“Bedel?” Gülümsedi. “Bedeli çok. Ama buna birazdan geleceğiz.” Sonra inanılmaz bir şekilde kahve istedi. “*Athame*’yi meydana getiren kişiler diğer tarafa nasıl kapı açılacağını biliyorlardı. Ama bu büyüler yüzyıllardır kayıp. Şimdi kapıyı açmanın tek yolu senin elinde duruyor.”

Bıçağa baktım.

“Kapı ancak Biodag Dubh vasıtasıyla açılabilir. Görüyorsun, anahtar bunca zamandır sendeydi. Sadece kilidi nasıl döndüreceğini bilemiyordun.”

İnsanların bıçağımdan yalnızca bir bıçak değilmiş gibi bahsetmesinden bıkmıştım. Sanki bir kapı, bir anahtar ya da yakut terliklerden bahsediyormuş gibi konuşuyorlardı.

“Bana neye mal olacağını söyleyin,” dedim.

“Bedeli şu,” dedi gülümseyerek. “Sana hayat veren kan. Midenden akıtılacak.”

Thomas ve Carmel nefeslerini tuttular. Burke çok üzgün görünüyordu ama buna bir saniye bile inanmıyordum.

“Eğer ısrar ediyorsan,” dedi. “Ritüeli yarın akşam gerçekleştirebiliriz.”

Firmi Dördüncü Bölüm

Bana hayat veren kan, midemden akıtılacak. “Ah, hepsi bu mu?” demem gerekiyordu bunu duyunca. Burke’ün, korkuyla ürperdiğimi görmesine izin vermemeliydim. Hatta çenemi bile sıkmamalıydim. Bunları görünce ve benim korktuğumu anlayınca çok memnun olmuştu. Geri dönmeyeceğimi de biliyordu. Evet, dönmeyecektim. Thomas ve Carmel gözlerini pörtleterek bana baksalar bile...

“Hadi ama,” dedim. “İşlerin böyle sonlanacağını başından beri biliyordum. Onu kurtarmak istiyorsam nefes almakla almamak arasındaki ince çizgide yürüyeceğimin farkındaydım. Hepimiz farkındaydık.”

“Durum sadece bir olasılıktan ibaret olunca daha iyi,” dedi Carmel.

“Hâlâ bir olasılık. Biraz inancın olsun.” Ağzım kupkuru olmuştu. Kimi ikna etmeye çalışıyordum ki? Cehennem’e giden kapıyı açmak için yarın midemi deşeceklerdi. Ve kanım sayesinde kapı açıldığında Jestine’le ikimizi içeri ittiriverceklerdi.

“Biraz inancın olsun,” diye taklit etti Carmel. Sonra bir şey söylemesi için Thomas’ı dürttü. Ama Thomas bir şey demeyecekti. O bu işte benim arkamdaydı. Sonuna kadar.

“Bu çok da iyi bir fikir olmayabilir,” diye fısıldadı Thomas.

“Thomas.”

“Bak, büyükbabamın söylediği her şeyi sana anlatmadım,” dedi. “Onlar seni desteklemiyorlar. Yani büyükbabamın Vuducu arkadaşları... seni gözetmiyorlar.” Carmel’e baktı. “Bizi gözetiyorlar.”

Gırtlığımdan, iğrenmiş ve hayal kırıklığına uğramışım gibi bir ses yükseldi ama gerçekte böyle hissetmiyordum. Şaşırmamıştım sonuçta. Anna’yı dünyaya geri döndürme konusundaki fikirlerini başından beri açıkça belirtmişlerdi.

“Bunun kendi yetki sınırları dışında olduğunu düşünüyorlar,” diye devam etti Thomas. “Bu, Yoldaşlık’ın işi.”

“Açıklamana gerek yok,” dedim. Hem bu bir bahane değildi. Bizden başka kimse Anna’yı dünyada istemiyordu zaten. Onu, Cehennem’den kurtardığım anda oraya geri döndürmek isteyen bir sürü insan olacaktı. Anna mücadeleye hazırlansa iyi olurdu. Onun kara bir bulut gibi odada belirmesini ve Colin Burke’ü, bir köpek yavrusunu tutar gibi ensesinden yakalamasını hayal edebiliyordum.

“Anna’ya yardım etmek için başka bir yol bulabiliriz,” dedi Carmel. “Annemi arattırma bana.”

Hafifçe gülümsedim. Annem. Londra’ya gelmek için evden ayrılmadan önce bana bir söz verdirmiş, onun oğlu ol-

duğumu unutmamamı söylemişti. Evet, ben onun oğluydum. O beni savaştırmam ve doğru şeyi yapmam için yetiştirmişti. Anna şimdi *Obiama*n'ın işkence odasında hapisti. Bu işin peşini nasıl bıraktırdım?

“Gidip Gideon'ı bulabilir misiniz?” diye sordum onlara. “Ve... benim için bir şey yapar mısınız?”

Yüzlerindeki ifadeler, hâlâ benim fikir değiştirmemi umduklarını gösteriyordu ama yine de kafa salladılar.

“Ritüelde orada olmanızı istiyorum. Bir parçası olmanızı.” Beni destekleyen birilerinin varlığını istiyordum. Ya da sadece olacaklara şahit olmalarını.

Koridora yönelirken Carmel bana bir kez daha düşünmemi, seçme şansım olduğunu söyledi. Ama bu sahici olmazdı. Onlar yanımdan gidince ben de şömineler tarafından istila edilmiş bu beyin yıkayıcı Druid yaz kampının koridorlarında dolaşmaya çıktım. Uzun, kırmızı bir koridora çıkan köşeyi döndüğümde Jestine'in sesini duydum.

“Hey, Cas! Bekle!” Bana doğru koştu. Yüzü durgun ve ciddiydi. O özgüvenli sırtışı olmadan tamamen farklı birine dönüşmüştü. “Neler söylediğini bana anlattılar,” dedi, biraz kızarak. “Kararını söylediler.”

“Onların kararı,” diye düzelttim. Bana düz bir suratla bakarak bekledi ama neyi beklediğini bilmiyordum. Yarın akşam o ve ben bu dünyadan ayrılıp diğer tarafa geçecektik ve sadece birimiz geri dönebilecekti. “Bunun ne demek olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Senin düşündüğün gibi bir şey demek olduğunu düşün-

müyorum.” diye karşılık verdi.

“Tanrım,” dedim sertçe, kafamı başka tarafa çevirirken. “Bilmeceler için hiç vaktim yok. Senin de.”

“Bana kızamazsın,” dedi. Yürümeye devam ederken eski sırtışı geri gelmişti. “Dört saat önce en yakın arkadaşının hayatını kurtardım ben. Eğer ben olmasaydım o ceset daha sen gözünü kırpamadan Thomas’ın şahdamarını yerdı.”

“Thomas, sana güvenmemem gerektiğini söyledi. Ama ben senin kaygılanmamı gerektirecek biri olduğunu düşünmemiştim. Hâlâ da düşünmüyorum.” Bunu duyunca tüylerini kabarttı. Sinirleneceğini biliyordum. Yalan söylediğimi bilse bile.

“Bunların hiçbirisi benim seçimim değildi, tamam mı? Bunun nasıl bir şey olduğunu herkesten çok sen bilmelisin.”

Yürürken kıpır kıpırdı. Bu sert konuşmalarının altında aslında çok korktuğunu biliyordum. Omuzlarına düşen saçları hafif nemli ve dalgalıydı. Duş almıştı herhalde. Saçları ıslakken koyu altın rengindeymiş gibi görünüyordu ve tüm kırmızı tutamlar saklanmıştı.

“Bana öyle bakmayı kes,” dedi sertçe. “Sanki yarın seni öldürmeyi deneyecekmişim gibi...”

“Öldürmeyecek misin?” diye sordum. “Bu işin amacının bu olduğunu zannediyordum.”

Gözlerini kıstı. “Endişeleniyor musun? Kimin kazana-cağını merak mı ediyorsun?” Çenesini iyice sıkmıştı. Bir anlığına karşımda tam bir deli olduğunu düşündüm. Sonra kafasını salladı ve yüzünde, Carmel’inkine çok benzeyen öf-

keli bir ifade belirdi. “Benim bir planım olabileceğini hiç düşündün mü acaba?”

“Olmadığını hiç düşünmedim,” diye cevap verdim. Ama onun plan dediği şeye ben görülecek işler listesi diyordum. “Peki, sen bunun adaletsizce bir şey olduğunu hiç düşündün mü? Sadece benim midem deşilecek orada.”

“Hah,” dedi alayla. “Sadece senin mi? Kan tek kişilik bilettir.”

Yürümeyi kestim.

“Tanrım, Jestine. Hayır de bana!”

Jestine gülümseyip omuz silkti. Sanki her perşembe bir domuz gibi midesi deşiliyordu da buna alıştı. “Sen gidersen ben de giderim.”

Bir süre sessizce durduk. Yoldaşlık, birimizin bıçakla geri döneceğini düşünüyordu. Peki ya ikimiz de *athame*’yi geri getirmezsek ne olurdu? Bir yanımda, *athame*’yi diğer tarafta kaybetmemin bir yolu olup olmadığını merak ediyordu. Böylece Yoldaşlık bıçaksız, kapısız ve gayesiz kalırdı. Belki o zaman ortadan kaybolup Jestine’in boynuna taktıkları kancayı çekerlerdi. Ama buna rağmen, diğer yanımda tıslayarak *athame*’nin bana ait olduğunu söylüyordu. O benim kanımdandı. Ve Yoldaşlık’ın kancası Jestine’in boynundaysa, benim boynumda da *athame*’nin kancası takılıydı.

Tek kelime etmeden koridorda ilerlemeye başladık. Bu yerde hapsedilmiş gibi hissediyordum ve çok rahatsızdım. Kapalı kapıları tekmeleyerek kırmak ve içerideki dua çemberlerine dalmak istiyordum. Sırf yüzlerindeki korku dolu

bakışları görmek ve, “Kutsal eşyalara hürmetsizlik!” diye haykırmalarını duymak için elime birkaç mumla *athame*’mi alıp hokkabazlık bile yapabilirdim.

“Bu tuhaf gelebilir ama,” dedi Jestine. “Bu akşam sizinle takılabilir miyim? Uyuyabileceğimi sanmıyorum ve...” Suçlu gibi etrafına bakındı. “... şu anda burası beni fena ürkütüyor.”

Jestine’le birlikte yanlarına gittiğimde Thomas’la Carmel şaşırdılar ama bakışlarında düşmanlık yoktu. Thomas’ın şahdamarı yerinde olduğu için muhtemelen ikisi de ona minnettardı. Gideon da ortak alanda onların yanındaydı; bir berjere oturmuştu. Biz içeri girerken gözleri şöminedeki alevlerdeydi ama yanlarına geldiğimizden beri ateşe odaklanmıyor gibiydi. Alevlerin ışığı yüzündeki kırıksıklıklara çarpıyordu. Buraya geldiğimden beri ilk kez onun yaşını gösterdiğini fark ettim.

“Ritüele katılma konusunu Yoldaşlık’la konuştunuz mu?” diye sordum.

“Evet,” dedi Carmel. “Biz de orada olacağız. Ama ben ne kadar işe yararım bilmiyorum. Ekstra cadılık dersleri alamadım.”

“Cadı olsan da olmasan da damarlarında kan var,” diye araya girdi Gideon. “Yoldaşlık yarın kapıyı hazır ettiği zaman belki de elli yıldan beri hiç kimsenin kalkışmadığı kadar güçlü bir büyü yapılacak. Sadece Theseus’la Jestine değil, hepimiz bir şeyler ödeyeceğiz.”

“Gidiyorsun,” dedi Thomas, biraz şaşkın bir şekilde. “Ben bunu düşünmemiştim. Anna’yı bu tarafa çekeceğimizi sanmıştım. Senin burada kalacağını ya da bizim de seninle geleceğimizi sanmıştım.”

Gülümsedim. “Yüzündeki o suçluluk ifadesini sil çabuk. Saatler önce bir ceset seni yemek istedi. Bence bana yeterince katkın oldu.” Ama bu işe yaramamıştı. Thomas’ın gözlerinde, hâlâ yapacak bir şeyler düşündüğünü gösteren bakışları görebiliyordum.

Diğerleri de bana bakıyordu. Korkuyorlardı ama dehşete düşmüş değillerdi. Ve hiç tereddütleri yoktu. Kafalarına birer yumruk çakmak ve hepsinin, sürü liderinin peşinden uçuruma atlamayı göze alan birer adrenalîn düşkünü olduğunu söylemek istiyordum. Ama mesele bu değildi. Hepsi de benim için buradaydı ve ben bunun doğru olup olmadığından emin değildim. Tek bildiğim, hepsine çok minnettar olduğumdu. Bir yıldan az süre önce tamamen yalnız olduğumu düşünmek şimdi imkânsızdı.

Gideon biraz uyumanın iyi olacağını söylemişti ama hiçbirimiz onu dinlemedik. Kendisi bile dediğini yapmadı. Gecenin çoğunu aynı berjerin üstünde rahatsız bir şekilde şekerleme yaparak geçirdi. Şömineden ne zaman yüksek bir çıtırtı gelse sıçrayarak uyanıyordu. Biz de odadan ayrılmadık ve bulduğumuz yere kıvrıldık. Gece sessiz geçti, herkes kendi âlemindeydi. Sanırım sabaha karşı üç-dört civarında

uykuya daldım. Gözlerimi açtığımda sadece birkaç dakika geçmiş gibi hissediyordum ama şöminedeki ateş sönmüştü ve tavana yakın pencerelerden puslu ışık sızıyordu.

“Bir şeyler yemeliyiz,” dedi Jestine. “Daha sonra yiye-meyecek kadar gergin olacağım. Kanım akıtılırken midemin boş olmasını istemiyorum.” Vücudunu gerip boynunu kütür-detti. “Koltuk hiç rahat değildi. Gidip mutfağı bulalım mı?”

“Şef bu kadar erken saatte gelmemiştir,” dedi Gideon.

“Şef mi?” diye bağırdı Carmel. “Şefi kim ipler? O mut-faktaki en pahalı şeyi bulup bir ısırık alacağım ve kalanını yere fırlatacağım. Sonra birkaç tabak kıracağım.”

“Carmel,” diye başladı Thomas. Ama Carmel’in gözleri üstüne dikildiğinde sustu. Kızın aklını okumuş olmalıydı. “En azından yemekleri israf etme,” diye mırıldandı sonunda, gülümseyerek.

“Siz üçünüz gidin,” dedi Gideon, beni kolunun altına alırken. “Biz de birazdan geliriz.”

Kafalarını sallayıp kapıya yöneldiler. Koridora girerken Carmel’in bu yerden ne kadar nefret ettiği ve Anna’nın kendi evini patlattığı gibi burayı da patlatmasını umduğıuyla alakalı söylendiğini duydum. Gülümsedim. Gideon boğazını temiz-ledi.

“Ne vardı?” diye sordum.

“Colin’in sana söylemediği şeyler var. Senin de göz önünde bulundurmadığın şeyler.” Omuz silkti. “Belki de bir ihtiyarın gereksiz önsezileri.”

“Babam her zaman senin önsezilerine güvenirdi,”

dedim. “Sen ona hep yardım ederdin.”

“Yardım edemediğim zaman da oldu,” dedi. Babamın başına gelenler onun suçu olmasa da bu yükü hâlâ omzunda taşıyor olması beni şaşırtmamalıydı. Eğer dünyaya geri dönemezsem aynı şeyi benim için de hissedecekti. Thomas ve Carmel de böyle hissedeceklerdi belki. Bunu yapmamı kendileri istemiş olmasa da...

“Anna hakkında,” dedi birden Gideon. “Uzun zamandır kafa yorduğum bir şey.”

“Nedir?” diye sorduğumda cevap vermedi. “Hadi Gideon. Benden bir şeyler saklayıp durma.”

Derin bir nefes alıp parmaklarıyla alnını ovuşturdu. Nasıl veya nereden başlayacağına karar vermeye çalışıyordu. Bunu yapmamamı, Anna’nın ait olduğu yere gittiğini tekrar söyleyecekti ve ben de bu işe burnunu sokmamasını, aklıma koyduğumu yapacağımı tekrarlayacaktım.

“Anna’nın doğru yerde olduğunu sanmıyorum,” dedi. “Yani tam olarak değil en azından.”

“‘Tam olarak,’ derken neyi kast ediyorsun? Anna’nın diğer tarafa, Cehennem’e ait olduğunu düşünüyor musun düşünmüyor musun?”

Gideon hüsrarla kafasını iki yana salladı. “İnsanların diğer tarafla ilgili bildiği tek şey hiçbir şey bilmedikleridir. Dinle. Anna diğer tarafa bir kapı açtı ve *Obiman*’ı yanında sürükledi. Nereye gittiler? Onların birlikte sıkışıp kaldıklarını söyledin. Ya haklıysan? Ya şişenin boğazına takılmış bir tıpa gibi orada sıkışıp kaldılarsa?”

“Ya öyleyse?” diye fısıldadım, böyle olduğunu bilmeme rağmen.

“O zaman neyi seçmenin doğru olduğuna karar vermen gerekecek,” diye karşılık verdi Gideon. “Onları ayırmanın bir yolu varsa eğer... Anna’yı buraya mı çekerdin yoksa gitmesine izin mi verirdin?”

Gitmesine izin vermek. Nereye? Bir başka karanlık köşeye mi? Daha beter bir yere? Somut cevaplar yoktu elimde. Hiç kimsenin bilgisi yoktu. Kötü bir hayalet hikâyesinin son cümlesi gibiydi bu. Kanca elli çocuğa ne oldu? *Hiç kimse bilmiyor.*

“Anna’nın oraya ait olduğunu düşünüyor musun?” diye sordum. “Sana soruyorum; bir kitaba, felsefeye ya da Yoldeşlik’a değil.”

“Böyle şeylere nasıl karar verildiğini bilmiyorum,” dedi. “Yüksek bir güç tarafından yargılama mı yapılıyor yoksa ruhun içindeki vicdan azabı mı sonunu belirliyor bilmiyorum. Bizim karar verme hakkımız yok.”

Tanrım, Gideon! Sana sorduğum bu değildi. Tam daha iyi bir cevap beklediğimi söyleyecektim ki tekrar konuştu. “Ama senin bana anlattığın kadarıyla bu kızın yeteri kadar acı çektiğini düşünüyorum. Eğer onu ben yargılayabilseydim daha fazla ceza vermezdim.”

“Teşekkürler Gideon,” dedim. O da başka bir şey söylemedi. Bu akşam neler olacağını hiçbirimiz bilmiyorduk. Tüm bunlar gerçeküstü geliyordu ve sanki hiç olmayacak gibiydi. Zaman yaklaşmış olmasına rağmen daha çok varmış

gibiydi. Kısa süre sonra onu tekrar görebilecek, ona tekrar dokunabilecektim. Onu karanlıktan kurtaracaktım.

Ya da ışığa gönderecektim.

Kapa çeneni. Meseleyi karmaşıktırma.

Gideon'la birlikte mutfağa gittik. Carmel sözünü tutmuş ve en az bir tabak kırmıştı. Ona kafa salladığımda kızardı. Bu yaptığıının çok önemsiz bir şey olduğunu, on iki tane servis takımını parçalasa bile bunun Yoldaşlık'a bir etkisi olmayacağını biliyordu. Ama bu insanlar kendisini güçsüz hissetmesine neden olmuştu.

Bir şeyler atıştırmaya başladığımızda ne kadar çok yediğimize şaşırdım. Gideon, Benedict usulü yumurta ve Hollandez sosu hazırlamış, Jestine'se hayatımda gördüğüm en büyük ve kırmızı greyfurlardan altısını alıp bal ve şekerle ızgarada pişirmişti.

"Gözlerimizi olabildiğince Yoldaşlık'ın üstüne tutmalıyız," dedi Thomas, lokmalarının arasında. "Onlara güvenmiyorum. Ritüelin hazırlıklarına yardım ederken Carmel ve ben onları takip ederiz."

"Büyükbabanı aramayı da unutma," dedi Gideon. Thomas şaşkınlıkla kafasını kaldırdı.

"Sen büyükbabamı tanıyor musun?"

"Ününü duydum," dedi Gideon.

"O zaten biliyor," dedi Thomas, kafasını eğerken. "Bütün Vudu ağının hazır bulunmasını sağlayacak. Dünyanın ne tarafında olurlarsa olsunlar bizi izleyecekler."

Bütün Vudu ağı. Ağzımdakileri sessizce çiğnedim.

Morfran'ın yanımda olması güzel olurdu. Cebimde bir kasırga taşımak gibi.

Carmel'in başkaldırısının ardından mutfağı kocaman bir felaket halinde bırakıp çıktık. Üstümüzü başımızı düzelttikten sonra Gideon, Thomas ile Carmel'i Yoldaşlık üyeleriyle tanıştırmaya götürdü. Jestine'le ben de etrafı kolaçan etmek ve biraz zaman öldürmek için dolaşmaya karar verdik.

"Çok geçmeden seni ya da beni almak için gelirler," dedim bir ağaç sırasının kenarında yürürken. Çok uzaklarda olmayan bir akarsuyun fısıltısı kulaklarımı okşuyordu.

"Niçin?" diye sordu Jestine.

"Ritüel hakkında bilgi vermek için," diye cevapladım. Kafasını iki yana salladı.

"Çok fazla şey umma Cas. Sen sadece bir amaçsın, unuttun mu?" Alçak bir daldan kopardığı ince dalla göğsümü dürttü.

"Bizi körü körüne içeriye atıp iyi iş çıkarmamızı mı umacaklar yani?" Omuz silktim. "Bu ya çok aptalca bir şey ya da çok onur verici."

Jestine gülümsedi ve yürümeyi kesti. "Korkuyor musun?"

"Senden mi?" diye sorduğumda sırtıttı. İkimizin de kanı şimdiden adrenaline dolmuştu ve kaslarımız gerginleşmeye başlamıştı. Kılcal damarlarımda küçücük gümüşü balıklar dolaşıyordu sanki. Elindeki dalı kafama indirdiğinde bunu yapacağını çoktan tahmin etmiştim. Bu yüzden ona çelme taktım.

Jestine karşılık olarak dirseğini başıma geçirirken gülüyordu ama hareketlerinde bir ciddiyet vardı. İyi eğitilmiş biri gibi seri hareket ediyordu. Daha önce görmediğim ataklar yapıyordu. Mideme bir yumruk geçirdiğinde, gerçek gücünü göstermemiş olmasına rağmen canım yandı. Ama yine de vuruşlarının çoğunu engelliyordum. Bıçağım cebimde duruyordu. Bu, benim yapabileceklerimin yarısı bile değildi. Ama bıçak olmadan Jestine'le ben eşittik. Boğuşmayı kestiğimizde nabız atışlarımız yükselmiş olsa da adrenalin yok olmuştu. Güzel. Durup dururken adrenalin yüklü olmak hiç iyi değildi, sanki bir kâbus-tan yeni uyanmış gibi oluyordu insan.

"Kızlara vurmayı hiç sorun etmiyorsun anlaşılan," dedi Jestine.

"Sen de erkeklere vurmayı sorun etmiyorsun," dedim. "Hem bu gerçek değildi. Asıl gerçeklikle akşam karşılaşacağız. Diğer tarafta beni bırakıp gidersen ölü bir adam olurum."

Kafa salladı. "Biodag Dubh Yoldaşlığı'nın bir görevi var. Sense ölü bir katili dünyaya geri getirerek bu görevi lekeliyorsun."

"O artık katil değil. Aslında hiç olmadı. Bir lanetin etkisi altındaydı." Bunu anlamanın nesi zordu ya? Ama ne bekliyordum ki? Bir insanın içindeki inancı birkaç günde değiştiremezsiniz. "Sen bu konu hakkında ne biliyorsun? Gerçekten bildiklerini kastediyorum. Ne gördün? Herhangi bir şeyle karşılaştın mı? Yoksa sadece sana söylenenleri mi kabul ediyorsun?"

Ona adaletsizce davranıyormuşum gibi kızgın bir şe-

kilde baktı. Ama büyük ihtimalle beni öldürmeye çalışacaktı. *Haklı* olarak hem de. Bu yüzden ne düşündüğü umrumda değildi.

“Oldukça şey biliyorum.” Gülümsedi. “Benim akılsız ve asalak bir tip olduğumu sanıyor olabilirsin ama ben öğrenirim. Dinlerim. Soruştururum. Hatta senden daha çok. Sen *athame*’nin fonksiyonlarını biliyor musun?”

“Ben batırırım. Hayaletler kaybolur.”

Bir kahkaha atıp bir şeyler mırıldandı. Sanırım “kör alet” gibi bir şey söyledi; “kör” kısmına baskı yaparak.

“*Athame*, öteki tarafla bağlantılıdır,” dedi sonra. “Kendiside oradan geliyor zaten. İşte bu şekilde işliyor.”

“Onun Cehennem’den geldiğini mi söylemek istiyorsun?” dedim. Cebimdeki *athame*, sanki ilgi çekici konuya kulaklarını dikmiş gibi kıpırdandı.

“Cehennem. *Abaddon*. *Akheron*. *Hades*.^{*} Öteki taraf. Bunlar, insanların ölen varlıkların gittiğini söylediği yerlerdir.” Kafasını iki yana salladı. Birden bitkin düşmüş gibi omuzları gevşemişti. “Çok fazla vaktimiz yok,” dedi. “Ve sen bana hâlâ öğle yemeği parayı çalacakmışım gibi bakıyorsun. Senin ölmeni istemiyorum, Cas. Bunu asla istemem. Sadece tüm bunları yapmayı neden istediğini anlamıyorum.”

Az önceki boğuşmamız çok küçük olsa da Jestine’in yorgunluğu bulaşıcıydı. Keşke bu konuda kafası bu kadar karışık olmasaydı. Her şeye rağmen ondan hoşlanıyordum. Ama ümit etmek her zaman işe yaramazdı. Jestine bana yaklaşıp parmaklarını çeneme değdirdi. Elini nazıkçe ittim.

^{*} Yunan mitolojisinde, *Abaddon*, ölümler diyarı; *Akheron* ise, yeraltı tanrısı *Hades*’in hükmettiği topraklara akan cehennem ırmağı anlamına gelir (e.n.)

“En azından ondan biraz bahset,” dedi.

“Ne bilmek istiyorsun?” diye sordum, ağaçlara bakarak.

“Fark etmez,” dedi omuz silkerek. “Onu bu kadar önemli kılan ne? Sen onun için neden bu kadar özelsin ki sırf senin için karanlığa atladığı?”

“Bilmiyorum,” dedim. Niye böyle demiştim ki? Tabii ki de biliyordum. Anna’nın adını ilk duyduğum, sesini ilk işittiğim andan beri biliyordum. Evine girdiğim halde bağırsaklarım deşilmemiş halde dışarı çıkabildiğim zamandan beri biliyordum. Bu hayranlık ve anlayıştı. Hayatımda daha önce böyle bir şeyle karşılaşmamıştım. Anna da öyle.

“O zaman görünüşünü anlat,” dedi Jestine. “Onun için ölümüne kan akıtacaksak ne gibi birini aradığımızı bilmek isterim.”

Cebimdeki cüzdanıma uzanıp Anna’nın, gazeteden kopardığım fotoğrafını çıkardım ve ona verdim.

“Güzelmış,” dedi biraz baktıktan sonra. Güzel. Herkes böyle diyordu. Annem de Carmel de böyle demişlerdi. Ama bunu bir matem ifadesi gibi, sanki böyle bir güzelliğin kaybolmasına üzüldüklerini belirtir gibi söylüyorlardı. Fakat Jestine’in ses tonu alaycıydı; söyleyecek başka hoş bir şey bulamamış gibiydi. Ya da belki de ben savunmacı davranıyordum. *Her neyse*, diye düşünüp elimi uzattım ve fotoğrafı alıp cüzdanıma koydum.

“Bu kelime onun hakkını vermez,” dedim. “O çok dayanıklı biri. Hepimizden güçlü.”

Jestine, “neyse ne” dercesine omuz silktilti. Birden bütün sinirlerim ayağa kalktı. Ama önemli değildi. Birkaç saat

sonra Anna'yı kendi gözleriyle görecekti. Onun kandan elbisesini, uçuşan saçlarını ve parlak siyah gözlerini görecekti. İşte o zaman nefesi kesilecekti.

www.webcanavari.net / Orppersephone

www.webcanavari.net / Orppersephone

Firmi Beşinci Bölüm

Jestine yanılmıştı. Yoldaşlık gerçekten de birimizi almak için birini gönderdi. Güneş batmadan hemen önce Jestine’i alıp götürdüler. Gelen kadınlar bizden çok da yaşlı değildi ve ikisi de simsiyah saçlarını salmıştı. Jestine, onları bana Hardy ve Wright olarak tanıttı. Herhalde ast üyeler soyadlarıyla çağırılıyorlardı. Ya böyleydi ya da onlara bu adları veren ebeveynleri aptaldı.

Çok geçmeden Gideon da beni almaya geldi. O geldiğinde ben asfaltlanmış bir patikadaki sokak lambalarının altında geziniyordum. İçim tekrar adrenalinle doldu, her an depara kalkabilecek haldeydim. Gideon beni yerleşkeye yönlendirip odasına götürdü. İçerisi köklerine kadar yanmış beyaz mumlarla doluydu ve çakma bıçaklardan üçü kırmızı kadife kumaşın üstünde duruyordu.

“Eee,” dedim o kapıyı kapatırken. “Bu ritüel hakkında bana ne anlatabilirsin?”

“Yakında başlayacağını söyleyebilirim,” diye cevap

verdi. Muğlak. Sanki karşımda Morfran vardı.

“Carmel’le Thomas neredeler?”

“Gelecekler,” dedi. Sonra yüzündeki ciddiyet bir gülümsemeyle bölündü. “O kız,” dedi kıkırdayarak. “Bir havayı fişek gibi. Onun gibi koca dilli birini hiç görmemiştim. Normalde küstahın teki olduğunu söylerdim ama bu şartlar altında... Colin’in yüzünün öyle kıpkırmızı olduğunu görmek harikaydı.” Bir kaşını kaldırarak bana baktı. “Neden onun peşine düşmedin?”

Carmel’in tüm gün boyunca Burke’ü kışkırtıp kızdırması... Keşke bunu görebilseydim.

“Thomas beni yendi,” diye cevap verdim sırtarak. Arından gülümsemelerimiz yavaşça solarken küçülmüş mumlara baktım. Küçücük alevleri titreşiyordu. Gideon dolabına gidip kapısını ardına kadar açtı. İlk başta içinden kırmızı perdeler çıkardığını düşündüm ama yatağın üstüne serdiğinde tören cüppeleri olduklarını fark ettim. Fotoğrafta giydiğinin aynılarıydı.

“Ah,” dedim. “Ben de cüppeler ile buhurdanlıkların ne zaman ortaya çıkacağını merak ediyordum.”

Gideon cüppelerin ikisini de düzeltti ve kollarıyla kuleletalarını çekti. Benim üstümde haki yeşili bir tişörtle kot pantolon vardı. Böyle iyiydim. Cüppeler onar kilo ağırlığında görünüyordu.

“Bunlardan birini giymek büyü esnasında yardımcı olacak mı?” diye sordum. “Yani, hadi ama. Törenin çoğu kısmının yalnızca bir gelenekten ibaret olduğunu sen de biliyorsun.”

“Tören sadece bir tören,” diye tekrarladı, annemin sık sık yaptığı gibi. “Hayır, cüppe sana yardımcı olmayacak. Bu sadece bir gelenek.”

“O zaman unut gitsin,” dedim, cüppenin belindeki sade kemere bakarak. “Geleneklerini alıp başlarına çalsınlar. Ayrıca, beni öyle görse Anna gülmekten yerlere yatarı.”

Gideon’ın omuzları birden düşünce patlamaya hazırlandı. Şimdi bana bağırarak ve hiçbir şeyi ciddiye almadığımı, hep saygısız olduğumu söyleyecekti. Bana döndüğünde bir adım geriye çekildim ama Gideon omzumdan tuttu.

“Theseus, eğer şimdi bu kapıdan çıkmak istersen gitmene izin verirler.”

Ona baktım. Gözleri parlıyor, tel gözlüklerinin ardında neredeyse titriyordu. *Gitmene izin verirler*. Belki verir belki vermezlerdi. Ama bence gitmeye kalksam Burke eline bir şamdan alıp peşime düşerdi. Böylece her şey gerçek bir *Clue** oyununa dönerdi. Nazikçe elinden kurtuldum.

“Anneme de ki,” dedim, sonra durdum. Kafam boşalmıştı. Annemin yüzü bir saniyeliğine gözümün önünde belirip kayboldu. “Bilmiyorum... Ona güzel bir şeyler söyle.”

“Tık, tık,” dedi Thomas, kafasını kapıdan içeri uzatırken. O girince Carmel de arkasından geldi. Kahkahamı bastırmaya çalıştım. İkisi de uzun, kırmızı cüppeler giymişlerdi. Kukuletaları sırtlarındaydı ve kolları uzun gelmişti.

“Noel korosu üyelerine benziyorsunuz,” dedim. Thomas’ın Converse ayakkabılarının burunları cüppesinin altından çıkmıştı. “Onları giymenize gerek yok.”

* 1985 yapımı bir İngiliz polisiye komedi filmi. (e.n.)

“Giymek istemedik ama Colin küplere bindi.” Carmel gözlerini devirdi. “Çok ağır ya. Ve de kaşındırıyor.”

Arkamızdaki Gideon cüppesini askıdan alıp üstüne geçirdi. Sonra kemerini bağlayıp kukuletasını taktı ve kadife kumaşın üstündeki bıçaklardan birini alıp kemere sokuşturdu.

“Hepinize birer tane gerek,” dedi Thomas’la Carmel’e. “Yeni bilendiler.”

Arkadaşlarım birbirlerine baktılar ama uzanıp birer bıçak alırken hiç de mutsuz görünmüyorlardı.

“Büyükbabamla konuştum,” dedi Thomas. “Bizim birer geri zekâlı olduğumuzu söyledi.”

“Biz mi?”

“Eh, çoğunlukla sen.” Gülümsedik. Bir geri zekâlı olabilirdim ama Morfran beni izleyecek, gözetecekti. Eğer Thomas’ın yardıma ihtiyacı olursa okyanus ötesinden bile imdadına yetişirdi.

Boğazımı temizledim. “Dinleyin, ben... Buraya geri döndüğümüzde ne durumda olacağımızı bilmiyorum. Eğer Anna’ya bir şey yapmaya kalkarlarsa...”

“Anna’nın bütün Yoldaşlık’ı parçalara ayırabileceğinden eminim,” dedi Thomas. “Ama her ihtimale karşı onları yavaşlatabilecek birkaç numara biliyorum.”

Carmel gülümsedi. “Keşke beyzbol sopamı getirseydim.” Yüzünde garip bir ifade belirdi.

“Anna’yı Thunder Bay’e nasıl geri götüreceğimizi düşündünüz mü hiç?” diye sordu. “Pasaportunun süresinin geçtiğinden eminim.”

Bir kahkaha attığımda onlar da güldüler. Gideon bile.

“Siz ikiniz yavaş yavaş gitseniz iyi olur,” dedi Gideon kafasıyla kapıyı işaret ederek. “Biz de hemen geleceğiz.”

Kafa sallayıp arkalarını döndüler ve geçerken kolumu sıvazladılar.

“Eğer bana bir şey olursa... onların güvende olacağından emin olmanı istememe gerek yok değil mi?” diye sordum Gideon’a, arkadaşlarım gidince.

“Hayır,” dedi. Sonra elini omzuma koydu. “Sana yemin ederim.”

Gün içinde bütün mekân bir yüzyıl geriye gitmişti. Tüm elektrikler söndürülmüş, her yere mumlar yerleştirilmişti. Alevler koridor duvarlarına ve beton zemine yansıyor. İnsanların iş kıyafetleri de kaybolmuştu; yanından geçtiğimiz herkesin üstünde cüppeleri vardı. Biz geçerken ellerini birleştirip dua ve kutsama işareti yapıyorlardı. Belki de bir büyü falandı yaptıkları. Bu kişisine bağlı olabilirdi. Onlara karşılık vermek için bir şey yapmadım. Aklıma tek bir el hareketi geliyordu, o da hiç uygun kaçmazdı.

Gideon’la ikimiz koridorlar ve birbirine bağlı odalardan oluşan labirentte ilerleyip ikili, upuzun bir meşe kapının önünde durduk. Yoldaşlık’ın, koçbaşını nerede tuttuğunu sormadan önce kapılar içeriden açıldı ve karanlığa doğru kıvrılan taş merdiven gözler önüne serildi.

“Meşale,” dedi Gideon kısa ve öz şekilde. Kapının ya-

nında duranlardan biri ona bir tane meşale uzattı. Işık, ince ince işlenmiş granit basamakları aydınlattı. Basamakların karanlık, nemli ve ilkel olacağını düşündüm.

“Dikkatli ol,” dedim, Gideon merdivenden inmeye başlarken.

“Düşmem,” diye karşılık verdi. “Meşaleyi niye aldım sanıyorsun?”

“Ondan değil de üstündeki cüppenin eteğine takılıp boyununu kırmandan endişeleniyorum.”

Bu konuda oldukça yetenekli olduğuna dair bir şeyler mırıldandı ama yine de adımlarını dikkatli attı. Onun arkasından giderken ben de aynı şeyi yaptım. Meşale olsa da olmasa da parmaklığı olmayan basamaklar baş döndürücüydü. Sürekli dönüyorduk ve en sonunda yön duygumu kaybetmiştim. Ne kadar indiğimizi de hiç bilmiyordum. Hava gittikçe soğuyor ve nemleniyordu. Sanki bir balinanın gırtlığından aşağı ilerliyormuşuz gibi hissediyordum.

Basamakların sonuna ulaştığımızda bir köşeyi döndük ve birden yüzümüze mum ışıkları çarptı. Geniş, dairesel bir mekâna girmiştik. Üç sıra halindeki mumlar odayı çevreliyordu; bir sıra beyaz, bir sıra siyah ve ortadaki sıra da siyah-beyaz desenliydi. Taş duvarlara oyulmuş raflara sıralanmışlardı.

Tamamlanmasına az kalmış bir yarı çemberin ortasında cüppeler bekliyordu. Henüz sadece üst düzey üyeler gelmişti. Hepsinin yüzlerine baktım; tanımadığım ihtiyar insanlar... Thomas ve Carmel de oradaydı. Keşke kukuletalarını indirse-lerdi. Saçları görünmezken çok tuhaftılar. Burke, tabii ki de,

bir kilit taşı gibi tam ortada duruyordu. Bu defa hiç samimiyet belirtisi göstermiyordu. Yüz hatları mum ışığında oldukça sert görünüyordu. Onu hep böyle hatırlayacaktım; tam bir pislik gibi.

Thomas ve Carmel çemberin en ucundaydılar. Carmel hiçbir şeyi tınlamıyormuş gibi görünürken Thomas oraya aitmiş gibi davranmaya çalışıyordu. Bana gergince gülümse-dikten sonra Yoldaşlık üyelerine bakarak gözlerini devirdiler. Herkesin belindeki keskin bıçaklar parıltıyordu. Gideon'a baktım. Eğer yolunda gitmeyen bir şeyler olursa diye bir plan yapmış olsa iyi ederdi yoksa ağzından iki kelime bile çıkma-dan o ve arkadaşlarım, Julius Ceasar gibi öldürülürlerdi.

Thomas bana baktığında ikimiz de kafamızı yukarı kal-dırdık. Tavan görünmüyordu; mum ışıklarının ulaşamayacağı kadar yüksekti. Thomas'a tekrar baktığımda gözleri geniş-ledi. Buradan nefret ediyorduk. Sanki her şeyin altındaymışız gibiydi. Yeraltında. Su altında. Ölmek için çok kötü bir yerdi burası.

Gideon'la ben içeri girdiğimizden beri hiç kimse tek ke-lime etmemişti. Ama gözlerinin yüzümde dolaşıp arka ce-bimde duran bıçağıma doğru kaydığını hissedebiliyordum. Bıçağı çıkarmamı istiyorlardı. Onu görmek ve bir kez daha *aaa, ooo* diyerek ayılıp bayılmak istiyorlardı. *Maalesef böyle bir şey olmayacak sizi aşağılık herifler! Kapıdan geçip kız arkadaşımı bulacağım ve buraya geri geleceğim. O zaman bakalım ne diyeceksiniz,* diye düşündüm.

Ellerim titremeye başlamıştı, bu yüzden ikisini de yum-

ruk haline getirdim. Arkamızdaki basamaklardan ayak sesleri geldi. Jestine, Hardy ve Wright tarafından yönlendiriliyordu. Yok, yönlendirme yanlış sözcüktü. Kadınlar ona eşlik ediyorlardı. Yoldaşlık'a göre bu gösteri Jestine'le alakalıydı.

Ona da cüppe giydirmediler. Belki de giymeyi kendisi reddetmişti. Ona baktığımda, benim düşmanım olmadığıyla ilgili ısrarcı hissi midemde yeniden hissettim. Delice görünse de bu kadar zamandan sonra bu hisse güvenmemek zordu. Jestine çembere doğru ilerlemeye başlayınca eşlikçileri geri dönüp merdivenlerden çıktılar. Ardından çember kapandı ve ikimiz merkezde kaldık. Jestine, Yoldaşlık üyelerine bakıp başıyla selam verdi, sonra bana bakıp sıırıtmaya çalıştı ama başaramadı. Beyaz renkli askılı bir tişört ve düşük belli siyah pantolon giymişti. Görünürde üstünde hiçbir muska, madalyon ya da takı yoktu. Ama burnuma biberiye kokusu geliyordu. Korunmak için bir yerlerine yağ sürülmüştü. İki bacağına da birer bıçak kayışı sarılmıştı. Tıpkı Lara Croft'a benziyordu.

"Fikrini değiştiremez miyiz gerçekten?" diye sordu Burke, bir gram samimiyet barındırmayan sesiyle.

"Devam edelim," diye mırıldandım. Adam dişlerini göstermeden gülümsedi. Bazı insanlar dürüst olmayan yüz ifadelerinden başka bir ifadeye sahip olamıyorlardı.

"Çember oluşturuldu," dedi kibarca. "Kapı temiz. Geriye kalan tek şey onu açmak. Ama önce dayanak noktalarınızı seçmelisiniz."

"Dayanak noktası mı?"

“Bu gezegenle aranızda bağlantıyı sağlayacak kişi. Onlar olmadan geri dönüş yolunu bulamazsınız. İkiniz de seçmelisiniz.”

Zihnim Gideon’a kaydı. Sonra sola baktım.

“Thomas,” dedim.

Arkadaşımın gözleri kocaman açıldı. Onur duymuş gibi görünmeye çalıştı ama sadece midesi bulanıyormuş gibi görünüyordu.

“Colin Burke,” dedi Jestine. Aman ne sürpriz.

Thomas yutkunup öne doğru bir adım attı. Sonra çakma bıçağı belinden çekti ve yumruğunu çeliğin etrafına sardı. Bıçağı avcuna sürterek çektiğinde yumruğundan kanlar damlamaya başlamış olsa da Thomas hiç yüzünü buruşturmadı. Ardından bıçağı cüppesiyle silip tekrar kemerine taktı ve başparmağını avcundaki kana bastırdı. Alnıma, tam kaşlarımın üstüne küçük bir hilal çizdiğinde kanın sıcaklığını hissettim. Geriye doğru giderken ona kafamı salladım. Onun yanında duran Carmel de gözlerini şaşkınlıkla açmıştı. İkisi de Gideon’ı seçeceğimi düşünmüşlerdi. Gerçi ben de ağzımı açınca kadar onu seçeceğimi sanmıştım.

Yerime döndüm ve Burke’le Jestine de aynı şeyi tekrarladılar. Jestine’in alnındaki koyu kırmızı kan ısıldıyordu. Bana döndüğünde alnını silme isteğime karşı geldim. Jestine sertçe yutkundu, gözleri pırıl pırıldı. Kanımıza dolan adrenalin dünyayı daha net ve berrak görmemizi sağlıyordu. Bu, bıçağı elime aldığımdaki gibi bir duygu olmasa da ona yakındı. Burke’ün kafasını sallamasıyla tüm Yoldaşlık üyeleri

bıçaklarını çıkardılar. Hepsi bıçaklarını avuçlarına sürttüler. Onlardan yarım adım geride hareket eden Carmel avcunun acısıyla yüzünü buruşturdu. Sonra Thomas'la Burke de dahil herkes avuçlarını yere döndürüp kanlarını soluk sarı asimetrik karolara damlattılar. Damlalar yere vurdukça mumların alevleri daha da parladı ve ısı dalgaları halindeki enerji çemberin merkezine vurup kenarlara yansıdı. Ayaklarımın altında değişen yüzeyi hissedebiliyordum. Tarif etmek çok zordu. Sanki zemin *azalıyor* gibiydi. İnceliyor ve boyut değiştiriyordu. Artık olmayan bir zeminde dikiliyorduk.

“Zamanı geldi, Cas,” dedi Jestine.

“Zamanı geldi,” dedim.

“Onlar kendilerine düşeni yapıp yolu hazırladılar. Ama kapıyı açamazlar. Bunu kendin yapmak zorundasın.”

Büyü, kafamın içine kahrolası bir sağanak gibi yağıyordu. Etrafımdaki çembere baktığımda Carmel ile Gideon'ı diğerlerinden ayıramıyordum. Kukuletaların altındaki yüzleri bulanıklaşmıştı. Sonra Thomas'ı gördüm; o kadar berraktı ki sanki ışık saçıyordu. Midem ağzıma gelir gibi oldu. Kolum hareket ettiğinde *athame*'me uzandığımı hiç fark etmedim; ta ki kabzasını elimde hissedinceye ve kafamı eğip alevleri yansıtan çeliği görünceye dek.

“İlk önce ben,” dedi Jestine. Bana dönük duruyordu. *Athame*'min ucu da midesine dönüktü.

“Hayır.” Geriye çekildim ama Jestine omzumdan tuttu. Kastettikleri şeyin bu olduğunu bilmiyordum. Burke'ün yapacağını, kolda küçük bir kesik açılacağını sanıyordum. Ne

düşündüğümü bilmiyordum. Hiçbir şey düşünmemiştim; düşünmek istememişim. Bir adım daha geriye çekildim.

“Sen gidersen ben de giderim,” dedi Jestine, sıkığı dişlerinin arasından. Sonra daha ben hiçbir şey yapamadan *athame*’yi tutan elimi kavradı ve karnının yan tarafına sapladı. Bıçağın bir kâbus gibi iyice ve yavaşça derine gömülmesini izledim. Dışarı çıktığında yarı saydam kırmızı renkteydi.

“Jestine!” diye bağırdım. Duvarlar hiç yankı yapmıyordu. Jestine’in bedeni kıvrılıp dizlerinin üstüne düştü. Elini yan tarafına koymuştu. Parmaklarının arasından akan kan çok az olsa da acısının bundan beter olduğunu biliyordum.

Ona hayat veren kan.

Jestine’i izlerken onun da tıpkı etrafımızdaki hava ve ayaklarımızın altındaki zemin gibi boyut değiştirdiğini, azaldığını gördüm. Sonra gitti. Diğer tarafa geçti. Arkada bıraktığı tek şey boş kabuğuydu.

Hipnotize olmuş gibi ona baktım ve *athame*’yi kendime doğru çevirdim. Çelik, benimle buluştuğunda dünyam dönmeye başladı. Zihnim iğne deliğinden çekiliyormuş gibiydi. Çenemi sıktım ve iyice derine batırdım. Jestine’i düşünüyordum. Anna’yı düşünüyordum. Dizüstü düştüm ve tüm ışıklar söndü.

Firmi Altıncı Bölüm

Burada hiçbir şey güzel değildi. Hiçbir zaman da olmamıştı. Yanağım, ne soğuk ne de sıcak olan bir zemine dayalıydı. Ama zemin sertti. Bedenimin değdiği her yer, her an tuzla buz olacakmış gibiydi. Bu bir hataydı. Biz buraya ait değildik. Her neredeysek, burada hiçbir şey yoktu. Ne ışık ne karanlık. Ne hava ne tat... Burası hiçbir şeydi.

Daha fazla düşünmek istemiyordum. Gözlerim patlayıp kafamdan ayrılabilirdi. Kafamı yere vurarak kafatasımı kırabilir ve boş parçaların tıpkı yumurta kabukları gibi boş sesler çıkarmasını dinleyebilirdim.

(Cas, gözlerini aç.)

Gözlerim açıktı zaten. Görecek hiçbir şey yoktu.

(Gözlerini açmalısın. Nefes almalısın.)

Burası deliliğin ötesinde bir yerdi. Burada hiçbir şey güzel değildi. Yokluktu burası. Haykırışları takip edince ulaşılan yerdi.

(Beni dinle. Dinle. Ben buradayım. Çok zor ama yap-
malısın. Zihninde. Zihninde oluştur.)

Zihnim çözülüp dağılıyordu. Toplayamıyordum. Bunca
yolu uykuya dalmak ve parçalara ayrılmak için mi gelmiş-
tim? İnsanların ihtiyaç duyduğu şeyler vardı. Hava. Su. Kah-
kahalar. Kuvvet. Nefes.

Nefes.

“İşte böyle,” dedi Jestine. “Yavaş ol.” Yüzü, bir aynada
sisin belirmesi gibi şekillenmeye başladı ve ardından etraf-
taki her şey yavaş yavaş yerine oturdu. Yerçekimi odasındaki
bir taş gibi yere yapışmıştım; kafamda ve kürekkemikle-
rimde yoğun bir baskı vardı. Oltaya yakalanmış balıklar da
böyle hissediyor olmalıydı; daha önce üstünde hiç baskı yok-
ken birden solungaçları ve gözleri ahşap iskeleye yapıştırıl-
mış gibi oluyordu. Solungaçları boş yere çalışıyordu. Benim
ciğerlerim de aynen öyleydi. İçlerine bir şey dolup boşalı-
yordu ama bu hava değildi. Damarlarım besleniyormuş gibi
değildi. Göğsümü tuttum.

“Panik yapma. Sadece nefes al. Gerçek olup olmaması
önemli değil. Sadece tanıdık gelmesi yeter.” Kollarımı tuttu.
Elleri öyle sıcaktı ki... Hatırladığım her şeyden çok daha
fazla. Ne zamandır burada olduğumuzu bilmiyordum. Saat-
ler geçmiş gibiydi. Sadece bir saniye olmuş gibiydi. Belki de
ikisi de aynı şeydi.

“Her şey zihinle alakalı,” dedi. “Şu anda sadece buyuz.

Bak.” Karnıma dokunduğunda acıyaacağını zannederek irkil-dim. Ama hiç acı hissetmedim. Yara yoktu. Ama olmalıydı. Tişörtümde etrafı kanlı bir delik açılmış olmalıydı. Bıçak karnımda olmalıydı.

“Hayır, böyle yapma,” dedi. Tekrar karnıma baktım. Az önce hiçbir şey yokken şimdi küçük bir yırtık ve hafif bir ıslaklık vardı. “Böyle yapma,” diye tekrarladı. “Yara hâlâ duruyor. Ama diğer tarafta. Oradaki bedenlerimizden hâlâ kan akıyor. Kanımız tamamen boşalmadan geri dönemezsek öleceğiz.”

“Nasıl geri döneceğiz?”

“Arkana bak.”

Arkamda sadece beton vardı. Sırtımın üstünde yatıyordum. Hafifçe kafamı çevirdim.

Thomas. Onu görebiliyordum. Ve odaklandığımda pencere genişliyor ve odanın geri kalanını da görmemi sağlı-yordu. Yoldaşlık üyelerinin ellerinden yere hâlâ kanlar damlıyordu. Jestine’le benim vücutlarımız da düştükleri yerde kıvrılmış halde yatıyordu.

“Aynanın diğer tarafındayız,” dedim.

“Öyle de denebilir. Ama aslında hâlâ oradayız. Hâlâ yaşıyoruz. Buraya fiziksel olarak gelen tek şey *athame* oldu.”

Kafamı eğdim. Elimdeki bıçağın üstünde hiç kan yoktu. Kabzayı sıktığımda içime dalgalar halinde hisler yayıldı. Bu hiçlik diyarının aşinalığı, bıçağı yine karnıma sokmak istememe neden oluyordu.

“Şimdi ayağa kalkmalısın,” dedi Jestine, kendisi de ayağa kalkarken. O her şeyden daha parlaktı. Elini bana uzattı. Arkasında sonsuz siyah gökyüzünden başka hiçbir şey yoktu. Ne yıldızlar ne de sınırlar...

“Sen bunları nereden biliyorsun?” diye sordum, onun yardımını olmadan ayağa kalkmaya çabalarken. Her neredeysek burada görüş açısı kuralları yoktu. Bir yandan sonsuzluğu görüyormuş gibiyken öte yandan her yönden sadece birkaç metreyi görebiliyor gibiydim. Işık da yoktu. Yani bizim bildiğimiz anlamda ışık yoktu. Her şey basitti burada. Dümdüz taş ya da oyuklu duvarlar vardı. Renkleri gri de olabilirdi siyah da.

“Yoldaşlık, *athame*’nin yapıldığı maddeyi almaya geldikleri zaman kayıtlar tutmuş. Şimdi çoğu kayıp ve kalanlar da şüpheli ama ben yine de hepsini çalıştım.”

“Burada beni ekmeyi mi düşünüyorsun Jestine?”

Gözlerini eğip yan tarafa doğru baktı. Arkasında hiçbir şey göremiyordum. Ama ben pencereye bakıp Thomas’ı görebiliyorsa o da Burke’ü görebiliyor demektir. Sonuçta onun dayanak noktası Burke’tü.

“Eğer burada ölürsen ait olduğun yer burası demektir.”

“Herhangi bir varlık buraya ait olabilir mi ki?”

“Ben buraya o kızı çıkarmana yardım etmek için gelmedim. Kendi planım var.”

Athame’nin kabzasını iyice sıktım. En azından Anna

artık “ölü katil” değil de “o kız” olmuştu.

“Ne kadar zamanımız var?” diye sordum.

“Zamanımız kalmayınca kadar.” Omuz silkti. “Bunu anlamak zor. Zaman burada dünyadakiyle aynı değil. Zaman burada zaman değil. Burada kural yok. Saatimi takmadım ama eğer takmış olsaydım bakmaya korkardım. Akreple yelkovan kontrolden çıkmış şekilde delice dönüyor olurdu çünkü. Bıçağı kendine sapladığından beri ne kadar zaman geçmiştir sence?”

“Bu önemli mi? Tahmin etsem de yanılırim, değil mi?”

Gülümsedi. “Aynen.”

Etrafıma bakındım. Burada her taraf aynıydı. Ve garip olan da şuydu ki, arkamda bir yerlerde ölüyor olduğumu bilmeme rağmen içimde acele etme isteği yoktu. Burada hiçbir şey yapmadan durabilir ve Anna’yı bekleyebilirdim. O kadar uzun süre böyle durabilirdim ki diğer taraftaki cesedim yakılması için eve gönderilirdi. Bacaklarımın hareket etmesi benim istememe bağlıydı. Burada her şey insanın istemesine bağlıydı.

Yürümeye başladığımda taş zemin sanki ayakkabı giymemişim gibi ayaklarıma battı. Görünüşe göre zihinde oluşturulan ayakkabı tabanları oldukça boktandı.

“Bu çok anlamsız,” dedim. “Anna hiçbir yerde yok. Onun olabileceği bir yer yok burada. Burası sonsuza kadar uzanıyor.”

"Eğer onu arıyorsan köşeyi dönersin ve onu karşında bulursun," diye karşılık verdi Jestine.

"Dönecek bir köşe yok ki."

"Her yerde köşeler var."

"Senden nefret ediyorum," dedim kaşlarımı kaldırarak. Jestine gülümsedi. O da bir şeyler arıyordu; gözleri umutsuzca sağda solda dolanıyordu. Onun Yoldaşlık tarafından seçildiğini, gerçek bedeninin benimkinin yanında ölüyor olmasının kendisinin değil onların suçu olduğunu kendime sürekli hatırlatmam gerekiyordu. Çok korkuyor olmalıydı. Ama isteyebileceğimden daha iyi bir rehberdi.

Önümüzde birden bir duvar belirdi. Thunder Bay yollarındaki büyük kayalara benzeyen taştan duvar simsiyahtı ve gözeneklerinden sular akıyordu. Kafamı çevirince sağda ve solda da duvarlar belirdiğini gördüm. Arka mıza doğru kilometrelerce uzayıp gidiyordu. Sanki bir labirenttymişiz gibiydi. Kafamı daha hızlı çevirip pencereden Thomas'a baktım. Dayanak noktam hâlâ oradaydı. Şimdi yürümeye devam mı etmeliydik yoksa koşmalı mıydık? Yöntem bu muydu? Thomas bu sorular karşısında hiçbir tepki vermedi. Gözleri bedenimdeydi; tişörtümü kırmızıya boyayan kanı izliyordu.

Yerde yatan bir şeyin yanına vardık. Bu, üstünde böceklerin dolaştığı bir leşti. Kürkü beyazdı ve dört bacağı olan herhangi bir şey olabilirdi. Bir köpek ya da bir kediydi belki

de. Küçük bir buzağı da olabilirdi. Yanından geçerken hiçbir yorum yapmadık. Gözlerimi, derisinin altındaki hareketlenmeden uzak tutmaya çalışıyordum. Bu şey önemli değildi. Aradığımız bu değildi.

“Şurada ne diyor?” diye sordu Jestine, ilerideki bir duvara işaret ederek. Bu duvar uzun değildi; kireçtaşından inşa edilmişti ve üstünden atlanabilecek kadar alçaktı. Üstünde ıslak siyah boyayla *KURU KOLLU MARINETTE* yazıyordu. Yanında da kabataslak bir çizim vardı: Kararmış ön kol, parmak kemikleri ve kalın, siyah bir haç. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Ama Morfran’ın bileceğini düşünüyordum.

“Bu taraftan gitmemeliyiz,” dedim.

“Bu gidecek tek yol ama.” Jestine omuz silkti.

O anda önümüzdeki gözenekli ıslak duvarlar, renksiz bir taşa dönüştü. Yaklaştıkça gözlerimi kırıştırdım ve taşın, kalın ve tozlu bir kristal ya da cam gibi şeffaflaştığını fark ettim. Tam ortasında soluk renkli bir cisim duruyordu; donmuş ve oraya hapsolmuş gibiydi. Avcumu taşa sürttüğümde pürüzlü tozların elime bulaştığını hissettim. Şeffaf taşa, sararmış ve kocaman açılmış, nefret dolu bir çift göz belirdi. Elimini aşağı doğru çekince daha fazla tozu silmiş oldum. Böylece adamın beyaz gömleğinde hâlâ karısının kan izleri olduğunu gördüm. Alın çizgisindeki saçları çılgınca havaya kalkmıştı. Bu Peter Carver’dı. Öldürdüğüm ilk hayalet.

“Bu da ne?” diye sordu Jestine.

“Sadece bir korkuluk,” dedim.

“Senin mi, kızın mı?”

“Benim.” Adamın donmuş yüzüne bakarken onun nasıl peşimden geldiğini, karnının üstünde sürüklenerek beni nasıl yakalamaya çalıştığını hatırladım. Camda bir çatlak oluştu.

“Ondan korkma,” dedi Jestine. “Dediğin gibi, o sadece bir korkuluk. Senin korkuluğun.”

Çatlak, incecik bir saç teli gibiydi ama giderek uzuyordu. Hızla yukarı doğru çıkıyor, adamın gömleğindeki kan lekesinin üstünde şimşek deseni çıkartıyordu.

“Odaklan,” diye tısladı Jestine. “Yoksa onun kayadan çıkmasına neden olacaksın.”

“Yapamıyorum,” dedim. “Ne demek istediğini anlamıyorum. Gitmemiz lazım. Yürümeye devam etmeliyiz.” Taşın yanından ayrıldım. Ağırlaşan bacaklarımı olabildiğince hızlı hareket ettirmeye çalışıyordum. Bir köşeyi döndüm, ardından bir tanesini daha. Kaçıyormuşum gibiydi ve bu çok aptalcaydı. Şu anda kaybolmamamız, dikkatimizi dağıtmamamız gerekiyordu. İhtiyacımız olan son şey bu yolun bir mağaraya dönüşmesiydi. Bacaklarım yavaşladı. Arkamızdan sürtünme sesleri gelmiyordu. Peter Carver peşimize düşmemişti. Anladığım kadarıyla kayadaki o çatlağı sadece ben hayal etmiştim.

“Aslında bir şey olmadı,” dedim ama Jestine’den cevap gelmedi. “Jestine?” Etrafıma bakındım. Jestine yanımda de-

ğildi. Hiç düşünmeden geldiğimiz yoldan geri döndüm. Az önce oradan kaçmamalıydım. Onu Carver'ın yanında bırakmış, adamla onun alakası olduğunu düşünmüştüm. Benim sorunum neydi ya?

"Jestine!" diye seslendim. Sesimin duvarlarda yankılanacağını umuyordum ama hiçbir ses duymadım. Ne kendi sesimin tekrarını ne de Jestine'in sesini. Bir köşeyi, sonra diğerini döndüm. Jestine orada değildi. Peter Carver da yoktu. İkisi de gitmişti.

"Buradaydı," dedim kendi kendime. Buradaydı. Geldiğim yoldan geri dönmem işe yaramamıştı. Duvarlar, buradan ilk geçtiğim zamanki gibi görünmüyordu artık.

"Jestine!"

Yine ses yok. Niye ayrılmamamız gerektiğini bana söylemedi? Niye beni takip etmedi? Midem ağrıyordu. Elimi karnıma koyunca ılık ıslaklığı hissettim. Yara tekrar meydana çıkıyordu.

Bunu yapma, Cas. Yarayı geride bıraktım. Odaklanmam gerek. Anna'yı ve Jestine'i bulmak için odaklanmam gerek.

Birkaç derin nefes alıp elimi kaldırdığımda kupkuru olduğunu gördüm. Birden yanaklarıma bir esinti vurdu. Buraya geldiğimden beri ilk kez böyle bir şey hissetmiştim. Esintiyle birlikte birtakım sesler de gelmişti. Jestine ya da Anna'nın seslerine hiç benzemeyen bir kız sesiydi bu; manyak gibi kıkırdıyordu. Buradan nefret ediyordum. Rüzgâr bile kafayı

yemişti. Arkamdan ayak sesleri geldi ama döndüğümde kimseyle karşılaşmadım. Ben burada ne yapıyordum ki? Unutuyor gibiydim. Omuzlarımda bir baskı hissettim; kayalıklara yaslanmıştım. Rüzgâr kahkahayı tekrar kulaklarıma ulaştırdığında gözlerimi kapattım. Sonra onun saçlarını yanaklarımda hissettim.

Kız kayaya gömülmüştü. Vücudunun yarısı içeride, yarısı dışarıdaydı. Gözleri cansızdı ama yine de Cait Hecht'e çok benziyordu.

"Emily Danagger," diye fısıldadım. Kız geriye doğru erirken yüzünde neşeli olmayan bir gülümseme belirdi. Kayada kaybolduğu anda ayak seslerini arkamda duydum. Yaklaşıyordu. Öne doğru tökezledim. Omurgalı fosillere benzeyen kayaların arasından kıvrılarak geçtim ve daha önce orada olmayan taşların üstünden atladım. *Sadece başka bir korkuluk*, diye geçirdim içimden. Ama rüzgârdaki kıkırdamalar kaybolup da anlaşılmaz homurdanmalara dönüşünceye değin ne kadar koştuğumu anlamadım. Kulaklarımı ellerimle kapatma isteğime karşı gelmeye çalışırken rüzgârın taşıdığı bir şeyi daha fark ettim: şekerimsi duman kokusu. Geçen sonbaharda geceleri uyurken burnuma dolan koku. Ölmeden önce babamın duyduğu son koku. Bu *Obiaman*'dı. O buradaydı. Çok yakındaydı.

Birden bacaklarımdaki ağırlık kayboldu. Elimdeki *athame* şarkı söylemeye başlamıştı sanki. Jestine ne demişti?

Eğer Anna'yı arıyorsam köşeyi dönecektim ve onu karşımda bulacaktım. Ama ya *Obiaman*? Onun için de istekli olmalı mıydım? Hem bana burada ne yapabilirdi ki?

Tam da Jestine'in dediği gibi oldu. Bir köşeyi döndüm ve işte oradaydı. Duvarlardan oluşan labirentin sonunda duruyordu. Sanki burası beni *Obiaman*'a yönlendiriyordu.

Obiaman. Athame'yi ustaca avcumda çevirdim. Uzun zamandır bu ânı bekliyordum. Ama bunun daha şimdi farkına varmıştım. Onun o kambur sırtına, ilk karşılaştığımızda da üstünde olan koyu yeşil ceketine, omuzlarından sarkan rastalı çürük saçlarına baktığımda midem bir yılanbalığı gibi büküldü. Katil. KATİL! Baton Rouge'daki bir evde babamı yedin! Bıçağın ve ait oldukları yere göndermem gereken hayaletlerin gücünü çaldın!

Ama beynim bunları haykırıyor olsa da bedenim taş duvarın arkasında hafifçe eğilmiş şekilde saklanıyordu. Keşke Jestine'e burada başımıza neler gelebileceğini sormuş olsaydım. Rüyalar hakkında söyledikleri şey burada da geçerli miydi acaba? Burada ölünce gerçekte de ölür müydüm? Köşeye doğru yaklaşıp tek gözümle gizlice karşıya baktım. Eğer bu mümkünse, *Obiaman* hatırladığımdan daha iriydi. Bacakları daha uzun görünüyordu ve sırtındaki kavisler daha fazlaydı. Sanki onu bir lunapark aynasından görüyordum; upuzun ve gerçeküstüydü. O hâlâ beni görmemiş ve duymamıştı. Kokumu da almamıştı. Alçak, düz bir kayaya doğru eğilmişti ve

kolları, ağındaki bir örümcek gibi çalışıyordu. Yemin ederim ki her iki koluna da birer eklem daha eklenmişti.

Lapon davulu kullanarak yaptığımız büyüü ve Anna'nın nasıl korkmuş görüldüğünü hatırladım. Burasının adamın dünyası olduğunu söylemişti.

Obiaman bir şeyi sertçe çekti. Bu beyaz bir iplikti; kaspaların rosto hazırlarken kullandığı iplere benziyordu. İpe tekrar asıldığında kolu kalktı ve dört ayrı eklem yeri gözüme çarptı.

Acele etmek hata olurdu. Daha fazla şey öğrenmeliydim. Etrafımdaki duvarlara baktığımda sağ tarafımda kabaca oyulmuş birkaç basamak olduğunu gördüm. Az önce geçerken bunları fark etmemiştim. Büyük ihtimalle az önce orada değillerdi zaten. Ses çıkarmamaya özen göstererek basamakları tırmandım ve zirveye ulaştığımda ellerimi ve dizlerimi yere koyarak kenara doğru ilerledim. Aşağı düşmemek için parmaklarımı yere iyice bastırdım.

Kayanın üstündeki Anna'ydı. Bir cenaze evindeki masaya yatırılmış gibiydi. Bedeni beyaz ipe sarılmıştı ve bazı kısımlarında kan lekeleri vardı. *Obiaman*, onun ağızını ve gözlerini dikiyordu.

Bu manzaraya bakamıyordum ama gözlerimi de kapamıyordum. Adamın ipe düğüm atmasını ve parmaklarıyla ipi koparmasını izledim. Geriye çekilip eserini inceledikten sonra bir elini özenle kafasının altına soktu. Sanki Anna

oyuncak bebekti. Ardından onun yüzüne doğru eğildi; bir şeyler fısıldayacak ya da yanağından öpecekti belki de. Ama çok eklemli diğer kolunu birden havaya kaldırdı ve uçları keskinleşen parmaklarını Anna'nın midesine soktu.

“Hayır!” diye haykırdım Anna'nın vücudu kasılırken. Kafası sağa sola sallanıyordu. Dikilmiş gözlerinden yaşlar akıyor, dudaklarından çığlıklar yükselmeyordu.

Obiaman, kafasını çevirip kaldırdı ve bana baktı. Onun da gözleri dikilmiş olmasına rağmen yüzündeki şok ifadesi apaçık belliydi. Çarpı şeklindeki siyah dikişler, görüntüler gibi yüzüne yansıyor. Dikişlerin ardındaki gözleri şişmişti ve kenarlarında kan pıhtıları vardı. Sadece bir hayaletken böyle görünmüyordu. Şimdi ne olmuştu?

Bıçağımı kaldırdığımda sadece makinelerin çıkartabileceği bir sesle kükredi. Ses tonunda fark edilebilir bir duygu yoktu. Bu yüzden korktu mu, kızdı mı yoksa çılgına mı döndü bilemiyordum. Ama bıçağı görünce gerilemişti. Ve arkasına dönüp kayaların arasında kayboldu.

Hiç zaman kaybetmedim ve bir yengeç gibi kayadan aşağı indim. Anna'nın görüş alanımdan çıkmasından çok korkuyordum. Bu yerin, Jestine'e yaptığı gibi onu da yutmasını istemiyordum. Yere hiç de zarif olmayan bir hareketle indim; daha doğrusu kalçamın ve omzumun üstüne sertçe düştüm. Canım çok yanıyordu. Karnımda da kötü bir yaraymış gibi hissettiren hassas bir bölge vardı. “Anna, ben geldim.”

Diyecek başka bir şey bulamamıştım. Sesim onu rahatlatmışa benzemiyordu. Hâlâ kıvranıyordu ve parmakları geriliyordu. Sonra kendisini geriye doğru bıraktı.

Etrafıma bakıp derin bir nefes aldım. *Obiaman*'dan hiç iz yoktu. Kokusu da duyulmuyordu artık. Kayaların arasından geçtiği yol da kapanmıştı. Güzel. Onun kaybolup gitmesini istiyordum. Ama böyle olmayacağını bir şekilde biliyordum. Burası onun yeri gibiydi. Kendi arka bahçesindeki bir köpek gibi rahat görünüyordu burada.

"Anna." Parmaklarımı yavaşça iplerin üzerinde gezdirirken acaba bıçakla kessem mi diye düşündüm. Ama eğer Anna tekrar kıvranmaya başlarsa onun bir yerini kesebilirdim. *Obiaman*'ın karnında açtığı yaradan siyaha çalan kan yayılıyor ve beyaz elbisesi ile ipleri lekeliyordu. Yutkunamıyordum. Düşünemiyordum. "Anna..." dedim. Neredeyse, *Anna, ölme*, diyecektim ama bu çok aptalcaydı. Onunla karşılaştığımda zaten ölüydü. Odaklan, Cas.

Ve sonra, sanki benim dileğimle olmuş gibi ipler çözüldü. Yılan gibi kıvrılarak Anna'nın vücudundan uzaklaşıp yok oldular. Kan lekeleri de iplerle beraber gitti. Gözkapakları ve dudaklarındaki zikzak şekilli dikişler de kaybolmuş olsa da geride hiç delik kalmamıştı. Anna gözlerini açıp tedbirli bir şekilde bana baktı. Sonra dirseklerine dayanarak kalktı ve ağzından bir nefes aldı. Gözlerini ileriye doğru çevirdi. Bakışlarında panik yoktu. İşkence görmüş gibi değildi.

Bomboş bakıyordu ve beni hiç görmüyormuş gibiydi. Adı. Adını söylemeliydim. Bir şeyler söylemeliydim. Ama Anna'da farklı, kopuk bir şeyler vardı. Onu ilk gördüğüm zamanki gibi bir his vardı içimde. Üstünden kanlar damlayan elbisesiyle merdivenlerden indiğini gördüğümde içim hışıyla dolmuştu. Gözlerimi kırpamamıştım. Ama hiç korkmamıştım. Bu sefer korkuyordum. Onun artık aynı kişi olmamasından, beni tanımamasından korkuyordum. Bir tarafım da eğer çok hızlı hareket edersem granite benzeyen parmaklarıyla boğazıma yapışacağından korkuyordu.

Ağzının köşesi seğirdi.

“Sen gerçek değilsin,” dedi.

“Sen de değilsin,” dedim. Anna gözlerini bir kez kırıp bana döndürdü. Gözlerinde panik vardı ama bakışlarını göğsüme ve karnıma doğru indirirken şüphe ve sessiz bir ümitle dolduklarını gördüm. Düşünebildiğim tek şey, *İşte benim Anna'm, işte benim Anna'm*, oldu. Gözleri, çeneme takılı kaldı. Havaya kaldırdığı eli asılı kaldı.

“Eğer bu bir aldatmacaysa,” dedi ve gülümsemeye başladı. “Çok ama çok kızacağım.”

“Anna.” *Athame*'mi cebimdeki kılıfına soktum ve onu levhanın üstünden kaldırmak için uzandım. Ama o benden önce davranıp kollarını bana sıkıca sardı. Kafasını omzuma bastırıp öylece durdum. İkimiz de ayrılmak istemiyorduk.

Bedeni ne sıcak ne de soğuktu; bu yerde bunlar da kay-

bolmuştu. Onun soğuk tenini tenimde hissetmek istedim. Gerçi vücudundaki eklem sayısı normal olduğu için bile şükretmiydim.

“Gerçek olup olmadığını umursamıyorum sanırım,” dedi omzuma doğru.

“Ben gerçeğim,” diye fısıldadım saçlarına doğru. “Buraya gelmemi sen istemiştin.” Parmaklarını sırtıma gömüp tişörtümü sıktı. Vücudu kollarımın arasında seğirir gibi oldu. Onun rahatsız olduğunu düşündüm. Ama sonra geriye çekilip bana baktı.

“Bir dakika,” dedi. “Niye buradasın?” Gözleri çılgınca beni inceledi. Sırtımdaki yumrukları taş gibiydi. Panikle-meye başlamıştı. Benim öldüğümü düşünüyordu.

“Ölmedim,” dedim. “Gerçekten.”

Anna kayadan kalktı ve kafasını kuşkucu bir şekilde yana yatırdı. “O zaman nasıl geldin? Burada ölü olmayan bir şey yok ki.”

“İki şey var aslında,” dedim onun elini sıkarak. “Ben varım ve bir de bulmamız gereken can sıkıcı bir kız var.”

“Ne?” Anna gülümsedi.

“Önemli değil. Önemli olan şey buradan gidiyor olmamız.” Gerçi bunu nasıl yapacağımızı bilmiyordum. Beni dünyaya geri çekebilmeleri için belime bağladıkları bir ip falan yoktu. Jestine’i bulmalıydık.

Anna’nın gözleri pırıl pırıldı. Parmak uçlarını omzumda

gezdilirken hâlâ kaybolmamı bekliyordu. “Gelmemeliydin,” dedi azarlar gibi. Ama yeterince sert değildi.

“Gelmemi sen istedin,” dedim. “Burada kalamayacağını söyledin.”

Gözlerini kırptırdı. “Öyle mi?” diye sordu. “Şimdi pek de kötü bir yer gibi görünmüyor.”

Neredeyse kahkaha atacaktım. Şimdi kötü görünmüyor. Yanıklardan, kesiklerden ve bedenini saran iplerden kurtulunca kötü gelmezdi tabii.

“Geri gitmelisin Cassio,” diye fısıldadı. “O benim gitmeme izin vermez.” Parlak gözlerinden, bu yerin ona neler yaptığını görebiliyordum. Bir şekilde küçülmüş gibiydi. Beni gördüğüne çok sevinmişti ama onu kurtarabileceğime inanmıyordu.

“Bu onun seçimi değil,” dedim.

“Her zaman onun seçimidir,” diye düzeltti. “Her zaman onu memnun eder.”

Onu daha sıkı sardım. Altı aydan fazla süredir buradaydı ama bu onun için ne anlama geliyordu? Burada zaman yoktu. Ben bile uzun zamandır buradaymışım gibi hissediyordum. O koridorda Jestine’le birlikte ilerlerken bir saat, onun kaybolmasının ardından da bir saat daha geçmiş gibiydi. Bu doğru değildi. Doğruya yakın bile değildi.

“Bu nasıl oldu?” diye sordum. “O seni nasıl yendi?”

Anna geriye çekilip beyaz elbisesinin askısını çekiştirdi.

Diğer eli sıkıca beni tutuyordu. Ben de onu hiç bırakmıyordum.

“Mücadele ettim ama kaybettim. Tekrar tekrar. Sonsuza kadar.” Gözleri odağını kaybedip omzumun arkasında bir yere dikildi. Ne gördüğünü merak ettim. Ben o yöne baksam aynı şeyi göremeyebilirdim. Anna’nın gözleri keskinleşti. “*Zincire Vurulmuş Prometheus*. Bu hikâyeyi biliyor musun? Ölümlülere ateşi verdiği için cezalandırılarak bir kayaya bağlanmış ve karaciğeri her gün bir kartal tarafından yenmiş. Bu cezanın yetersiz olduğunu düşünmüştüm her zaman. Onun zamanla acıya alışacağını, kartalın başka bir işkence yöntemi bulması gerektiğini düşünmüştüm. Ama insan alışamıyor.”

“Çok üzgünüm Anna,” dedim ama sözcüklerim gereksizdi. Anna şikâyet etmiyordu. Bunun bir misilleme olduğunu düşünüyordu. Bu adaletti ona göre.

Yüzümü inceledi. “Ne kadar zaman oldu? Seni tam olarak hatırlayamıyorum. Anılarım çok uzakta. Sanki seni yaşadığım zamanlardan tanıyormuşum gibi.” Gülümsedi. “Sanırım dünyanın nasıl bir yer olduğunu unuttum.”

“Hatırlayacaksın.”

Kafasını iki yana salladı. “O beni bırakmaz.” Hareketleri tuhaf ve aksaktı. Adamın ona ne kadar zarar verdiğini merak ettim.

Onu nazikçe ayağa kaldırdım. “Gitmemiz gerek. Arkadaşım Jestine’i bulmalıyız. Biz...” Mideme keskin bir sancı

girdiğinde bedenim büküldü. Sonra acı geçti ve tekrar nefes alabildim.

“Cas.” Anna tişörtümün ön tarafına bakıyordu. Kanın yüzeye çıkmaya başladığını anlamak için karnıma bakmama gerek yoktu. Bunun yarayı unutacak kadar odaklanamayışından mı yoksa zamanın azalmasından dolayı mı olduğunu bilmiyordum. Ama işi şansa bırakmamak gerekirdi.

“Ne yaptın sen?” diye sordu. Ardından elini karnıma koydu.

“Boş ver. Şimdi Jestine’i bulmalıyız. Ve sonra buradan çıkabiliriz.”

Birden omzuma biri dokundu. Arkamı döndüğümde Jestine’le karşılaştım. Her zamanki gibi kendisinden memnun görünüyordu.

Parmak uçlarında ve eklemlerinde kesikler vardı. Yanaklarında ve alnında kan lekeleri vardı. Muhtemelen parçalanmış ellerini yüzüne sürdüğü için olmuştu.

“Neredeydin?” diye sordum. “Ne oldu?”

“Sorunlarımızı çözüyordum,” dedi ve elini cebine soktu. Bu hareket yüzünü buruşturmasına sebep olmuştu ama elini çıkardığında gözleri sevinçle parlıyordu. Avcunu açtığında parlak gümüşü parçaları gördüm.

“İki cep dolusu var,” dedi. “Bir damar buldum. Metal cevheri. Biodag Dubh bıçağının yapıldığı madde.” Elindeki-leri tekrar cebine koydu. İki cep dolusu. Yoldaşlık’ın yeni bir

bıçak dövmesi için yetecek kadar vardı. İçimde sessiz bir kıskançlık alevi kıvranmaya, homurdanmaya başladı. “Şimdi Yoldaşlık münasip savaşçısına sahip olacak. Seni ve bıçağını rahat bırakırlar.”

Ben buna güvenmezdim, demek istedim ama Jestine tişörtüme işaret etti.

“Yara görünmeye başlıyor. Benimkini de hissedebiliyorum. Sanırım bu gitmemiz için bir işaret.” Gözleri, Anna’ya kaydı. İki kız birbirlerini incelediler. Jestine sırtıttı. “Aynı fotoğrafındaki gibi görünüyor.”

Kolumu korumacı bir şekilde Anna’ya sardım. “Hadi onu buradan çıkaralım.”

“Hayır,” dedi Anna. O konuştuğu anda *Obiaman*’ın mekanik kükremesi her yerden yankılandı. Sanki tam tepemizde ya da hemen altımızdaydı.

Jestine eğilip kısa bir bıçakla keskiye benzer bir şey çıkardı. İkisinin de kenarları çentilmişti. Herhalde kayadaki metali çıkarmak için bunları kullanmıştı.

“Bu da ne?” diye sordu. Silahları hazırды.

“*Obiaman*,” diye açıkladım. “Geçen sonbahar Anna’nın buraya sürüklediği hayalet.”

“Hayalet değil,” dedi Anna yüksek sesle. “O burada hayalet değil. Bir canavar. Bir kâbus. Ve benim gitmeme izin vermeyecek.”

“Böyle deyip duruyorsun,” dedim.

“O nereye giderse ben de giderim.” Anna hüsranla gözlerini kapadı. “Bunu açıklayamam. Şimdi onlardan biri gibiyim. Onunkilerden biri. Yirmi beş katil. Feryat eden dört masum. O bizim zincirimiz gibi.” Kırılgan beyaz parmakları kollarından aşağı kayıp elbisesinin eteğini silkti. Sarsılmış insanların yaptığı hareketlerden biriydi bu. Ama Jestine’in kendisini izlediğini gördüğünde ellerini çekti.

“Adam ona bağlı,” dedi Jestine. “Eğer onu çekersek adam da peşinden gelir.” İçini çekti. “Eee, ne yapacağız? Eve döndüğümüzde adamı buraya geri döndürebilecek durumda olmayacaksın. Sanırım Yoldaşlık onu zapt edip bir süreliğine bağlayabilir.”

“Hayır,” diye ısrar etti Anna. “Adam bunun ötesinde.”

Onlar konuşurken benim kulaklarım kapanmış gibiydi. Yirmi beş katil. Hepsi burada, *Obiaman*’la birlikte hapisti. Öldürdüğüm herkes buradaydı. Saçlarını kafasına yapıştırmış otostopçu. Peter Carver. Bu yüzden onu kayada görmüştüm. Bu yüzden Emily Danagger peşime düşmüştü. Hiçbiri ait olduğu yere gitmemişti. Adam ağzını açmış bir köpekbalığı gibi onları yutmuştu.

“Anna,” dediğini duydum kendi sesimin. “Feryat eden dört masum. Bu ne demek? Onlar kim?”

Anna gözlerime baktı. Pişman görünüyordu. Bunu söylemek istememişti. Ama söylemişti.

“Tanıdığın çocuklar,” dedi yavaşça. “Bir de tanımadığın

bir adam." Gözlerini eğdi. Will ve Chase. Parktaki koşucu.

"Bu üç ediyor. Dördüncü kim?" Cevabı bildiğim halde sormuştum. Duymam gerekiyordu. Anna kafasını kaldırıp derin bir nefes aldı.

"Ona çok benziyorsun," dedi.

Yumruklarımı sıktım. Ve ciğerlerimi kopartırcasına haykırdım. Böylece sesim, bu sıçtığımanın yerinde yeterince uzağa gidecek ve o aşağılık herife ulaşacaktı.

www.webcanavari.net / Orppersephone

www.webcanavari.net / Orppersephone

Firimi Fedinci Bölüm

“Hey,” dedi Jestine, omuzlarımdan tutup beni sarsarken. Silkinerek ondan kurtuldum. “Şimdi aptalca bir şey yapmanın sırası değil.”

Lanet olsun ki değildi. Lanet olasıca kayalara doğru ilerledim ve ayaklarım sert zemine bastıkça dişlerimi sık-tım. Zeminin neden olduğu acı dizlerime kadar ulaşıyordu. Elimde ne vardı? Bıçağım. Gırtlığıma takılan öfke. Başka bir boyutta kan dökmekte olan bedenim. Anna’ya döndüm. Gözleri etrafı dolaşıyor, kayanın neden kırmızı tonunda göründüğünü merak ediyordu. Kaya da benim niyetimin farkındaydı. Kenarları keskinleşiyordu.

“Onu yenebilir miyiz?”

Dudakları şaşkınlıkla aralanırken gözlerinde bir şey belirdi. Hızlı ve karanlık bir şeydi bu. Hatırladığım bir şey. Nabzımın hızlanmasına neden olmuştu.

Jestine omzuma vurarak ittirdi. “Hayır! Lanet olsun

onu yenemeyiz! Burada olmaz. Kız bile onu yenememiş. Anladığımı kadarıyla kendisi de oldukça güçlü bir hayaletmiş.” Sessizce duran Anna’ya baktı. “Bunu şimdi göremiyorum ama. Hem yenebilecek olsak bile vaktimiz yok. Hissedemiyor musun? Duyamıyor musun? Colin nefes alışımın yavaşladığını söylüyor. Thomas ne diyor?”

“Thomas hiçbir şey söylemiyor,” dedim. Doğru söylüyordum. Buraya geçtiğimizden beri ondan hiç ses alamamıştım. Arkama bakarsam onu görebilirdim ama bakmadım. Jestine’in nefes alış verişleri yavaşlıyorsa benimki de yavaşlıyor olmalıydı. Ama zaman burada farklıydı. Burada saatlerce vaktimiz olabilirdi. Bu işi bitirmeden asla gitmeyecektim.

“Bu nedir?” diye sordum Jestine’e, bıçağı gözlerine doğru kaldırarak.

“Sen aklını mı kaçırdın?” Sanki bir tehditmiş gibi eliyle bıçağı itti. “Zamanımız kalmadı.”

“Söyle bana,” dedim bıçağı tekrar kaldırırken. “Burada, geldiği yerdeyken sadece bir bıçak mıdır? Yoksa onu hâlâ kullanabilir miyim?”

Jestine’in bakışları bıçağı geçip benimkileri buldu. Benim tereddüt etmediğimi görünce gözlerini üstümden çekti.

“Ne olduğunu bilmiyorum,” dedi. “Ama Yoldaşlık’ın büyüüne bağlı. Her zaman bir bıçaktan daha fazlasıdır.”

“Ben de hissedebiliyorum,” dedi Anna. “Önceki gibi vınlamıyor. Ama adam da hissetti. Bu yüzden kaçtı.”

“Bıçaktan korkuyor mu?”

“Hayır.” Kafasını iki yana salladı. “Korkmuyor. Şaşırmadı bile belki. Sadece heyecanlandı.”

Cas, beni duyabiliyor musun? Zaman doldu. Geri dön. Şimdi olmaz, Thomas. Henüz değil.

“Jestine,” dedim. “Sen riske girme. Geri dön. Anna ve ben başarabilirsek sonra geliriz.”

“Cas,” dedi. Ama ben geriye bir adım atıp Anna’nın elini tuttum.

“Adamın işini bitirmeden buradan ayrılamam,” dedim ikisine hitaben. “Burada yapayalnız kalıncaya ve parçalanıncaya kadar gidemem. Will’i, Chase’i, o zavallı koşucuyu... babamı burada daha fazla tutmasına izin veremem.” Dudağımı büküp Anna’ya baktım. “Aşağılık Peter Carver’ın bile burada kalmasına izin veremem. Onları serbest bırakacağım. Seni de.”

“Bir kez daha,” dedi. Gözleri benimkilere kilitlendiğinde tekrar tanıdığım kız olmuştu. Ellerini karnıma bastırdı. Evet, biliyordum. Acele etmeliydik.

“Sıçayım hepsine,” dedi Jestine. “Sen kalırsan ben de kalırım. Ben de işine yararım. Keskim ve büyüm var.” Bi­leğinin tersiyle alnını sildi. “Hadi hemen işe koyulalım.” Anna’ya kafa salladı. “Sen de hazır olsan iyi olur. İçimden

bir ses sıkıntılı küçük hanımların işimize yaramayacağını söylüyor.”

Anna kaşlarını çattı. “Küçük hanım mı? Vücudun yarılсын ve yakılсын, sonra binlerce kez kayalara çarpılсын da o zaman görelim kim küçük hanımmış.”

Jestine kafasını geriye atıp deli gibi güldü. Kahkahası ölü havada yankılanmadan çınladı.

“*Obiaman*’la başa baş mücadele zor olur. Onun bizi burada öldürüp öldüremeyeceğini bilmiyorum ama göğüs göğse çarpışırsak bizi güçsüz kılabilir ve balık kılçığını çıkarır gibi omurgalarımızı sökebilir. Ve bu yeterli olur. Diğer taraftaki bedenlerimizin kanı tamamen boşalana kadar burada kalırsınız. Sonra adam bize de sahip olur.” Jestine kollarını göğsünde kavuşturdu.

“O zaman birlikte hareket etmeliyiz,” dedi Anna. “Dövüşebilir misin?”

Jestine kafasıyla beni işaret etti. “Cas’i oldukça kolay yere serebilirim.”

“Bunun beni etkilemesi mi gerekiyor?” diye sordu Anna başını yana eğerek. Jestine bir kahkaha attı.

“Cas, senin kızın dili de bayağı uzunmuş.” Bir adım yaklaşıp gözlerini kıstı. “Ve birden şüpheli bir şekilde aklı başında göründü gözüme.”

“Bir amacım olduğu için,” dedi Anna. “Burada amaç diye bir şey yoktur. Mantık yoktur. Burası bağlantısız bir yerdir. Eğer burayı tek bir kelimeyle tanımlamam gerekse bununla tanımlardım. Bir amacım olması iyi hissetmemi sağlıyor.”

Bana baktı. Jestine, bakışlarındaki gölgeyi görecektik kadar tanıımıyordu Anna’yı. Ama ben tanıyordum. İyi hissetmiyordu. Bir maske takıp hareket edecekti. Onu iyileştirmek, her şeyi unutmasını sağlamak için daha sonra yeterince vaktim olacaktı. Kendime böyle söylüyordum. Fakat dürüst olmam gerekirse bu anıları yok etmek için ne yapabileceğimi bilmiyordum.

Cas. Hemen şimdi geri dönmelisin.

Hayır, Thomas. Şimdi değil. Gözlerimi kasvetli sonsuzlukta dolaştırdım. Zemin dümdüz görünüyordu ama şurada burada hafif tümsekler vardı. Mesafenin ve görüş açısının yokluğu nedeniyle başım dönüyordu. Ama bu bir yalandı. Hepsi yalandı. *Obiaman* burada bir yerlerdeydi. Saklanacak pek çok yer vardı.

“O bize gelmeyecek,” dedim. “Sanırım ne istediğimi biliyor.”

“Eh, biz de öylece duramayız,” dedi Jestine. Gözlerini hızla kırptırdı ve başını hafifçe büktü. Burke’ün sesini duymuş olmalıydı.

“Gelebilir belki,” dedi Anna. “Onun peşimize düşme-

sine izin verirsek.”

“Eğlenceli geliyor,” diye mırıldandı Jestine alaycı bir şekilde. Sonra bana baktı. “Yalnız bir avın, sürüden daha çekici olacağını düşünüyorum.” Derin bir nefes alıp gitmek için arkasını döndü.

“Gitme,” dedim. “Eğer bizi gözden kaybedersen tamamen kaybolabilirsin. Bu yer seni yutabilir.”

Omzunun üstünden bakıp sırttı. “Bu yer seni nereye istersen oraya götürür. Biz adamı arayacağız, o da bizi arıyor olacak. Burada her zaman kayıpsın zaten, Cas. Öyle ya da böyle.”

Sırttım. Onu daha önce kaybetmemiştim. Lanet olasıca metal cevherini bulabilmek için kendisi isteyerek kaybolmuştu. İyi. Bunu bilmeliydim zaten.

“Riske girme sakın,” dedim. “Dünyaya geri gitmek zorunda kalırsan git.”

“Dramatikleşme,” dedi dudak bükerek. “Arkadaşın olabilirim ama senin için ölmeyeceğim. Ben Thomas değilim. *Anna* da değilim.” Bugs Bunny’nin peşindeki Elmer Fudd gibi ıslık çalarak bizden uzaklaşırken ayak sesleri kayalardan hiç yankılanmadı. *Anna*’yla birbirimize baktığımızda arkamızdaki Jestine’in çoktan kaybolduğunu biliyordum.

***

Cehennem’de Anna’yla ilerlerken son altı ayda ona söylemek istediğim her kahrolası şeyi tek tek sıralamam gerekiyormuş gibi hissettim. Buraya onu eve geri götürmek için gelmiş olsam da zamanımızın çok az olduğunu hissediyordum. Onu tekrar görebileceğime pek inanmamıştım aslında. Sadece bir hayal gibiydi. Bir arayıştı. Ama şu anda buradaydım. Midemdeki delik zonklarken babamın katilini yakalamaya çalışıyordum. Bu an öyle gerçeküstüydü ki muhtemelen beynim dokuz yerinden kanıyordu şu anda.

“Sana bunu yapmaman gerektiğini söylemeyeceğim,” dedi Anna. “Yani babanı özgür bırakmaya çalışma demeyeceğim. Kendi babam olsaydı ben de aynı şeyi yapardım.”

“Yapmaya çalıştığım şey bu mu? Onu özgür bırakmak mı?”

“Değil mi?”

Sanırım öyleydi. Hepsini özgür bırakmak istiyordum. Eğer Anna’yı aramak için buraya gelmeseydim Will ve Chase sonsuza dek burada sıkışıp kalacaktı. Babam da. Bunu düşünmek yüreğimin burkulmasına neden oldu.

Görüş alanımızın kenarındaki bir şey hareket edince ikimiz de sıçradık. Ama *Obiaman* değildi bu. Uzaktaki yalnız bir ağacın dalında asılı olan bir şeydi. Yürümeye devam ettik. Yürümeden yürüyor gibiydik çünkü ne kadar ilerlediğimizi hiç anlayamıyordum. Sadece manzara değişiyordu; kayalar belirip kayboluyordu. Sanki dev bir yürüyüş

bandındaydık. Şimdi de karşımızda, çeşitli şeylere ev sahipliği yapan bir kanyon belirmişti. En dibinde petrole benzeyen bir sıvının aktığı bir nehir vardı.

“Sen hiç... onunla konuştun mu? Babamla yani?”

Anna kafasını yavaşça iki yana salladı. “O burada sadece bir gölgeden ibaret, Cassio. Hepsi öyleler.”

“Nerede olduğundan haberi var mı sence? Bunca zamandır biliyor muydu?”

“Onların ne bildiğini bilmiyorum,” dedi Anna. Ama gözlerini kaçırmıştı. Bilmiyor olabilirdi ama tahmin ediyordu.

Kanyon iyice yaklaşıyordu; hem de bizim yavaş adımlarımıza hiç de uygun olmayan bir hızla. Bu yerden nefret ediyordum. Bir fizik profesörünü üç saniyede çıldırtacak kapasitedeydi burası. *Obiaman* neredeydi? Jestine nereye kaybolmuştu? Karnımın yan tarafındaki sancı ağırlaşıyordu ve yürümemi gittikçe zorlaştırıyordu. Jestine’in nefes alışverişleri yavaşladıysa artık burada olmayabilirdi bile. Sanırım onun gitmiş olmasını umuyordum. Yanımdaki Anna manzarayı incelerken gerildi. Ama daha ortada bir şey yoktu.

“Dinle,” dedim. “Her şey bittikten sonra, eğer yaşıyor olursam seni de beraberimde götürmek istiyorum. Buraya senin için geldim. Thomas’la Carmel de öyle. Senin geri dönmeni istiyoruz.” Yutkundum. “Geri dönmeni istiyorum.

Ama seçim senin.”

“Dönsem de ölü olacağım, Cassio.”

“Ben de bir gün öleceğim. Bu önemli değil.” Onun omzuna dokundum ve durup gözlerinin içine baktım. “Hiç değil.”

Anna gözlerini yavaşça kırıştırdı. Siyah kirpikleri yanaklarına vuruyordu.

“Pekâlâ,” dediğinde derin bir nefes aldım. “Geri geleceğim.”

O anda sessizlik *Obiaman*’ın haykırışıyla kesildi ve ayaklarımızın altındaki zemin titredi.

“İşte orada.”

www.webcanavari.net / Orppersephone

Firimi Sekizinci Bölüm

Kanyonun uzaklıklarından yaklaşan figür herhangi biri olabilirdi. Ama değildi. Babamın katiliydi o. Babamı buraya hapseden adamdı. Geçen sonbaharda da beni alt edip yaptığı büyüyle neredeyse ölmeme neden olacaktı. Fakat bu defa her şey farklı yaşanacaktı. Bu defa ben üstün gelecektim.

Kulaklarımızda yankılanan ayak sesleri adam hiç uzakta değilmiş gibi yüksekti. O yaklaştıkça bizim pozisyonumuz da değişiyordu. Kayalar göz açıp kapamamızla değişmişti. Az önce ona tepeden bakarken şimdi tam karşımızdaydı.

“Adamın kolları ve bacakları ne olmuş öyle?” diye sordum.

“Ödünç alınmış eklemler. Ödünç alınmış güç.” An-na’nın gözleri çelik gibiydi; hiç kırpmıyordu.

Ekstra eklemleri, onu ağırlaştırmıştı. Daha önce sert adımlar atıyordu ama şimdi bacakları yanlış açıyla eklenmiş gibi garip bir şekilde yürüyordu. Duvara yaklaşıp sırtarak tutundu ve yerçekimine meydan okur gibi kendisini yukarı

çekti. Ama kayanın üstünde değil, yan yüzünde duruyordu. Sonra kendi etrafında dönüp hızla sıçradı ve dört ayak üstüne düşer gibi yere indi. İçimdeki hislere rağmen geriye doğru çekildim.

“Hep gösteriş,” dedim. Alay etmek istemiştım ama sesim ciyaklar gibi yüksek ve gergin çıkmıştı. Anna’nın dediği olmuştu. *Obiaman* burada her ne isterse olabiliyordu. İstese başını 360 derece bile çevirebilirdi. Keşke babama, her zaman içimde bir parça korku beslemekle alakalı tavsiyesini tuttuğumu söyleyebilseydim.

“Onu yavaşlatacağım, sen de zapt etmeye çalış,” dedi Anna. Saçları siyaha dönüp havada süzölmeye başladı. Gözlerinin beyazı çekildi ve teninde koyu renkli damarlar belirdi. Elbisesi yavaşça kırmızı rengini aldı.

Duvarдан atlayan *Obiaman* şimdi normal bacaklarının üstünde hızla ilerliyordu. Dikişli gözleri benim üstümdeydi. Artık Anna’yı istemiyordu. Ona zaten sahipti. Bense onun yarım kalmış işiydim.

“İlk önce kollarımı kıracak,” dedi Anna.

“Ne?”

“Sadece söylüyorum,” diye karşılık verdi sanki çok olağan bir şey söylüyormuş gibi. “Onun kollarını tutmaya çalışacağım, o da benimkileri kıracak. Onu yenemem. Bu yüzden bana güvenme. Sen yenebilir misin bilmiyorum.” Bana baktığında ifadesini kolaylıkla okuyabildim. Pişmanlık. Daha fazla zaman ve daha iyi şans için boş umutlar...

Keşke Thomas’la Carmel de burada olsaydı, diye dü-

şündüm ama bunu gerçekten istemiyordum. Sadece bir planım, bir tuzağım olmasını istiyordum. Tıpkı geçen seferki gibi. Elimde sıkıca tuttuğum tek şey dışında birazcık daha avantajlı olmak iyi olurdu. Anna öne çıktı.

“Korkmuyor musun?” diye sordum.

“Bunu daha önce de yaptım,” dedi ve gülümsemeyi başardı. Sonra gitti. Hareketleri hatırladığımdan daha hızlıydı. Ona bir yumruk geçirdi. *Obiaman* da onun kolunu ısırarak kıpkırmızı bir iz bıraktı. Anna ne irkildi ne de çığlık attı. Bir robot gibi mücadele ediyordu. Kaybedeceğini biliyordu ve buna alışmıştı. Artık acıyı bile hissetmiyordu.

“Orada öylece durma! Kıza yardım et!” diye bağırdı Jestine, boğuşmaya katılmak için yanımdan hızla geçerken. Nereden geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Sanki bir kayanın içinden meydana çıkıvermişti. Ama bu önemli değildi. Hiç tereddüt etmemişti. *Obiaman*’ın kollarından birini tutup keskinin ucunu omzuna batırdı. Anna da adamın kafasını tuttu ama tutuşu iyi değildi.

Bacaklarım donmuş gibiydi. İkisinin arasına girip ne yapacağımı, nereye saldıracağımı bilmiyordum. Hiçbirinin hamleleri etkili değildi. Buradan çoktan gitmeliydik. Yapabiliyorken kaçmalıydık. Kafamın içinde Thomas’ın telaşlı sesini duyuyordum. Ama söylediklerine dikkat edemiyor, arkama da bakamıyordum. Bunun yerine *Obiaman*’ın, Anna’nın kolunu bir dal gibi kırmasını ve onu itmesini izledim. Jestine’i de sanki uğraşmaya değmeyecek bir baş belası gibi itiverdi. Bu süreçte bakışlarını benden hiç ayırmamıştı. Ben

de gözlerinin olması gereken yere, hareket eden siyah dikişlere ve yavaşça sızan kanlara baktım. Ondan korkuyordum. Hep korkmuştum. Çenesini oynatıp yerinden çıkartırken kafasını geriye attı. Saniyeler sonra üstüme atlayıp diğerlerine yaptığı gibi beni de parçalara ayıracaktı. Ve babamla ikimiz sonsuza kadar burada kalacaktık.

Adamın omuzları hizasında siyah saç tutamları belirdi ve bir saniye sonra da Anna'nın arkadan uzanan kolu yüzünü buldu. Elini adamın çenesine sarıp iyice sıktı. *Obiaman* bir çığlık attı. Anna onun kafasını bükerken yüzü acıyla buruşuyor, siyah dili dışarıda sallanıyordu.

"Ondan uzak dur," diye hırladı Anna. Sonra adamın vücudunu kayaya çarptı. Çarpmanın etkisiyle çakıltaşları aşağı kaydı. Anna onu tekrar tekrar taşla vurdu. Eklem yerlerinin kırılma sesleri kulağıma geliyordu.

Jestine'in nefessiz bir halde, "Lanet olsun!" diye bağırdığını duydum.

Obiaman, kızgın bir hayvan gibiydi. Parmak uçlarını iyice sivriltilip Anna'nın göğsünü ve omuzlarını tırmalamaya başladı ve kolu kendisinden ayrılınca kadar kaslarını parçaladı. Ama Anna durmamıştı; omzunu geriye doğru attı ve adamın kafasını kayaya öyle bir hızla çarptı ki neredeyse bir karpuz gibi patlatacaktı. Ama patlamadı. Hiçbir yeri de kanamıyordu. Üstündeki tek kan, çenesini tutan Anna'nın avuçlarını ısıtırken çenesinde kalmış olandı. Anna sonunda dizüstü düştü ve onu bıraktı. *Obiaman* pençesiyle sırtına vurunca da çamurların üstüne yığıldı.

İmkânsız, diye düşündüm adam parmak uçlarından damlayan Anna'nın kanıyla bana doğru gelirken. Onu öldürmeyi her şeyden çok istiyordum. Anna için. Babam için. Ama bu imkânsız geliyordu. *Obiaman* yaklaşmıştı. Öyle yakındı ki yaydığı duman kokusunu alabiliyordum.

Jestine sendeleyerek yerden kalkıp *Obiaman*'ın arkasında dikildi ve, "*Leithlisigh!*" diye bağırarak elini kafasının arkasına geçirdi. Adam öne doğru yalpaladı ama ondan önce Jestine'in kolunu yakalayıp onu çok sert bir şekilde duvara çarpmayı başarmıştı. Jestine'in ismini haykırdım ama onun kemiklerinin kırılma sesi benim çılgılığımın daha yüksekti.

Öne doğru atılıp onu, *Obiaman*'ın kolunun altından kurtardım. Dışlarındaki kanlar ağzının kenarından sızıyordu. Bacakları arkasında lastik gibi sürükleniyordu.

"İşte bu," diye homurdandı Jestine. "Bu kadar." O kafasını kaldırıncı bizde arkamıza dönüp *Obiaman*'a baktık. Her ne büyü yaptıysa adam hâlâ iki büklüm duruyordu. Ve başka bir şey daha vardı; adamın etrafında gölgeler dolaşıyordu. Sanki adam gözle görülemeyecek hızda hareket ediyormuş gibiydi. Bir ara bedeninde fazladan bir kol görünüp kayboluyor veya kendisine ait olmayan bir kafa belirliyordu. 12. Bölge Otostopçusu'nu görür gibi oldum. Üstünde hâlâ beyaz tişörtü ve deri montu vardı. Sonra kayboldu. *Obiaman* diğer hayaletlerle yollarını ayırıyordu.

"Ne yaptın?" diye sordum yerdeki Jestine'e bakarak. Alnında boncuk boncuk terler birikmişti ve teni mavimsi bir renk almıştı. Anna da kalkıp dizüstü çökmeyi başardı.

“Bir lanet,” dedi Jestine. Konuşurken ağzından kanlar fışkırıyordu. “Şu anda istikrarsızlaşmış durumda. Daha fazlasını yapabileceğimi sanmıştım ama...” Öksürdü. “Bittim artık. Ölüyorum. Ve burada ölmek istemiyorum.” Sesinde aşırı şaşkınlık vardı. Bir şeyler yapmak istiyordum. Onu sıcak tutmak ya da kanamasını durdurmak istiyordum. Ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bedeninin içi muhtemelen balyoz yemiş gibi olmuştu.

“Geri dön,” dediğimde kafa salladı. Omzunu bükerek bedenini hafifçe kaldırdı ve yere baktı. Sadece taşları değil, Colin Burke’ü gördüğünü biliyordum. Anna’ya bir anlığına baktığında siyah damarlarını gördü ve gülümsedi. Ardından bir kez daha bana bakıp göz kırptı. Sonra kaşlarını çatıp gözlerini kapadı. Düşüyormuş gibi oldu ve sonra sanki buraya hiç gelmemiş gibi gözden kayboldu.

Arkamızdaki *Obiaman* hâlâ acıyla kıvranıyordu. Ellerini kafasına bastırarak kendisini toplamaya çalıştı. Anna’nın kırık koluna, vücudundaki kesiklere ve elbisesindeki kurumuş kana baktım.

“Daha fazla canının yanmasını istemiyorum,” dedim ona.

“Daha sonra önemi olmayacak,” dedi ama yerden kalkmadı. Gözlerimi ondan çektim.

Athame’m şimdi evindeydi. Hiçbir şey ummuyordum. Ne olacağını bilmiyordum. Sadece bıçağı adama saplayacaktım ve ne olacağını görecektim.

Ona yakınlaştıkça kokusu burun deliklerime doldu.

Mide bulandırıcı duman kokusunun altında bir de ölü varlıkların ekşi çürük kokusu vardı. Ona son kez bir şeyler demek istedim, *Sonun geldi*, gibi cümleler dilimin ucundaydı ama hiçbir şey söylemedim. Bunun yerine ayağımla karnını dürtüp onu sırtüstü çevirdim. Böylece bıçağı göğsünün derinliklerine saplayabilecektim.

Bıçak bir etki etmedi. Adam bir çığlık kopardı ama zaten deminden beri çığlık çığlığaydı. Bıçağı geri çekip bir kesik daha açtım ama bunu yaparken parmakları kolumu yakalayıp iyice sıktı. Beni de kendisiyle birlikte ayağa kaldırırken derimin altındaki kemikler eziliyordu. Gölge ruhlar hâlâ havada belirip belirip kayboluyordu. Onlara daha dikkatli bakıp babamın yüzünü aradım. Ama *Obiaman*'ın dişleri kaslarıma girince aramayı kesmek zorunda kaldım. Kolumu içgüdüsel olarak büküp çektim ama sanki buldozere karşı gelen kelebek gibiydim. Adam kafasını geri çekince omzumdaki etin çoğu koptu.

Paniklemeye başladım. Bütün uzuvlarımla aynı anda saldırıya geçtim ve sağlam kolumla bıçağı tutmaya çalıştım. Bıçağımı elime aldığım anda savurmaya başladım; bütün vuruşlarım ancak havayı kesiyordu. *Obiaman*'ın yok olmasını istiyordum. Vücudumun parçalarını koparıp yutmasını izlemek istemiyordum.

Hamlelerimden biri bir kola denk geldi. Bu *Obiaman*'ın değil, gölge hayaletlerden birinin koluydu. Bu kolun ait olduğu beden bükülüp adamın göğsünde açılan delikten dışarı çıkarken çığlık atan *Obiaman* oldu. Bir şekilde birbirimizden

ayrıldık ve Will Rosenberg'ün tanıdık yüzü göğe doğru yükselirken onu izledik. Çocuk bir anlığına bana doğru baktığında onun ne gördüğünü, görüyorsa neler olduğunu anlayıp anlamadığını merak ettim. Ağzı açıldı ama konuşmak isteyip istemediğini hiç öğrenemeyecektim. Sonra gölgesi yok oldu. *Obiaman*, ona kancasını takmadan önce nereye aitse oraya gitti.

"Biliyordum, seni adi herif!" diye saçmaladım. Hiçbir şey bilmiyordum. Daha önce hiçbir fikrim yoktu ama şimdi öğrenmiştim. Bıçağı ona doğru savurdum ve omuzlarıyla kafasında kesik açtım. Bedeninden kurtulan ruhlar uçmaya başladı. Arada bir aynı anda iki kişi birden çıkıyordu. *Obiaman*'ın çığlığı kulaklarımdaydı ama gözlerim babamı arıyordu. Onu kaçırmak istemiyordum. Ve onun beni görmesini istiyordum. Kenara doğru kaydım ve sonra her şeyi berbat ettim. Siyah bir kuyruğun ucunu görerek dikkatimin dağılması beni yavaşlattı ve *Obiaman*'ın yumruğu bir koçbaşı gibi göğüs kafesimde patladı. Sonrasında sadece hava, acı ve taş zemin vardı.

Anna çığlık atıyordu. Gözlerimi açtım ve onun, *Obiaman*'la mücadele ettiğini gördüm. Kaybetmek üzereydi ama onu tutmak için elinden ne geliyorsa yapıyordu. Onu bırakmalıydı. Gırtlığıma öyle çok kan birikmişti ki konuşamıyordum. Ona hiçbir şey diyemiyordum. Dudaklarımdan sadece sıvılar fışkırıyordu. Jestine gitmişti. Ben ölüyordum. Her şey bitmişti.

Ama geri gidebilirdim. Jestine'in yaptığını yapıp yanımda Thomas, Carmel ve Gideon varken ölebilirdim. Oda muhtemelen mum alevleri sayesinde hâlâ sıcacıktı. Bunu düşünürken kafamı hafifçe döndürdüm. Birazcık daha dönebilirimsem Thomas'ı ve bütün odayı görebilirdim. Ve cam kırılıncaya kadar baskı uygularsam oraya dönebilirdim.

“Cassio, git buradan!”

Anna, nefes alamıyorum. Anna hâlâ tek koluyla mücadele ediyor, düşmeyi reddediyordu. Birkaç saniye içinde kaç tane ruhu özgür bırakabilmişim? Üç mü? Belki de beş? Biri babam mıydı? Bilmiyordum. Elimden gelenin en iyisini yapmam ne kadar önemliydi bilmiyordum. Acaba babam burada olduğumu biliyor muydu?

CAS!

Bedenim seğirdi. Bu defa hissetmişim; tam gözlerimin arasında. Thomas'm sesi sinapsıma uyarı vuruşu yapmıştı.

Geri dön! Geri dönmen gerek! Vücudunda kan kalmadı. Kalbin yavaşlıyor! Kan akışın yavaşlıyor! Büyüyü durduruyoruz! Beni duyuyor musun? Durduruyorum!

Vücudumda kan kalmamış. Ne kadar komiksin, Thomas. Ciğerlerime oldukça fazla kanın pompalandığını hissedebiliyordum. Vücudum litrelerce kanla doluydu. Batan bir gemiye dolan sular gibi içime doluyordu. Ama hayır... kan yoktu. Şeffaflaşmış gibiydim. Bana bir saat kadar gelen bir süredir doğru düzgün nefes almamıştım.

Anna'ya baktım. Kırılan kolunun tamamen kopması hiç umrunda değilmiş gibi onu kullanıyordu. Çünkü umrunda

değildi. Önemli değildi. Ne omzumdan geri kalanlar ne de ezilmiş göğsüm önemli değildi. *Obiaman* bir dizine yandan tekme atınca Anna yere yığıldı.

Dirseklerime dayanarak gövdeyi kaldırdım. Kanım taşlara damlıyordu. Sancı körelmiş gibiydi; hâlâ güçlüydü ama yoğun değildi. Sanki... tutarsızdı. Dizlerimi büküp bacaklarımı altına aldım ve ayağa kalktım. İyi durumda olan koluma baktığımda gülümsedim. Bunu gördün mü baba? Bıçağı hiç bırakmamışım.

Obiaman kalktığını görmüştü ama ben bunu pek fark etmemiştim. Bedeninden kurtulmaya çalışan ruhları izliyor ve en çok hangi bölgeden çıktıklarını anlamaya çalışıyordum. Bıçağın titreşimleri bileğimden koluma yükseliyordu. Gir. Çık. Kes.

Öne doğru atıldığında *Obiaman*'ı hazırlıksız yakaladım. İlk kesik sol bacağından bir hayaletin kurtulmasını sağladı. Bir tekme atıp onu tek dizinin üstüne düşürdüm, sonra ayağa kalkıp eğimli sırtında bir kesik daha açtım ve geriye doğru sıçramadan önce bir ruhu daha özgür bıraktım. İki gölge daha bükülerek göğsünden çıktı. *Obiaman* çılgılık attığında bu bana müzik gibi geldi. Dört eklemli bir kol kafama doğru savrulduğunda hızla eğildim ve kaburgalarının altında, ardından da kafasının arkasında birer kesik açtım. Düşünecek veya ona bakacak vakit yoktu. Sadece onları dışarı çıkarmam, özgür bırakmam gerekiyordu.

İki tane daha. Ardından bir tane daha. Babamın sesi kulaklarımdaydı. Bana verdiği her bir nasihat aklımdan geçiyor,

daha hızlı ve daha iyi hareket etmemi sağlıyordu. Ben bu işi yapmak için doğmuştum. Hep bunu beklemiş, bunun için eğitim görmüştüm.

“Tahmin ettiğim gibi hissetmiyorum,” dedim, babamın beni duyup duyamayacağını, ne demek istediğimi anlayıp anlayamayacağını merak ederek. Tahmin ettiğim gibi hissetmiyorum. Öfkeden kuduruyor olacağımı düşünmüştüm. Ama sadece haz duyuyordum. O ve Anna benimleydi. Bıçağım parlıyordu. *Obiaman* bizi durduramazdı. Ne zaman içinden bir hayalet kurtulsa *Obiaman* daha öfkeli, daha fena hale geliyordu. Göğsünde açılmış olan deliği kapatmaya çalışıyor, parmaklarını yaraya bastırıyordu. Ama gölgeler deliği daha da büyütüyordu.

Anna da benimle birlikte mücadele ediyor, onu yere çekiyordu. Kestim, çıkan ruhların kaç tane olduğuna baktım ve uçmalarını izledim. Sona kalanlar bir kasırga misali göğsünden ayrılırken yaranın iyice genişlemesini sağladılar. Adam yere yığıldı. Vücudu neredeyse ikiye bölünmüştü ve artık bedeninde yalnızdı.

Her şey çok hızlı olmuştu. Gözlerimle gökyüzü olması gereken boşluğu inceledim ama orada kimse kalmamıştı. Babam yoktu. Boğuşmanın ortasında onu kaçırmıştım. Geriye kalan tek şey onu bizden koparan aşağılık herifti.

Öne doğru bir adım atıp dizlerimin üstüne çöktüm. Sonra neden yaptığımı bilmesem de bıçağı gözlerindeki di-kişlere sürttüm.

Gözkapakları açıldı. Gözleri yok olmamıştı ama çürü-

müş ve kararmışlardı. İrisleri doğal olmayan bir sarıya dönmüş, yanardöner olmuştu. Yılan gözü gibiydiler. Gözlerini bana doğru döndürüp şaşkınlıkla baktı.

“Cehennemin neresiyse oraya git,” dedim. “On yıl önce gitmiş olmalıydın zaten.”

“Cas,” dedi Anna, elimi tutarak. Ayağa kalkıp ondan uzaklaştık. *Obiaman* bizi izlerken gözbebekleri sarı irislerin üstünde çılgınca hareket ediyordu. Göğsündeki yara artık genişlemiyordu ama kenarları kurumaya başlamıştı. Biz onu izlerken bu kuruluk yayıldı ve cildiyle kıyafetlerini kül rengine çalan bir kahverengiye dönüştürdü. Gözlerine bakmayı hiç kesmedim; ta ki onlar da bozuluncaya kadar. *Obiaman* beton bir heykel gibiydi. Sonra parçalandı ve parçaları her tarafa dağıldı. En sonunda da yok oldular.

www.webcanavari.net / Orppersephone

Firmi Dokuzuncu Bölüm

www.webcanavari.net / Orppersephone

Babamı hiç görmedim.

Kanın önemli olmadığını fark ettikten sonra her şey çok hızlı gelişmişti. Sadece kesmiş, kesmiş ve hiç düşünmemiştim. Ve sonunda hepsi gitmişti. Şimdi etrafımızdaki her şey bomboş geliyordu.

“Bomboş değil,” dedi Anna beni duymuş gibi. Düşüncelerimi yüksek sesle söylemediğimden emindim oysaki. “Onu özgür bıraktın. Yoluna devam etmesini sağladın.” Elini omzuma koyduğunda başımı eğip bıçağa baktım. Çelik, buradaki her şeyden çok daha parlaktı.

“Yoluna devam etti,” dedim. Ama bir yanım keşke gitmeseydi diye düşünüyordu. Belki ona derdim ki... ne derdim bilmiyorum. Belki de iyi olduğumuzu söyledim.

Anna kollarını belime sarıp çenesini omzuma dayadı. Beni rahatlatmak için hiçbir şey söylemedi. Kesin olarak bilmediği şeyler anlatmadı. Sadece yanımda durdu. Ve bu yeterliydi.

Gözlerimi *athame*'den çektiğimde her şey farklılaşmıştı. *Obiaman* gittiği için manzara da değişmeye başlamıştı. Görüntüler bükülüp daha hoş bir hal aldı. Kafamı kaldırıp incelediğimde sonsuz ve karanlık boşluğun daha aydınlık görüldüğünü fark ettim. Daha berraktı ve göz kırpan yıldızları bile görebiliyordum neredeyse. Kayalar ve uçurumlar da gitmişti. Sivri kayalıklar yoktu artık. Yeni yeni başlayan bir şeyin tam ortasındaaydık şu anda.

“Gitmeliyiz,” diye fısıldadım. “Yoksa Thomas burnumun kanamasına neden olacak.”

Anna gülümsedi. Karanlık tanrıça gitmişti. Karşımdaki sadece Anna'ydı; düz beyaz elbisesinin içinde bana merakla bakıyordu.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu.

“Daha güzel şeyler olacak,” diye cevap verip elini tuttum. Burada çok güzel görünüyordu. Gözleri parıldıyordu ve güneş ışığı sayesinde saçları ıslıl ıslıl çikolata kahvesine dönmüştü.

“Nasıl geri döneceğiz?” diye sordu. Cevap vermedim. Bunun yerine omzunun üstünden bakıp değişen manzarayı izledim. Bunları görmenin nasıl hissettirdiğini hatırlayıp hatırlamayacağımı bilmiyordum. Yeni bir şeylerin oluşumuna şahit olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlayabilecek miydim? Belki de diğer tarafta uyandığımda tüm bunlar bir rüya gibi solup gidecekti.

Anna'nın arkasında dünya sislerin arasından meydana çıkmaya başladı. Gerçi etrafta hiç sis yoktu. Boş bir sayfanın suluboyayla dolması gibi her şey bir anda etrafımızı sarmaya

başladı. Güneş ışıkları el değmemiş yeşil çimlere vurarak parlamalarını sağlıyordu. Bu çimenlere uzanıp saatlerce, hatta günlerce uyuyabilirdim. İleride ağaçlar vardı. Bunların yanında da Anna'nın eski Victoria tarzı evi duruyordu. Hiçbir yerinde kırık dökük olmayan ev bembeyaz ve uzundu. Anna içinde yaşarken hiç böyle görünmemişti. İlk inşa edildiği zaman bile böyle görünmüş olamazdı. Buradaki güneş ışığının altında pırıl pırıl ve düzgündü.

"Cas? Thomas'ı mı görüyorsun? Acele etmemiz mi gerekiyor?" Gözlerimin içine baktı ve nereye baktığımı görmek için hareketlendi. İki elini de tuttum.

"Hayır," dedim. "Bakma."

Bakmadı. Sözümlü dinleyip bana güvendi. Çünkü bakarsa görebileceklerinden korkuyordu. Ama giysilerimizi uçuşturan esintiyi ondan saklayamazdım. Kuşların cıvıltısını, evin etrafındaki çiçeklerde dolaşan böceklerin vızıltısını duymamasını sağlayamazdım. Bu yüzden arkasını dönüp baktı. Saçları omuzlarına düştü. Parmaklarının her an ellerimden çekilebileceğini düşünüyordum. Burası onun yeri. Onun öteki tarafı. *Obiama*n'ın lekelediği dünya gitmişti. Anna buraya aitti.

"Hayır."

"Ne?"

"Buraya ait değilim." Ellerimi öncekinden daha fazla sıktı. "Hadi geri dönelim."

Gülümsedim. O, beni çağırarak için ölümü aşmıştı. Ben de onu bulmak için Cehennem'e gelmiştim.

“Anna!”

İkimiz de sesimin geldiği yöne döndük. Evin açık kapısının önünde bir siluet vardı.

“Cas?” dedi Anna şüpheli bir şekilde. O zaman figür aydınlığa çıktı. Bu bendim. İmkânsız şekilde ama kesinlikle bendim. Anna gülümseyip ellerimi çekiştirdi. Dudaklarından küçük bir kıkırtı yükseldi.

“Hadi,” diye seslendi öteki ben. “Yürüyüşe çıkmak istediğini sanıyordum.”

Anna tereddüt etti. Hafifçe dönüp beni, gerçek beni gördüğünde kafası karışmış gibi oldu ve gözlerini sıkıca kapattı.

“Hadi gidelim,” dedi. “Burası yalan söylüyor. Bir anlığına... nerede olduğumuzu unuttum. Burada olduğunu unuttum.” Kafasını çevirip evine baktı ve tekrar konuştuğunda sesi uzaklardan geliyor gibiydi. Sanki çoktan oraya gitmişti. “Bir anlığına evde olduğumu sandım.”

“Hadi,” diye seslendi yine diğer Cas. “Önce gidip Thomas ve Carmel’le buluşmalıyız.”

Omzumun üstünden geriye baktım. Mum ışıklarıyla aydınlatılmış odayı hâlâ görebiliyordum. Thomas yere diz çökmüş, ellerini deli gibi hareket ettirerek bir şeyler yapıyordu. Çok fazla vaktim yoktu. Ama her şey çok hızlıydı.

Eğer ellerini bırakırsam Anna, beni unutacaktı. Bu kırık arazinin karşısındakiler dışındaki her şeyi unutacaktı. Her şey kaybolacaktı. Cinayetleri, laneti. Her zaman hak ettiği hayatı yaşayabilecekti. Eğer her şey farklı olsaydı birlikte yaşayabileceğimiz hayatı... Burası yalan söylüyor olabilirdi

ama bunlar güzel yalanlardı.

“Anna,” dedim. Bana baktı ama gözleri kocaman açılmıştı ve tereddüt doluydu. Gülümsedim ve ellerinden birini bırakıp parmaklarımı saçlarının arasına soktum. “Gitmem gerek.”

“Ne?” diye sordu ama ona karşılık vermedim. Bunun yerine onu bir kez öptüm ve bu küçük hareketle, kafasını çevirdiği anda her şeyi unutacağını belirtmek istedim. Bu öpücükle onu sevdiğimi söyledim. Onu özleyeceğimi söyledim. Ve sonra elini bıraktım.

www.webcanavari.net / Orppersephone

Otuzuncu Bölüm

Bir şeylerin kırılma sesini duydum ve sert bir şeye çarpmış gibi hissettim. Ama hareket etmiyordum. Gözlerimi açtığımda karşımda mum ışığı ve kırmızı cüppelerle dolu bir oda belirdi. Vücudumda büyük bir sancıdan başka hiçbir his yoktu. Thomas, Gideon ve Carmel yanımdaydı. Sesleri uzaktan gelen cıyıklamalar gibiydi. Birisi karnıma baskı uyguluyordu. Diğer Yoldaşlık üyeleri hiçbir şey yapmadan öylece dikiliyorlardı ama Gideon haykırdığında birkaç kırmızı cüppenin uçuştüğünü fark ettim. En azından birkaçı bir şeyler yapmak için hareketlenmişti. Göremeyeceğim kadar yüksekte olan tavana baktım. Orada olduğunu biliyordum. Buraya yalnız geldiğimi anlamak için sağa sola bakmama gerek yoktu.

Bu durum bana tanıdık geliyordu. Yatağımdaydım. Kolumda bir serum iğnesi ve karnımda hem içten hem dıştan dikişler vardı. Arkama dört ya da beş tane yastık koyulmuştu

ve yanımdaki masada bir tepsi dokunulmamış yiyecek duruyordu. Neyse ki içinde yeşil jöle yoktu.

Bir haftadır baygın olduğumu, ölümünden kıl payı kurtulduğumu söylemişlerdi. Carmel de kan naklinde sınırları aştığımı, Yoldaşlık yerleşkesinin bodrumunda tam teşekküllü bir acil servis bulunduğu için inanılmaz şekilde şanslı olduğumu anlatmıştı. Uyanıp da yanı başımda, aralarında gümüşü tutamlar bulunan kahverengi saçlı kafayı gördüğümde çok şaşırmıştım. Gideon, annemi Glasgow'a getirtmişti.

Kapım çalındı; Thomas, Carmel ve annem içeri girdiler. Annem hemen yemek tepsisine işaret etti.

“Onları yesen iyi olur,” dedi.

“Mideme nazik davranıyorum,” diye karşı geldim. “Aman, sadece bir bıçak girdi.”

Bu hiç komik değil, diyordu annemin kısılmış gözleri. Tamam, anne. Elma püresi kâsesini alıp şapırdatarak yemeye başladım. Bunu sırf onu gülümsetmek için yapmıştım. O da zoraki bir şekilde gülümsedi.

“Sen yolculuk yapabilecek kadar iyi oluncaya kadar biz de burada kalmaya karar verdik,” dedi Carmel, yatağın ayakucuna otururken. “Okul başlamadan hemen önce hep birlikte geri döneceğiz.”

“Ah yaşasın, Carmel,” dedi Thomas alaycı bir şekilde, parmağını döndürerek. Sonra bana baktı. “Son sınıf olmak için pek heyecanlı. Sanki okulu şimdiden tek parmağıyla oynatmıyor. Şahsen benim hiç acelem yok. Belki de sırf heyecan olsun diye dönüşte İntihar Ormanı'ndan bir kez daha geçmeliyiz.”

“Çok komiksin,” dedi Carmel alayla, onu dürterek.

Kapıya bir kez daha vuruldu ve Gideon içeri girip sandalyeye oturdu. Annemle rahatsız bir şekilde bakışmalarını kaçırmadım. Bundan sonra onlar için her şeyin aynı olup olmayacağını bilmiyordum. Ama bunun Gideon’ın suçu olmadığını açıklamak için elimden geleni yapacaktım.

“Az önce Colin Burke’le konuştum,” dedi Gideon. “Jestine’in durumu iyiymiş. Yataktan kalkmış bile.”

Jestine ölmemişti. *Obiaman*’ın neden olduğu yaraları benimkilerden daha ölümcül değildi. Ve benden daha önce dünyaya dönmüştü, yani benim kadar kan kaybetmemişti. Ayrıca karnındaki yarayı açarken de daha dikkatli davranmış olmalıydı çünkü iç organlarına benim kadar zarar vermemişti. Belki de bir gün bana tüm sırlarını dökmesini sağlardım. Belki de yapmazdım. Hayat bilinmezliklerle daha ilginçti.

Odaya bir sessizlik çöktü. Üç gündür bilincim yerindeydi ama hepsi de hâlâ çekingendi. Orada neler olduğuyla ilgili çok fazla soru sormamışlardı. Ama meraktan çatlıyorlardı. Onlara hemen anlatmayacaktım. Hangisinin ilk önce patlayacağını görmek için beklemek eğlenceliydi.

Hepsinin rahatsız ve meraklı gözlerine baktım. Hepsi de kapalı dudaklarla gülümsemekten başka bir şey yapmadılar.

“Ben gidip akşam yemeği hazırlayayım,” dedi annem. Sonra kollarını göğsünde kavuşturdu. “Sen bir süre daha lapa yiyeceksin Cas.” Odadan çıkarken Thomas’ın omzuna hafifçe vurdu. Onu dayanak noktam olarak seçtiğimi bildiği

belliydi. Daha önce Thomas'ı seviyordu ama şu anda onu evlatlık edinebilecek kıvama gelmişti.

"Onu görebildin mi bari?" diye sordu Thomas. Gülümsedim. Sonunda.

"Evet, gördüm."

"Ne... ne oldu? *Obiaman* var mıydı?" diye sordu aşırı tereddütlü bir şekilde. Carmel, gözlerini endişeyle açmış, benim gerginlik belirtisi göstermemi ve soruları kesmesi için her an Thomas'ın üstüne atlamamı bekliyordu. Bu biraz aptalcaydı ama yine de endişeleri için minnettardım.

"Evet, vardı," dedim. "Haklıymışsın Gideon. Anna'yla ikisi orada sıkışıp kalmışlar." İhtiyar adam kafasını salladı. Gözleri kararmıştı. Haklı çıkmayı istemiyordu sanırım. "Ama artık işini bitirdim. Ve yıllardır kendi içine emdiği diğer hayallerleri özgür bıraktım. Will ve Chase'i de." Carmel'e bakıp kafa salladım. "Ve babamı da." Gideon gözlerini kapattı. "An-neme henüz bir şey deme," dedim ona. "Ona ben anlatacağım. Zaten... babamı görmedim. Onunla konuşmadım. Açıklaması zor."

"Endişelenme," dedi. "Ona istediğin zaman anlatırsın."

"Ya Anna?" diye sordu Thomas. "O iyi miydi? Onu da mı özgür bıraktın?"

Gülümsedim. "Umarım öyle olmuştur," diye cevap verdim. "Öyle olduğunu düşünüyorum. Sanırım artık iyi olacak. Mutlu olacak."

"Sevindim," dedi Carmel. "Peki, sen iyi olacak mısın?" Elini çarşafın altındaki dizime koyup sıktı. Kafamı salladım.

İyi olacaktım.

“Ya Yoldaşlık?” diye sordum Gideon’a. “Jestine, başka bir *athame* dövülmesi için oradaki cevherden metal aldı. Sana bunu söylediler mi?”

“Üstü kapalı söylediler,” dedi Gideon kafa sallayarak. “O kız her zaman zekiydi zaten.”

“Başka bir *athame* mi?” dedi Thomas. “Bunu yapabilirler mi?”

“Emin değilim. Yapabileceklerini düşünüyorlar.”

“Şimdi ne olacak?” diye homurdandı Carmel. Sesi bitkin çıkıyordu. “Bu, bütün Yoldaşlık’ı ortadan kaldırmamız gerekeceği anlamına mı geliyor? Bunda bir sakınca görmüyorum gerçi ama yapacak mıyız?”

“Benim ölmemi isteselerdi bunu yapmak için çok büyük bir fırsatları vardı,” dedim. “Orada neredeyse ölmüş sayıldım. Beni tedavi etmeyi reddedebilirlerdi.” Gideon’a baktığımda o da doğrular şekilde kafa salladı. “Onlardan bana bir şey gelmesinden endişelenmeme gerek yok, diye düşünüyorum. Kendi bıçakları var artık. Ve araçları da var,” diye ekledim acı acı. “Benim yakamdan düşerler.”

“İstediklerini aldılar,” dedi Gideon. “Ve artık gittiler. Burada bir tek biz kaldık. Jestine yeterince iyi olur olmaz Yoldaşlık buradan ayrıldı.” Gideon’ın, Yoldaşlık’ın üyesi değilmiş gibi konuştuğunu fark ettim. Güzel. Sandalyede arkasına yaslanıp ellerini karnında birleştirdi. “Öyle görünüyor ki, Theseus, artık senin yolun açık.”

Gülümsedim. Ve Anna’yla son anlarımızı, beni nasıl öp-

tüğünü düşündüm. Tutmaya çalıştığı gülümsemesini, dudaklarının inanılmaz şekilde sıcacık olduğunu hatırladım.

Yatağımın başındaki Thomas ve Carmel beni izliyorlardı. İkisinin de vücutlarında yara izleri vardı. Belki babam da, yanında tüylerini kabartan kara bir kediyle birlikte bir yerlerden beni izliyordu şu anda. Gülümsemem tüm yüzüme yayıldı.

Yolum açıldı.

www.webcanavari.net / Orppersephone

EMEĞE SAYGI LÜTFEN!!

TEŞEKKÜRLER

Lanetli Kızın Hayaleti için editörüm Melissa Frain'e çok şey borçluyum. O bir harika. Çok iyi gözlem yaptığın ve çok büyük bir destekçi olduğun için sana çok teşekkür ederim, Mel. Yayımınla alakalı gelişmeleri takip edip neyin ne olduğunu bana anlatan menajerim Adriann Ranta'ya da teşekkür ediyorum. Muhteşem kitap kapağı için Seth Lerner'a ve sanatçı Nekro'ya teşekkürlerimi sunuyorum. Bir kitabı kitap yapan her şey için tüm Tor Teen ekibine müteşekkirim.

Dünyanın kitap okuyan kişilere ihtiyacı var. Kitap aşkını yayan tüm okuyuculara, eleştirmenlere, öğretmenlere, kütüphanecilere ve blog yazarlarına teşekkürler.

Ebeveynime, bu sefer özellikle babama, buradan seslenmek istiyorum. Kitabımdan hiç şüphe duymadı ve Minot, Kuzey Dakota gibi yerlerde satış yaptı. Teşekkürler, baba!

Ve son olarak, her zamanki şüpheliler: Ryan VanderVenter, Missy Goldsmith, Susan Murray ve Dylan Zoerb. Şans dilekleri için müteşekkirim.

ONU YA KARANLIĞA GÖMECEK
YA DA
IŞIĞA GÖNDERECEKTİ...

ANNA

LANETLİ KIZIN HAYALETİ

Hayalet avcısı Cas Lowood, aylar önce Cehennem kapılarının ardında kaybolan ölü sevgilisi Anna Korlov'u geride bırakıp hayatına devam etmeye çalışır. Ancak yarı uyanık halde ve sürekli gördüğü perişan durumdaki Anna'nın hayali, onu bambaşka bir düşünceyle, Anna'yı geri getirme fikriyle karşı karşıya bırakır.

Arkadaşlarının ve ailesinin tüm uyarılarına rağmen bu düşünceyi saplantı haline getiren Cas, hayaletleri ait oldukları yere gönderme misyonunu bir kenara bırakıp aşkı uğruna bilinmezlerle dolu yolda yürümeyi mi, yoksa Anna'nın uğrunda kendisini feda ettiği hayatına devam etmeyi mi seçecektir?

Birçok dile çevrilmiş ve pek çok ödül almış *Kan Giyinmiş Kız*'ın devamı niteliğindeki *Lanetli Kızın Hayaleti*, hikâyeyi bir üst seviyeye taşıyarak, doğüstü fantastik kurguya yepyeni bir boyut kazandırıyor.

facebook.com/martiyayinlari
twitter.com/MARTI_YAYINLARI

